

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1968
(Грани агни йоги 1968)
(Записи на Б.Н.Абрамов от 1968 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал хората единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжелания, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлаганата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благо на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО (Към първото издание на Записите на Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Записите на Борис Николаевич Абрамов, приети по умозрителен път от Йерархията на Учителите или Всемирното Бяло Братство, са пряко продължение на известните като Агни Йога или Учение на Живата Етика записки на Елена Ивановна Ръорих, получени по същия начин и от същия Висок Източник през първата половина на 20 век.

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чраз преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища“. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга“.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутото от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите писма...“ Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший“ пише за този период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството“. И първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи“. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение“.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги“, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от Безпределността във всички векове, блестейки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени, безбройни по число, страни на единния Адамант, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.“ (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА Б.Н.АБРАМОВ
(Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов от 1954

г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: „Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот“. Последвал отговор: „Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай“. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция - временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно понататъшното придвижване по духовния път. Един от тези „бисери“ е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложили от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщания. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такава изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна - да заприличаваме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде съзиданието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със съзидаваща сила, а с разрушаваща. "Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа". (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, зеляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих "Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи" или за неговото платно "Агни Йога"...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото "аз" израсне в колективно, а след това стане едно с голямото "Аз", с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. "Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество". (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

"Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравя на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши

земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен". (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

[Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.]

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. "Зовът на Родината" е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н. К Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н. К Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б. Н. Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го

завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н. К. Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е сформулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б. Н Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно въплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямало гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: "И това ще се преживее". Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало

славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б. Н. Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1968 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н. Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите "Туру" и "М.А.Й." (Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Данилов.

Записи на Борис Николаевич Абрамов

1968 г. 001. (1 януари). Новата година, приета от човечеството, няма космическо значение, тъй като времето на нейното начало е условно избрано. Но обстоятелството, че тя се отбелязва от огромно количество от населението на земното кълбо, има голямо психопропространствено влияние като обединяващо начало. В бъдеще колективните празненства ще придобият дълбоко съдържание и вътрешен смисъл, но, разбира се, трябва обединяването на съзнанията да се осъществи с разбиране на пространствената отговорност. Обединената мисъл на човечеството е много силна, ако се осъществява под знака на съгласуваността. Някога човечеството ще бъде в състояние по този начин да извършва изумителни действия. Всенародните моления и сега биха могли да имат значение, ако обединяването на хората около една идея и с определено очертана цел се осъществяваше съзнателно, а не механично. Колективната, гореща и искрена молитва може да има голямо влияние над това, в името на което и заради което тя се извършва. Задачата на бъдещето е вътрешното, хармонично обединяване на колективите в едно съгласувано цяло. От науката са регистрирани много случаи на въздействие на мисълта на един човек. Можете да си представите каква мощ може да даде дисциплинираната мисъл на огромен колектив. Трудно е да се говори за това в настояще време, когато огромното болшинство от хората още не е утвърдило дисциплина над своите лични мисли. Мнозина изобщо считат мисълта за абстракция, нямаща нито форма, нито материална основа. Никой не мисли за това, че мисълта е огнена сила и двигател на прогреса, че мисълта е реалност, твореща живота и че тя влияе на здравето и на състоянието на всички органи на физическото тяло. Всичко се изучава прилежно от науката, но на мисълта, този основен фактор на живота, науката не отделя полагащото се внимание. Мисълта е в немилост. Това, с което човечеството живее и се движи, е изтикано на заден план и се отнася или към разреда на несъществуващото, или към областта на

мистиката и невежите суеверия. Но идва време да се признае мисълта и да се заемат с нейното изучаване. Именно науката трябва да направи това и да вземе в свои ръце ръководството и изследването на този раздел от знанието, толкова нужен на хората.

1968 г. 002. (М. А. Й.). С несъответстващо настроение може да се затвори достъпа на лъчистите пратки. Няма и не може да има никакви оправдания, ако достъпът на Светлината е затворен. Именно това искат опашатите твари, предизвиквайки преднамерено дисхармоничност на обкръжаващите условия. Възможно ли е да се поддавате на тези уловки, знаейки тяхната цел?

1968 г. 003. (Гуру). Нека всяко начало да бъде от Светлината. Бъдещето на света е светло. Земята преминава към това светло бъдеще през родилни мъки. В негово име живеем и се трудим и се устремяваме духом. Когато старият свят умре и на цялата планета се утвърди окончателно Новият, мракът, обвиващ Земята, ще се разсее, споменът за заминалия си стар свят ще се изтрие и никой повече няма да поиска той да се върне. Да помислим за бъдещата Светлина и да ѝ отдадем сърцето си.

1968 г. 004. (2 януари). Ако опитите за прелъстяване не се удават, тъмните усърдно се опитват да отвлекат вниманието от основното направление, изкуствено раздухвайки интерес към безобидни неща, вредата от които не е в самите тях, а в това, че те отклоняват вниманието настрани. Всичко, което има тенденцията да отдели от Учителя, обикновено възниква не без участието на тъмните. Злото е подобно на калмар: няма да пусне, докато не са отсечени всички пипала.

1968 г. 005. (М. А. Й.). Помислете кое е по-добре: да нямате нищо, да не считате нищо за свое и да бъдете свободен в духа от прирастване към някое място или да притежавате нещо, да врастнете безнадеждно в него и с този товар на шията да вървите към Надземния Свят?

1968 г. 006. (Гуру). Не само малките камъни, но и цели затрупващи го канари ще се наложи да се отстраняват от пътя. Иначе не може да се премине. Кой е казал, че пътят е лек? Той е много труден. Само в началото всичко изглежда леко, радостно и лесно достижимо. Но колкото по-нагоре, толкова по-трудно и дори да се диша е трудно. Чувствата и впечатлителността се изострят. А наоколо има толкова много разлята отрова! Атмосферата на низините е сгъстена до предела и препятствията се трупат като планини. Но, приятели, дръжте се и пазете бодростта.

1968 г. 007. (3 януари). Срещата със стража на Прага е въпрос отнасящ се към областта на Съкровено Знание. Можем да се докоснем до него само в размера на вместимост на съзнанието, не повече. Когато човек умира, неговите три низши принципа го оставят завинаги, а тяхната материя се разтваря в съответстващите им сфери. Съзнанието му угасва и той се потапя в сън. От този сън той се събужда облечен в своята преживяла физическата смърт четворка, когато е готов да се срещне със стража на Прага. Четворката се състои от 4, 5, 6 и 7-я принципи. И борбата започва. Всички нечисти и земни ярки мисли, които той някога е създал и намислил през земния живот и от които не се е освободил, застават пред него в ярки, цветисти, реални и зовящи образи, обкръжават го и изискват той да влезе в общуване и съчетание с тях. Всички тези образи са съсредоточени в 4-я и 5-я принципи, материята на които вибрира и пулсира под въздействието на тези мислени образувания. Именно те при съчетаване с тях образуват психическото обкръжение на човека, обединявайки го със съответстващите на това обкръжение слоеве от астралния свят. Потапяйки се в тези образувания човек се потапя и в низшите слоеве на Тънкия Свят, все повече и

повече затъвайки в блатото на тези изкушаващи фантоми. Те наистина се превръщат в стражи на Прага, не пропускащи го да се издигне по-нагоре, тъй като неговото желание за общуване с тези призрачни, но необикновено ярки и увличащи форми го въвлеча в тъмните сфери на неизживените страсти и възжеления. Тези възжеления и страсти имат пред себе си много богат материал за реализация на всички негови най-низки желания и човек се опива от призрачното осъществяване на това, което той още не е успял, макар и да е желал, да осъществи на Земята или е мечтал за него. Въвлечайки се в тази задушаваша атмосфера той още не разбира, че го очакват мъките на Тантал, тъй като независимо от наличното въображение е лишен от възможността да удовлетвори възжеленията поради отсъствие на физическо тяло. Но желанията остават, създавайки все нови и нови образи от мисли, усилен и обогатени от съответстващите мислеобрази, с които са изпълнени тези слоеве. И през всичко това трябва да се премине и всичко това да се отблъсне , казвайки им: „Порождения на стихии, не се боя от вас, не можете да преградите пътя, който ми е предопределен“. 6-ят и 7-ят принципи встъпват в борба с низшите 4-и и 5-и, увличайки съзнанието нагоре, покрай тези порождения и чудовища на неочистените мисли. Протича борба не на живот, а на смърт. Устремът към Светлина, утвърден на Земята, помага да се съберат сили за тази борба и дава победата в ръцете. Когато човек знае, че трябва да победи на всяка цена, че друг изход няма, победата става възможна. Ето защо е толкова важно още отрано да се изживее в съзнанието всичко това, което може да го увлече надолу и да го накара да встъпи в съчетание с миналите неизживени форми на мисли, породени някога от възжеленията. Ето защо е толкова неотложно необходимо да се очисти съзнанието от всякакъв боклук, докато сте още на Земята.

1968 г. 008. (М. А. Й.). В Тънкия Свят за неочистеното съзнание има повече съблазни и изкушения, тъй като там в ярки форми е отразено не само всичко, което е създадено на Земята от човека за удовлетворяване на неговите нечисти желания, но и това, което е създадено от неочистената човешка мисъл. И затова в този свят може да се навлезе безопасно само преминавайки суровия процес на очистване. Низшите слоеве на астрала са ужасно заразни. Не е възможно да се задържате в тях. През тях трябва да преминете бързо, без да ги докосвате.

1968 г. 009. (Гуру). Дръжте се за Избрания Образ с мисъл и със сърце, и нощем и денем, дръжте се с цялата сила на духа, тъй като тъмнината е огромна и трябва да се устои.

1968 г. 010. (4 януари). (М. А. Й.). Двама могат да наблюдават едно и също нещо. И докато единият осъзнава цялата дълбочина, красота и значимост на явлението, другият, който също гледа, не вижда нищо. Всички могат да гледат, но да виждат - само способните да осъзнават. Така хората преминават по пътеката на живота: едните - не виждайки нищо, слепи за това, което е най-важно от всичко, другите - зрящите виждат и събират плодовете от най-ценния опит съзнателно.

1968 г. 011. (Гуру). Памет и съзнание не е едно и също. Може напълно да се забрави някой ден от изминалата година или от далечното минало, да кажем, с двадесетгодишна давност. Може да се забрави седмица, месец, година и да се запази всичко, пълнотата на съзнанието и усещанията на живота. Може даже да се забрави целия минал живот, но оставайки в пълно съзнание. Цялата работа е в съзнанието. Добрата библиотека може да замени паметта. Фокусът на живота се пренася в съзнанието, не претоварвайки се твърде с миналото. Огнената Йога го изгаря поради непотребност, оставяйки само най-ценното. Много важно е да не се

обременява съзнанието от натрупванията на миналото! Съзнанието трябва да бъде свободно за нови постъпления.

1968 г. 012. (5 януари). Със съзнанието може да се проникне в бъдещето, с паметта не може. Със съзнанието можете да се докоснете до най-далечните и невидими ъгълчета на планетата, с паметта е невъзможно. Със съзнанието може да се правят нови открития, с паметта не. Значи съзнанието и паметта се различават помежду си. Можеш да забравиш миналото и все пак да живееш. Съзнанието представлява един вид същността на миналите натрупвания, но без обременяването с всичко това, което е било някога и може би много, много отдавна. Не помните миналото въплъщение, обаче живеете, тъй като съзнанието изразява не фактите и подробностите от миналото, а плодовете, квинтесенцията, вековния кристал от неунищожими натрупвания. Героят може да не помни миналите героични деяния и все пак да извърши нова героична постъпка, изразявайки в нея своята героична Безсмъртна Същност. Огненото съзнание знае, без да призовава своята памет на помощ. Чувствознанието действа по този път.

1968 г. 013. (М. А. Й.). Да влачиш след себе си опашката на спомените и съжаленията за миналото не е полезно, защото това обременява съзнанието. Може да се помни това, което е послужило като стъпала за възход към Светлината. Но дори това не е задължително, ако подемот се извършва без задръжки. Бъдещето е тази област, която придава динамизъм на напредъка. За вървящите към Самия Владика в миналото всичко е изгорено и погледът вече няма да се насочи към това, което е отхвърлено завинаги. Така и вървете напред, мислейки само за бъдещето и забравяйки за това, което е било някога и което е увличало съзнанието назад.

1968 г. 014. (Гуру). Вие, плуващите по бурните води на житейското море, знаете прекрасно, че трябва да доплувате. Целта е далечният бряг. Заради нея и сте се впуснали в опасния път. Отхвърлете целта и плуването ще стане безсмислено и ужасно. Ужасно е безсмисленото съществуването и безцелното блуждаене по волята на стихииите. Целта определя смисъла на движението и дава посоката. От нея се определят и всички действия на човека, който знае накъде е устремен. Тя дава сили, за да се преодолява бурния натиск на стихииите.

1968 г. 015. (6 януари). Страданията и радостта са неотделими едно от друго, тъй като са полюси на единната вещ. Отдавна е Казано, че „вашата печал ще ви бъде в радост“. И ако звучи радост - значи скръбта е вече отзвучала. В света на двойствените противоположности е невъзможно утвърждавайки се на единия полюс да се избегне другия. Даже утвърждавайки се в Светлината е невъзможно да се избегнат стълкновенията с тъмнината. Но най-високата точка на триъгълника е над плюса и минуса на противоположните ъгли на основата. Това е точката на равновесието, утвърждавайки се върху която може да се неутрализира въздействието на полюсите и те да се управляват. В това е мощта на равновесието. Затова няма нито да се радваме твърде, нито да се опечаляваме. Народната мъдрост казва, че „многого смях води до сълзи“. Приемайки спокойно положителните прояви на живота, не даваме възможност на отрицателните да въздействат на съзнанието. Поетът правилно е казал: „Хвала и клевета приемай равнодушно“, разбирайки, че ако изпадате във възторг от похвалата, то няма да се опазите и от отровните стрели на клеветата.

1968 г. 016. (М. А. Й.). Вярно е: учениците на Владиката представляват изключение от общите правила, на които се подчиняват развъплътените духове. Всеки от тях се намира под непосредственото наблюдение и охрана на своя Учител. В своите действия те са съзнателни с пълно съзнание. Те или се трудят, изпълнявайки Поръчение, или се учат, попълвайки знанията си. Не познават

безделието. Работа има толкова много, че те често се отказват от заслужения отпих. Живеят в Ашрамите на Надземния Свят, отделени от тълпите на развъплътените и се намират в постоянна връзка със своята Йерархия.

1968 г. 017. (Гуру). Напрягайте се още и още в стремежа да се доближите още по-близо, и в този стремеж отхвърляйте безжалостно боклука, останал от миналото. Всяка пращинка пречи и задържа приближаването. Усещането за чистота и свобода донася чувството на радост, а радостта е крила за духа. Висшите Сфери звучат с пространствена радост.

1968 г. 018. (8 януари). Символът на прикования Прометей служи като напомняне за това, че не е достатъчно да откраднеш от небето огъня, трябва още и да разбиеш земните окови, за да се възползваш от неговата сила. На пръв поглед е толкова просто - да се размахат крилата и да се полети, но обаятията на плътта са здрави и наклонят към Земята. И земните звуци, и мислите, и хилядите различни неща, които се налага да се вършат и на които се отделя внимание - всички те отвличат и държат съзнанието в плен на плътния свят. Но смисълът и значението на плътното съществуване също трябва да се разбере и да се усвои положението, че без натрупване на земен опит и последващата му асимилация в Надземното пребиваване там е безполезно и безплодно. Събирането на опит и знание е на Земята, а усвояването, отработването и претворяването им в качества на духа - в Надземния Свят. В това е смисълът и значението на Надземното Пребиваване. По такъв начин се съвместяват целесъобразно и земното, и небесното, тъй като са неразривно свързани като причина и следствие. Нито едно усилие не пропада, а всички донасят плодове. Следствията съответстват на утвърдените причини. Но огънят, похитен от небето, изисква овладяването му и тогава той ще освободи човека от робството на плътта.

1968 г. 019. (М. А. Й.). "Душата Ми скърби смъртно" - замислете се над тези думи. Откъде е скръбта, нима от себе си? Казано е ясно: "В света ще имате скръб". Колко огнена истина се съдържа в тези думи. И нито богатството, нито положението, нито властта няма да спасят от действителността. Раждането на Новия Свят няма да мине без страдания. Новият живот се ражда в мъки.

1968 г. 020. (Гуру). Колкото и да е силен натискът на хаоса, той трябва да се издържи.

1968 г. 021. (Гуру). Правилно ще считаме бъдещето за водещ магнит. При това е важно да се разбере неизменността на спиралата на еволюцията и пътищата, прокарани в пространството за възход на човечеството. Указаното от Владиците обединяване на световите не е мечта, не е пожелание, а неизменно отсъдено стъпало на бъдещи достижения. Средната точка на потапяне в материята е премината в средата на четвъртата раса. Сега е петата - тя е вече на подема. След преминатата средна се заражда шестата раса. Едновременно с изтънчването и разреждането на плътното тяло на човека става разреждане и изтънчване и на плътната обвивка на планетата. Този еволюционен процес на превръщане на плътната материя в по-пластична и светеща е също така невъзможно да се спре, както и движението на Земята около Слънцето. Двата свята ще се обединят в съзнанието на човека и Тънкият ще стане достъпен и видим. И това ще върви едновременно с преобразяването на плътното тяло на Земята и физическото тяло на човека в по-разредено състояние. В седмия кръг в седмата раса това състояние ще достигне кулминационната точка за дадения цикъл. Но сега е необходимо твърдо да се усвои, че този път на развитие на човечеството и неговият напредък към нови форми на своята проява е Начертан от Владиците като неизменност. Това е отсъденото бъдеще на човечеството. Не мечти, не пожелания, не надежди, а огнена заповед на еволюцията. Върху тази заповед лежи печатът на

неотменността. Това е действителността на нашето огнено бъдеще, това е далечната действителност на нашия преобразен свят.

1968 г. 022. (11 януари). И все пак, независимо от цялото великолепие на бъдещето се налага да се живее в настоящето, да се виждат всичките му несъвършенства и да се сблъскват с тях на всяка крачка. Нужни са много мъжество и сили, за да се издържи това стълкновение. Чувствителността нараства, възприемчивостта се обостря и не се вижда кога ще достигнат равновесие стихии, излезли от бреговете. За утеха ще Кажа: остана да се чака още малко. Пределните срокове, по-нататък от които вече е невъзможно да се търпи разгулът и беснеенето на тъмнината, приближават. Течението на светилата ще създаде условията, които ще изменят конфигурацията на звездните лъчи и ще погасят огнищата на тъмна активност. Напрежението на тъмнината е преди края. Настъпването на Светлия Век е така също невъзможно да се задържи, както е невъзможно да се спре ходът на светилата.

1968 г. 023. (12 януари). Ако състоянието на развъплътения дух в Тънкия Свят е според съзнанието, то не е трудно да се разбере доколко то зависи от подготвеността или неподготвеността на преминалия. Даже малкото знание помага да се ориентирате в новите условия. Но можете да си представите състоянието на човека, който никога не е мислил за това или, още по-зле, отричал е живота в Надземното. Той не е познавал нищо друго освен плътното обкръжение и не е вярвал в нищо. И плътното обкръжение, и стремежът към рутината на ежедневието, както и преди, ще заемат неговите мисли. Смъртно и нелепо състояние, тъй като мислите, въплътени в образи, ще заменят за него действителността на Тънкия Свят. Много жители на този свят не си дават сметка доколко се е изменило тяхното обкръжение и колко се отличава то от условията на плътното съществуване. Всяка частица знание в Надземното е много нужна. И от Нас се полагат много усилия, за да се просветят невежите съзнания. Главно зло все пак ще бъдат отричанията, които пресичат възможностите. Даже най-малката вяра в живота отвъд пределите на земния свят дава нещо и облекчава много. Знайте, знайте, знайте! Знайте колкото може повече за това, което ви очаква след освобождаването от тялото и се старайте да станете по-добри и по-чисти, тъй като само знанието, без подобряване и очистване няма да даде свобода на духа. Малкото, но чисто съзнание преуспява, но голямото, силно и тъмно пребивава в тъмнина и не познава радостта от освободението от телесния свят. Радостта и щастието, и Светлината, и свободата на Надземния Свят не са за тъмните.

1968 г. 024. (М. А. Й.). Някои положения от древните писания могат да бъдат наречени огнени формули, утвърждаващи Законите на живота. Например: "Според вашата вяра ще ви бъде дадено"; "според вярата", или с други думи, според съзнанието - тази формула остава завинаги закон за този, който навлиза в Тънкия Свят. Способността да се вмести и признаването на надземните възможности определят състоянието на човека, раждащ се там за нов живот. Тук, на Земята се утвърждава и твори това, което дава съответстващите на причините следствия там, в света, където мисълта има първостепенно значение и където тя ръководи.

1968 г. 025. (Гуру). Очистването на съзнанието от всякакъв боклук и натрупвания включва в себе си и освобождаването от лъжливото знание, от нелепите общоприети условности, от нелепите суеверия, от отричането на несъмненото, от условната вежливост и светските обичаи, от всякаква лъжа и изкуственост. Невъзможно е дори да си представите колко ограничения са измислени от хората, за да се затворят в рамките на застиналите условности и всичко това трябва да се види и разбере, за да се изхвърли. Нито физическите,

нито астралните, нито менталните клетки не са подходящи за духа. Пребиваващият в клетка не може да лети.

1968 г. 026. (17 януари). Човекът е част от света и, бидейки плът от неговата плът не може да не реагира на ставащото в света. Колкото по-тънка е неговата организация, толкова по-силна е реакцията. Така или иначе реагират всички, но рядко някой прави това съзнателно. Необяснимите усещания, предчувствия, настроения и много други преживявания се предизвикват от това, че арфата на духа звучи в отговор на далечни и близки събития. На избухванията на слънчевите протуберанси отговаря магнитното поле на планетата и заедно с него и човекът. Лъчите на далечните звезди въздействат. Слънчевият сплит се разтърсва от движението на подземния огън. Всичко наоколо е в движение. Разновесието на стихииите влияе тежко на съзнанието. Планетата е болна и хората боледуват тежко. Трудно време.

1968 г. 027. (М. А. Й.). Веригата не е по-здрава от своето най-слабо звено. Човекът не е по-силен от своето най-слабо и лесно уязвимо място. Затова Учителят Указва да се укрепят най-слабите звена на ризницата на духа. По тях нанася ударите оглеждащият ги зорко враг. И ако човек е утвърдил много качества, а в някое не е преуспял, той няма да се изкачи по стълбата на духа по-високо от куцащото качество. С това са опасни малките пукнатини. През тях изтича светлоносният газ, можещ да издигне съзнанието нагоре. Слабите места особено се нуждаят от укрепване. Сега е много тъмно и доспехите на духа трябва да бъдат здрави.

1968 г. 028. (18 януари). Положението на ръба на пропастта не е от приятните. Опасностите заплашват отвсякъде. И нашето тяло е "тесен и нездрав дом". Пътят е дълъг и многообразен. Заплашват не само пропасти, но и диви зверове, и чудовища. Дамоклиевият меч виси над съзнанието. Всичко се колебае. Само Стълбата на Йерархията е непоколебима. Но осъзнаването на действителността не трябва да плаши. Именно в съзнанието трябва да се приучите към спокойствие, независимо от това, че няма причини за успокоение. Само утвърждавайки се върху Йерархията е възможно да се усети това спокойствие. В бурята корабът изложен на постоянна опасност, но водещият го капитан е спокоен. Той не може да се обърка. Когато на пътникът му се струва, че Учителят го е Изоставил и че е сам, тогава се изпитва неговата сила.

1968 г. 029. (М. А. Й.). Животът обикновено удря по най-чувствителното място, за да укрепне то. Постепенно може да се забележи как това, което по-рано е действало силно и е помрачавало, сега губи своята сила на въздействие. Нещо вътре става по-здраво и противостоящо на външните удари. Бронята на духа укрепва. Значи закаляването върви правилно.

1968 г. 030. (Гуру). Ние често не можем да изменим външните обстоятелства, в които сме поставени кармично, но в зависимост от своята воля и решение можем да променяме своето отношение към тях. По такъв начин в нашите ръце остава лостът, ползвайки се от който можем да променяме своето отношение към кармата. Това е и едно от тези направления, ползвайки се от които може да се борите с нея и да се освобождавате от нейната власт.

1968 г. 031. (19 януари). Обективното състояние на съзнанието поражда причините, субективното - следствията на тези причини. В Тънкия Свят човекът зависи от своите стремежи, които са следствие или продължение на утвърдените от него стремежи в обективното или бодърстващо състояние. Да променя приетото направление и да утвърждава нови причини, напълно различни от предишните, за развъплътения дух е почти невъзможно, във всеки случай - без странична помощ. Затова е извънредно важно да се изкоренят склонностите, тенденциите, импулсите

и стремежите, увеличащи човека надолу, в низшите слоеве на астрала. И докато човек живее на Земята и се намира в бодърстващо състояние това може да бъде направено, тъй като активността на субективното съзнание тече по прокараните канали в пълно съответствие с желанията и стремежите на човека, които са му свойствени и утвърдени от него. Сънят, бидейки явление от субективен порядък, често служи като явен показател за това, което още не е изживяно от съзнанието и което се проявява ярко когато бодърстващото състояние се заменя с пасивно.

1968 г. 032. (М. А. Й.). Когато вече на вас ви е твърде трудно и облаците се сгъстват знайте, че в тези моменти на Нас Ни е много пъти по-трудно. Колкото по-високо, толкова по-голямо е натоварването, нагнетяването и напрежението. То се предава по цялата верига на Йерархията. Обединяването в тези моменти усилва веригата и помага да се издържи това напрежение.

1968 г. 033. (Гуру). Докато бушува бурята и продължава битката цветето на духа не може да се разтвори. И тя трябва да бъде издържана до края и да се излезе като победител. Там, където на карта е поставена бъдещата съдба на духа, поражението е немислимо.

1968 г. 034. (20 януари). Положението в света няма да се подобри докато не се извърши Пришествието. И напрежението на тъмнината преди този Велик Час ще се усили до предела. Вече усещате това нагнетяване. Тежко е в света. Вашата Родина остава надежда за народите и крепост на силите срещу стария свят. Нейната роля в спасението на планетата е огромна, макар и да се осъзнава от много малко. Кармата подготвя страшни удари за вървящите срещу еволюцията. Гледайте не недостатъците на Великата Страна, а главното направление на нейната активност. Това направление води към спасителен изход. Ако всички страни го приемеха, войните биха се прекратили и вместо всеобщо разединение би настъпило време на всеобщо сътрудничество. Старият свят е символ на враждата и разединението.

1968 г. 035. (М. А. Й.). Помнете какво е казал единственият спасил се след коработрушение: „Просто аз повече съм заплатил за пътуването“. Така също и вие не се смущавайте, не се огорчавайте, не негодувайте, не се помрачавайте от това, че вашето заплащане е толкова огромно. Тъй като това е цената на спасението. И другите също плащат, но не толкова много. Ще бъде спасен този, който е заплатил повече.

1968 г. 036. (22 януари). Обикновено човек отъждествява себе си със своята личност, със своето тяло, с положението, което заема, със своя външен вид и даже с носената дреха, с една дума с всичко това, което съставлява като резултат неговата представа за себе си. Когато тялото му умира с всичко това се налага да се раздели. Стават ненужни и удостоверението за личността и всичко това, което той е считал за своя собственост. И даже съзнанието му угасва и той временно се потапя в сън. Той се събужда от този сън вече в друго обкръжение, със спомена за това, което в последния земен живот е оставило най-дълбоки следи. Съзнанието се видоизменя и предишната личност и всичко свързано с нея умира, при което човек даже не осъзнава това, тъй като усещането за „аз“ остава, но вече освободено от тази личност, на която е бил нужен паспорт или удостоверение. Ако съзнанието е било разширено процесът протича леко, ако е ограничено и твърде земно човек продължава да се вкопчва в откъслеците от земните илюзии. Великите Духове, възплъщавали се на Земята, съвсем не са Отъждествявали Себе Си със своето външно изражение, но са Живели ярък вътрешен живот, съсредоточавайки своето „Аз“ в него, а не във външното обкръжение и не са Считали нищо за свое, тоест за своя собственост и така не са свързвали Себе Си с вещите. Тази вътрешна свобода при разделяне с тялото е позволявала да се пренася съзнанието непрекъснато в

Надземния Свят. Те са Били безсмъртни, тъй като са Отъждествявали Себе Си не с личността, която е обречена на смърт, а със своята Безсмъртна превъплъщаваща се Индивидуалност, която е една за всички въшлъщения и която ярко и огнено се е проявявала във временната личност, обличаща техния дух. Затова когато някой се опитва да обяснява че Исус е едно, а Христос - нещо друго и че Двамата са Едно, трябва да се имат в предвид временната смъртна личност и безсмъртната превъплъщаваща се. Всеки Велик Дух се е въплъщавал на Земята в определено тяло и определена личност, запазвайки при това непрекъснатостта на съзнанието и една и съща Индивидуалност.

1968 г. 037. (Гуру). Най-важният въпрос за човека се заключава в следното: на кое, на смъртното или на безсмъртното в себе си отдава предпочитание и в кое от тях той съсредоточава своето съзнание и неговите стремежи. Ако в смъртното и в малката си смъртна личност - то ще умре заедно с нея. Ако в безсмъртното - ще живее.

1968 г. 038. (23 януари). Невъзможно е да се премахнат тръните от Пътя, през тях трябва да се премине и да се премине не нарушавайки утвърдения ритъм. В това и ще бъде победата над трудностите, препятствията и преградите. Трябва да се върви през тях, без да се променя ритъмът на крачката, без да се спирате и така, сякаш те изобщо не съществуват. За слабия дух песъчинката може да се стори като планина, за силния - планината като песъчинка. В съзнанието неголямото препятствие може да се превърне в непреодолимо или обратно, огромното - в малко и преодолимо. Всичко зависи от силите на духа и състоянието на съзнанието. От нашата слабост врагът черпи сили, но се плаши от силата и несломимостта на духа. Безстрашието на духа е залог и гаранция за победата. Недопустимо е безволно и безсилно да се огъвате пред трудностите, които поставя животът. Борба и победа - нека да бъде девизът на изправилия се дух.

1968 г. 039. (Гуру). Само духом можете да се докоснете до духа на някого. Хората мислят малко за духовните докосвания, макар че такива несъзнателни се случват много и те са чести. Ако се научите да наблюдавате внимателно своите усещания, много интересно бихте забелязали. Например радост или огорчение от мислите за някои хора. Или същите тези усещания при близко съприкосновение на аурите. Всеки носи в своята аура на хората печал или радост, или някакви други усещания. Трябва само да се научите да ги забелязвате и пред съзнанието ви ще се разкрие цял свят от нови възприятия.

1968 г. 040. (М. А. Й.). Еволюцията на човечеството няма край. Тя обхваща огромни периоди от време. Трудно е дори да си представите колко милиони години са били нужни, за да се изработят много способности на човека. Външната, физическа форма е само временен инструмент за изработването на едни или други качества или свойства на духа и тя заминава за преработка веднага щом изпълни своето предназначение. Дъното на настоящите и бивши океани е осеяно с милиарди умрели обвивки от някога живи организми. И каменните въглища, и нефтът са продукти на органичния живот, обогатил планетата с нови наслоения и продукти от своята дейност. Сама по себе си всяка форма на живот има значение само дотолкова, доколкото изпълнява своето предназначение, тоест обогатява живота, одушевяващ тази форма с нови находки и опит.

1968 г. 041. (Гуру). Всичко, което е действително ваше и неизменно ви принадлежи, се намира не във вас, а във Владиката. Тъй като всичко, което е у във вас, ще остане там, където е и няма да го вземете със себе си. Затова е добре да мислите, че нищо не ви принадлежи, даже вашето тяло, да не говорим вече за вещите и имуществото. Най-вредната илюзия е илюзията за собственост, с която всеки собственик неизменно е принуден да се раздели рано или късно. Защо да е

принудителна раздяла, когато в духа всеки може да се освободи от този ненужен товар. Тъй като е Казано: „Притежавайте всичко, но нищо не смятайте за свое“.

1968 г. 042. (М. А. Й.). Човечеството ненапразно е наречено „Велик сирак“, тъй като няма свой дял на Земята. Всички идват на Земята без нищо и я оставят без да вземат със себе си нищо от това, което са притежавали. И няма да вземат нищо и в бъдеще. И когато малката планета изгори или замръзне, ще си отидат от нея, оставяйки на нея всичко, което са притежавали. Но в същото време хората се наричат сънаследници на пространствените съкровища. „Великият сирак“ е лишен от земни съкровища, тъй като са му предназначени за владение съкровищата на духа. Лишението в едно винаги означава получаване в нещо друго.

1968 г. 043. (Гуру). Ако личната заинтересованост лишава психическата енергия от сила за въздействие, то какво да се каже тогава за по-силните емоции или преживявания, нарушаващи равновесието и пресичащи в корен свободното и необвързано нейно проявление? Въздействията на психическата енергия се подчиняват на определени закони и първото условие ще бъде съблюдаването на спокойствието и равновесието.

1968 г. 044. (М. А. Й.). Всички вървящи към Светлината трябва да преминат през страданието. Този закон е неизбежен. Затова на страданията е добре да се гледа като на най-кратък път към Светлината и преминавайки през тях да не се помрачавате от тази неизбежност, а да я посрещате с разбиране. Необходимото изтънчване не може да бъде постигнато, ако не се премине през тръните на живота. Приемете сурово и мъжествено тази трудна неизбежност.

1968 г. 045. (Гуру). Бодростта и устойчивостта на духа се противопоставят на унинието и помрачеността, тези два поглъщача на психическа енергия.

1968 г. 046. (29 януари). Хората, отсъдени на сроковете, са свързани не само с планетните събития, но и със състоянието на пространството и планетните токове. Техният апарат реагира на пространствената нота. Тези реакции не трябва да се отнасят за сметка на собствените преживявания. Арфата на духа реагира в отговор на всичко. Обременяванията и пристъпите на тъга са неизбежни. Само незнаещите могат да мислят, че изтънчването и озарението се съпровождат винаги само с приятни и радостни емоции. Възприятията са двуполусни. Познаващият Светлината вижда и усеща ужаса на разпуснатата тъмнина. Правилно си спомнихте думите: „Тъй като в многото познание има много печал и който умножава познанието, умножава скръбта“. Ако тук не се премине победно през вълните на мрака, то как ще се премине през тях в Надземния Свят? Учителят е готов винаги да помогне, но трябва да има нещо, към което да се приложи. Освен това през неизбежното трябва неизбежно да се премине. Облаците са сгъстени, но напред няма мрак.

1968 г. 047. (М. А. Й.). Мнозина се стремят да избягат от страданията. По човешки това е напълно разбираемо. Даже Сам Спасителят е Казал: „Да Ме отmine тази Чаша“, но при това е Добавил: „Впрочем, не така, както Аз Искам, а както Ти“, Предавайки Се изцяло на Волята на Изпратилия Го. Решението е в това. Може да се направи всичко, за да се избегнат страданията, но пред неизбежното трябва все пак да се преклоните без ропот, ожесточение и оплаквания. Победата над неизбежното е в това да се премине през него без да се угасяват огньовете на духа.

1968 г. 048. (30 януари). Неприятно е да се осъзнават железните окови на кармата, тъй като човек чувства своето безсилие пред тях. Понякога на него му се дава власт над хората и съдбата го възнася. Понякога, обратно, го поставя пониско от ниското и в зависимост от всички. Последното положение е особено

тежко - трудно е да зависиш от човешкия произвол и жестокост. Понякога ученикът се поставя в такова положение, когато почти не може даже и да се защити. И високото, и ниското положение еднакво добре учат и позволяват да се събира опит. От злото във всичките му видове трябва да можете да се защитавате. Ученикът не трябва да бъде беззащитна овчица.

1968 г. 049. (М. А. Й). Главното е да се запази и удържи осъзнаването на своята сила, несъкрушимостта на своя дух, нерушимостта и неуязвимостта от нищо външно на неговата вътрешна огнена същност. Под дъжд от удари и при най-неблагоприятните обстоятелства може да се удържи това осъзнаване на силата. Тялото на героя може да загине в неравен бой, но неговият дух ще бъде победен. И Разпънат Спасителят е Победил света, макар и на някого да е изглеждало, че победата е останала на страната на тъмнината. Важно е да се разбере, че и победата, и поражението са в духа. Поражението в духа е немислимо, недопустимо, тъй като това означава загуба на всичко. Възможно е човекът да се лиши от всичко, върху него могат да се сипят ударите на съдбата, но ако духът е несъкрушим, ако той не поиска да се прегъне духом и да помръкне духом, той ще излезе от изпитанията като огнен победител. Външните удари и външният ущърб нямат значение, ако духът не е сломен. За това противене духом и в духа, за тази несломима от нищо устойчивост на духа говори Учението на Агни Йога и призовава към него тези, които са разбрали в какво се заключава същността на победата над света. Работата не е в това да се живее добре, безгрижно и в благополучие тихо и мирно, а в това независимо от всичко, от всякакви трудности, препятствия, обременявания и мъчения да се устои в духа и да се премине през всичко умножавайки своите сили и израствайки духом от всичко противодействащо. Не считайте болката или страданията, нанесени от тъмната ръка за поражение и ущърб или лишаването - за загуба. Всичко това не е важно ако духът е устоял и е станал само по-силен от тези удари, изковаващи неговата мощ. Пренесете цялото значение и смисъл на борбата в областта на духа и ще разберете, че на света няма нищо, което би могло да съкруши духа на отсъдения победител.

1968 г. 050. (Гуру). Учителят Каза: „Вървящият с Мен ще има понякога час на борба, но знае, че той е винаги победител“. Не забравяйте за това нито за минута и особено по време на борбата. След прочитането на Учението следва стъпалото на неговото прилагане в живота и натрупването на опит в това прилагане. Ето, прочетено е всичко, остава само да се прилага. А животът дава широки възможности за това. Животът няма да остави без внимание, животът няма да позволи да останете с празни ръце, ако има действително желание да вървите и да се издигате по Стълбата на Светлината, тъй като животът е най-доброто училище за търсещите Светлина.

1968 г. 051. (31 януари). От ученика се изисква да израства духом от всички препятствия, които животът поставя пред него. В хода на тяхното преодоляване те се усилват, за да направят неговата сила на преодоляване още по-мощна. Ако нещо не се поддава, трябва да се усили напрежението на психическата енергия. Трудностите растат не за да го съкрушат, а за да го направят силен. И опитният пътник няма да се бои, но ще се радва на даваните възможности да умножи огньовете на духа.

1968 г. 052. (М. А. Й). Събраното съкровище Агни се взема със себе си в Тънкия Свят след смъртта на физическото тяло. Животът в Надземния Свят зависи от качеството и количеството на Агни. Това е двигателната сила на духа. От нея зависят свободата и бързината на движенията и полетите. Можете да поставите като своя цел на Земята натрупването на Агни. Всяко движение на човека във

всички негови проводници изразходва или умножава огньовете. Някои убийствени настроения на човека и особено унинието приличат на отворен клапан на парен котел – през тях изтича скъпоценната енергия. Трябва особено да избягвате пагубните настроения. Бодростта и радостта, и осъзнаването на неизчерпаемостта на силите на духа и неговата неунищожимост помагат да се акумулира огнена енергия.

1968 г. 053. (Гуру). Духовната близост или близостта в духа се установява над всички смъртни обвивки на човека и не зависи от това в коя от тях се намира той в дадения момент, тоест дали живее на Земята или е развъплътен, дали се намира в тънкото, менталното или огненото тяло. Близостта остава при всички условия, ако е утвърдена в духа.

1968 г. 054. (1 февруари). Сгъстяването на атмосферата показва приближаването на сроковете. И Ние Сме в небивало напрежение. Всички, но по различен начин усещат това нагнетяване и по различен начин отговарят. И на всички не е леко. Тъмнината набъбва в последни усилия да противоборства на Светлината. Процесът на самопоглъщане на тъмнината ще се усилва, тъй като ще бъде невъзможно да се издържа такова нагнетяване на разлагащите енергии. Космически настъпва край на черния век. Не се смущавайте от беснеенето на тъмнината и на тези задушавачи мерки, които предприемат тъмните, за да се задържат на повърхността. Всичко ще се обърне и се обръща срещу тях. Обратният удар ще бъде страшен.

1968 г. 055. (М. А. Й). За да не ви засегнат крилата на тъмнината се дръжте здраво за Нас. Не трябва да се откъсвате дори временно. На разпасалата се тъмнина трябва да се противопостави непробиваемия фронт на Светлите Сили. И трябва да се отхвърли всичко разединяващо. Трябва да се създаде монолит на единението в духа, от край до край, между всички, които са на страната на Светлината. На стария свят се противопоставя Новият Свят, обединен в своята упорита съпротива на тъмнината.

1968 г. 056. (Гуру). Призовах всеки съхранил верността. Когато удари Часът, тогава всички ще се втурнат и всеки ще уверява в своята преданост, но тази преданост е ценна сега, когато на Земята има мрак и тъмнината още не е съкрушена. На вас, не забравилите Ни, показваме знаци, за да знаете и усещате, че вие сте в Нашите планове. Бодърствайте, тъй като сроковете са се приближили небивало.

1968 г. 057. (2 февруари). Не е лесно да бъдеш Наш ученик, особено в началото. Ненапразно началното ученичество се нарича каторга. Поради лекомислие много докоснали се до Учението биха искали да станат Наши ученици, не разбрали колко трудно е това и каква сурова дисциплина ще изисква това от тях. Затова подготвителните стадии обикновено се прекарват далеч от Нас и в условията на обикновения живот, за да приближим после, когато са преминати първите степени. Степените на ученичество и на приближаване са много. Не трябва да се сравняват всички съзнания по шаблон, всяко изисква внимание и индивидуален подход. Упоритият и огнен устрем рано или късно, но все пак ще доведе до Нас и тези далечни нишки на връзка не се прекъсват от никакви външни условия.

1968 г. 058. (М. А. Й.). Съзвучието се установява чрез всестранно отричане от себе си и обкръжаващото и потапяне в аурата на духа, към който се устремява съзнанието. Всичко свое се оставя долу, мисълта се издига към фокуса на устремяването и съзнанието възприема вибрациите на аурата на този дух и неговите мисли. Това отричане от своето и от себе си е най-лесно да се постигне с чрез любовта, тъй като любовта без особени усилия, просто и естествено иска да

бъде с тези или този, когото обича и се стреми към него. Спомнете си как Спасителят е Говорил за любовта. Тези думи са запечатани в Заповеди. Тази формула остава жизнено насъщна и сега и ще остане във всички времена. Любовта към Най-Висшето служи като мост. Устремявайки се към възход, умеете да обичате.

1968 г. 059. (Гуру). Живеейки на Земята, сред най-обикновените условия е възможно и да не живеете в духа в тях, а да се издигате над тях в тези областите, където започва необикновеността. Нека тази необикновеност да бъде и ключът или основната нота, в която звучи животът на съзнанието. Съвсем не е задължително това да бъде забележимо за любопитстващите. Огънят на духа трябва да се прикрие от любопитното око. Но е необходимо да се живее животът на духа, животът в необикновеността, иначе ежедневието и обичайността ще угасят огньовете. Те не трябва да се угасяват, тъй като служат като свързваща нишка с Надземните Сфери, в които ще се наложи да се живее след смъртта на тялото. Колкото по-здрава е тя, тази нишка и колкото е по-ярка, толкова по-лесно ще бъде да се потопите в тях след освобождаването от тялото. Ще намерим време за най-нужното и ще посветим труд, за да го удържим.

1968 г. 060. (Гуру). Трябва да имате по-голяма увереност в Нашата защита. Изпитанията са неизбежни, но това съвсем не означава, че охраняващият Лъч престава да действа. Предаността и верността винаги могат да разчитат в еднаква степен на грижата, но често се налага да се биете сами. И може ли да се учудвате на това, когато фронтът е така широк? С това именно са силни Кулите на духа, че са несъкрушими и неуязвими. Светлината, излъчвана от тях, поражда тъмнината. Затова и понякога е тежко. За поражението на тъмнината се изразходва енергията на сърцето, от това е понякога и отпадналостта. Но в духа всички воители са заедно и Владиката е с тях.

1968 г. 061. (4 февруари). Силите на Светлината не утвърждават своята мощ не защото не могат, а защото още не е настъпил срокът. Превремениостта и закъснението са недопустими, тъй като не дават възможност да се постигне пълнотата на следствията. Ние сме много пресметливи и внимателни при изразходването на скъпоценната огнена енергия. Ако източникът ѝ е неизчерпаем това съвсем не означава, че тя може да се изразходва непредпазливо. При нас даже има правило тя да не бъде прилагана преди да са изчерпани обикновените пътища. Агни се натрупва с огромен труд, затова е и необходимо внимателното му изразходване. Изразходван законно той бързо се попълва отново, но разхитителят му остава опустошен. Развъплътените духове влизат в Тънкия Свят натрупали или опустошили своя агни и горко на опустошилите себе си. Всяко действие и движение на човека може да се разглежда от гледна точка натрупването или разходването на психическа енергия. Отдаването не е разхищаване. Даването на Агни е законно. Разхищаването се заключава в друго, а именно в допускането на чувства и емоции, поглъщащи огнената сила при раздразнение и злоба, в тъмни постъпки и действия, поглъщащи огненото съкровище. Ще бъдем много внимателни и предпазливи с това съкровище, което се дава на всеки човек, за да го преумножава. То е нужно във всички светове.

1968 г. 062. (М. А. Й.). От една страна за контакта се изисква отричане от себе си, от друга са нужни индивидуални натрупвания именно за да се състои Общуването. Няма противоречие. Светлината достига през аурата, аурата е индивидуална в своето изражение и тази индивидуалност или своеобразие на нейното изражение и служи като основа за определен характер на постъпките или на висшите възприятия. Обърнете внимание на ярката индивидуалност на

творчеството на тези, които са имали достъп до висшите възприятия. Всеки е изразявал своята висша същност. В това е особената ценност на индивидуалността.

1968 г. 063. (Гуру). Да, да, това е вярно: именно вътре в себе си трябва да се намери нова сила за преодоляване на това, за преодоляването на което по-рано не са достигали силите. Това означава и да се израсне духом от всичко противодействащо и пречещо на напредъка. Всяка такава победа донася радост. Колко радостно е да се върви по пътя като победител. Победата и поражението са в духа. Трябва духом да въстанете и духом да се да се изправите срещу всички стремежи на тъмнината и всички тъмни опити. Победното състояние на съзнанието е залог за преуспяването и бързия напредък по пътя. В никакъв случай не трябва да се допуска поражение в духа, колкото и трудни или даже непреодолими да ни изглеждат противоборстващите обстоятелства и хората, вървящи против. Несломимостта на духа е непременно условие за победа и над външните сили, и над самия себе си.

1968 г. 064. (5 февруари). Прави сте предполагайки, че животът в Тънкия Свят е по-ярък, по-пълнен и по-изострен, и по-свободен от живота в земния свят. Само тези хора, които са живели с тялото, с неговите желания и апетити няма да намерят там възможности да ги удовлетворят. Но си представете положението на композитора или художника, които могат свободно да творят, вдъхновявайки се без ограничения от сферите на звуците и цветовете! Но земните привички наподобяват тежки окови. Добре е когато се осъзнават ограниченията на плътта. Духът се блъска в тях като птица в решетката на клетка. Наистина, за някого смъртта е край, а за някого - желано освобождение от тъмницата на плътното тяло и обкръжаващите условия. Само помислете от колко подробности на бита и от необходимостта от самия бит се избавя човекът, оставил тялото. Колко грижи трябва да полага той за него. И трябва постоянно да го носи или взема със себе си, да го пои, облича и храни. А то боледува, уморява се и се нуждае от покрив. Трябва да се мисли в какво ще бъде разликата между пребиваването в Тънкия Свят и живота на земните жители. Живеят в каменни кутийки, в отровена атмосфера, скупчени в градовете, сред шума и гамата на огромни струпвания. Не знаят тишина и покой. Трудно е за изтънчения дух да живее обикновения живот. Тъй като много от трудностите са от самите хора. Животът е обезобразен. Бъдещето ще се нуждае от много грижи и усилия, за да се измени той и да се направи прекрасен. Тогава и на Земята ще се живее по-леко.

1968 г. 065. (М. А. Й.). Атмосферата около Земята постоянно се насища с мислите на нейните обитатели. Всеки град, всяка местност има своя мислена атмосфера. Не е трудно да си представите нейния характер, познавайки нивото на мислене на живеещите там хора. Учителят често Изпраща ученици там, където се изисква да се насити пространството със съвършени мисли и да се внесе нова струя в течението на живота. Не се учудвайте че тези, които познават Учението, са разпръснати далеч един от друг. Мислите за Учението са като ценен принос в пространството - циментират го и способстват за строителството на Новия Свят. Значението на Маяците на Светлината е огромно, особено при съзнателна връзка с Йерархията. След корабокрушение двама са били изхвърлени на необитаем остров и претърпели много мъчения докато били сами. Но когато бил построен маяк останали доброволно на същия този остров, тъй като са могли да осветяват пътя на корабите сред мрака и бурите и така да служат за благо на хората.

1968 г. 066. (Гуру). Гледайте на своето пребиваване на определеното от Учителя място като на Поръчение. Не заради себе си, а заради пространството и грижата за него Учителят Изпраща тези, които са Му близки и които могат да наситят обкръжаващата сфера с еволюционни мисли. В повечето случаи

човешките мисли са толкова ограничени и толкова отдалечени от разбирането на Основите и направлението на еволюцията, че даже малкият принос има голямо значение. Да се потруди за Йерархията и еволюцията е дълг на всеки работник на Светлината.

1968 г. 067. (6 февруари). И насън, и по време на бодърстване винаги трябва да бъдете готови за активна съпротива срещу тъмните. Те са на стража винаги и винаги са готови да нанесат вреда там, където има дори и най-малка възможност. Затова дозорът не се прекъсва нито денем, нито нощем. Съзнанието се настройва твърдо на вълната на съпротивлението. Лягайки за сън можете да си дадете твърда заповед да се обръщате за Помощ веднага щом се усетите обкръжени от врагове на Светлината. Тъмнината е обединена по целия фронт. Те се вкопчват здраво във всяка, дори едва забележима, пукнатина. С това малките пукнатини са много опасни. Те ги виждат върху аурата във вид на петна. Много важно е осъзнаването, че тъмнината няма нищо в този, към когото се опитва да се приближи. Особено страхът, раздразнението и другите отрицателни качества дават възможност на тъмнината да проявява своята активност. За изкореняването на всичките тези свойства е Говорено отдавна. Това е нужно за самозащита от тъмнината и създаване на имунитет или неуязвимост от тъмнината. Разбира се, да се избегне тягостното усещане при набъбване и приближаване на тъмните е невъзможно, тъй като то остава и при най-здравата защита, но когато доспехите са здрави, те не са в състояние да пробият заградителната мрежа. Колкото и да е тихо и спокойно наоколо, трябва да бъдете винаги на незаспиващ дозор и по време на сън, и в бодърстване. Затова се и Указва необходимостта да се установи положението на мисълта, насочена към Йерархията, преди лягане за сън. Но и денем е най-добре да се държи непрекъсната връзка с Учителя.

1968 г. 068. (М. А. Й.). Когато е здрава връзката с Учителя никакви тъмни нападения не са страшни. Биха ви унищожили отдавна, ако можеха. Но ръцете им са къси. Укрепвайте връзката с Йерархията на Светлината с всички сили. "Ето идва Князът на този свят и няма в Мен нищо" - замислете се над тези думи. Представете си състоянието на неочистения дух в момента, когато тъмнината овладява своето достойние. И каква трябва да бъде силата на противостоене на тези изчадия на ада и колко грижливо трябва да се очисти духът, за да има възможност да каже, че тъмнината няма нищо в него. Замислете се над това.

1968 г. 069. (Гуру). Нападението на тъмните е полезно с това, че сближава с Йерархията на Светлината. Когато това се случи може да се движите само в посока към Йерархията. Дори по време на нападението е възможно да накарате тъмните да служат на Светлината. Много значителна е степенята, когато всичко започва да служи на този, който е решил своя път към Владиката. Помнете здраво Указа: "Дръжте се за Мен здраво, всяка минута, при всяка крачка".

1968 г. 070. (7 февруари). Ще дойде Моето време и животът на Земята ще се измени. Благоденствието и мирът ще се върнат на Земята. Ще се утвърди кооперацията на всички и във всичко. Ще изчезне враждата. Ще се прекратят войните. Всички народи на планетата ще съставят едно дружно семейство. Земната градина ще се преобрази и разцъфти. Животните ще бъдат помилвани. Хората ще се променят. Лъжливата наука ще се замени с истинска. Трите свята ще се слейт в човешкото съзнание в един. Мракът ще се разсее. Злите и тъмните ще заминат на Сатурн. Планетата ще бъде очистена от всякакъв боклук. Човешкото съзнание ще се преобрази. Ще настъпи царството на Светлината. И то няма да има край.

1968 г. 071. (М. А. Й.). На човечеството е отсъдено велико и светло бъдеще. Благо на този, който го вижда през мрака на настоящето. То вече е оформено в Надземните Сфери. Мисленото обединяване с него го приближава. Ако хората можеха да се обединят в осъзнаването на отсъденото щастие, неговото осъществяване би се ускорило стремително. Най-добрите ще се обединят първи и ще съставят ядрото на строителите на това бъдеще. Строителството върви и сега, но колко трудно се преодолява съпротивата на остатъците от заминаващата си раса. Нека строителите да знаят, че Светлината-Победител идва.

1968 г. 072. (8 февруари). Някога тези записки ще помогнат много на някого да върви по същия път, по който е вървял записалият ги.

1968 г. 073. (М. А. Й.). На някого тези записи не са много по душа. Някой много иска тях изобщо да ги няма. Някой много би искал да ги унищожи или прекрати. Така и гледайте на всички мисли за ненужността на записите като на подхвърлени от враговете. Ще има много различни опити да се пресече процесът. Много обезсилващи мисли ще бъдат подхвърлени. Не преуспели в едно, опашатите ще търсят нови възможности и ще искат да ви довършат на всяка цена. Бъдете на стража и знайте, че врагът се старае за това.

1968 г. 074. (Гуру). Ценността на тези записки е в това, че са написани в същата тоналност, в каквата и Учението, и в пълно съзвучие с последното. Досега още нищо подобно на тях не е било написано от човешка ръка.

1968 г. 075. (Гуру). Всяка постъпка обикновено се предшества от мисъл. Рефлексното действие се предшества от отдавнашна мисъл, допусната някога (и може би твърде често) в съзнанието. Ето защо главното ударение се поставя на мисълта. Постъпката е само следствие на мисълта и при изкореняване на нежелателните качества преди всичко се изкоренява мисълта, пораждаща следствието.

1968 г. 076. (10 февруари). Всяко от телата, в които последователно човек живее съзнателен и пълен живот, е ограничено в този свят и сфера, към които принадлежи и се подчинява на техните закони. Така физическото тяло, намирайки се в плътния свят може да живее само в него. То не може да бъде взето със себе си в Тънкия Свят. След смъртта човек преминава в своето тънко тяло и се проявява и действа в него в астралния свят, ограничен в пределите на този свят. После той отхвърля тънкото тяло, преминава в менталното и живее вече в менталния свят, подчинявайки се на законите на последния, бидейки ограничен в неговата сфера, за да премине после, освободил се от това тяло, по-нагоре в Огнения Свят, в Света на Светлината и да пребивава вече в тялото на Светлината. Всичките тези светове имат свои предели и свои ограничения и в една или друга степен свързват човека със свойствата на своята материя. Даже в Огнения Свят духът е свободен в своите прояви само дотолкова, доколкото е изтънчена и развита материята на неговото огнено тяло и е способна да съзвучи с едни или други слоеве на този Висш и безпределен Свят. Намирайки се в плътното тяло много Високият Дух Може да се отделя и да действа съзнателно във всички свои проводници на съответстващите им планове. Но бидейки в плътния свят в своето плътно тяло Той се подчинява на неговите закони. Наистина Той Може да прави много неща, недостъпни за обикновените хора и някак преодоляващи обичайните условия и физическите ограничения: например да се издига във въздуха, да ходи по вода, да не усеща студ и така нататък, но все пак, независимо от това, неговото физическо тяло трябва да яде и да пие и когато не се Проявява като Адепт Той подлежи на обичайните закони. Но намирайки се в плътното тяло Той все пак вътрешно Живее в свят различен от света на обикновения човек. Така и във всички други светове Неговият вътрешен свят му позволява да пребивава във

висшите слоеве на всеки от тях. Всеки от световите има седем основни градации по степен на разреденост и изтънчване и материята на всеки от проводниците или телата на човека точно съответства на някой определен слой. Физическото тяло на пияницата, чревоугодника и садиста даже в своя физически състав и устройство рязко се отличава от тялото на аскета и подвижника. Именно по степента на своята разреденост и изтънчване. Тялото, привикнало да живее на големи височини и одухотворено, духовно се различава силно от тялото на жителя на големия град. Няма две тела, приличащи си едно на друго, всички се различават. Същото се наблюдава и във всички други светове. Агни Йога, предписвайки едни или други норми на поведение, диета и прочие има предвид очистването, тоест разреждането или изтънчването на материята на всички обвивки или тела на човека. За този процес е нужно много време, години и дори цял живот, тъй като еволюцията на живота се заключава именно в изтънчването на тези проводници, които служат като обвивки на духа. Грубото астрално тяло, обременено с груби привички, не може да се издигне по-високо от низшите слоеве на астрала, които му съответстват точно по състав. Освободил се от плътното тяло да излети високо може само духът, очистил се от плътните частици на своите обвивки на Земята. В Тънкия Свят всеки развълпътен преминава процес на очистване и все пак, независимо от това, не може да се издигне по-високо от висотата, заложена от него самия. Законът е безпогрешен и справедлив.

1968 г. 077. (М. А. Й.). Всеки земен жител може да се спъне по трудния път. Опитният пътник ще се изправи веднага и ще продължи своя път. Неопитният ще се занимава с угризения и ще губи време в безполезна занимания. В миналото е можело да се случи много от това, което не съответства на преминаването в сегашно време стъпало. И тези отзвуци от миналото могат да оживяват паметта и с това да задържат напредъка по пътя на усъвършенстването. Но опитният пътник ще каже: "Порождения от миналото, не се боя от вас, не можете да пресечете моя път на напредък" - ще каже и ще продължи пътя, без да се задържа нито минута.

1968 г. 078. (Гуру). В живота си през всеки ден човек преживява цял ред чувства и емоции и пропуска през съзнанието си множество мисли. Всички тези чувства и мисли така или иначе въздействат на всички негови обвивки: добрите и светлите извисяват и изтънчват, лошите и недобри затъмняват. Задачата е в това затъмняващите мисли и чувства да не се допускат в съзнанието, преграждайки пътя им с непреклонната воля.

1968 г. 079. (11 февруари). Усещането за отсъствие на земен дом, точно на привързаност към него, освобождава човека при прехода в Тънкия Свят от прикрепване към улегналото място. Ценим земното бездомие именно с това. Бездомните скитници са най-свободните хора. Всичко, с което или в което живее човек в своето съзнание в тялото, след смъртта на последното остава с него, съпровождайки го и по-нататък. Когато тръгват на далечно пътешествие вземат със себе си само най-необходимото, за да не се обременяват с ненужен товар по пътя. Знанието за бъдещите условия в Тънкия Свят е извънредно важно за да се вземе със себе си именно това, което е нужно и нищо излишно. Ако човекът, сраснал се здраво със своята земна собственост заминава в Тънкия Свят, то и неговата собственост, кристализирана във вид на мисли в неговото съзнание, го следва и продължава да се намира при него, тъй като на Земята чувството на собственост живее в самия човек, а не някъде вън от него. Много ненужен за тънкото пребиваване мислен багаж се взема със себе си там. И е много важно отрано да се разпредели кое е нужно да се вземе непременно и какво да се остави. Земните преживявания представляват там много тежък товар. Дори на Земята ненужните вещи тежат. А какво бреме представляват те там. Под ненужни

предмети се подразбират също и много психически продукти и мислени образи, изкристализирали в съзнанието при дълго съжителство с тях. За някого е трудно да свали от себе си дори привычната дреха, която е носил дълго през живота си или която здраво е врасла в съзнанието. Така също врасват и много привычки, особено привычките на мисленето. Тъй като отдавна е Казано: "Ако не бъдете като деца, няма да влезете в Царството Небесно", в Надземния Свят. А децата са посочени защото са свободни от всичко това, с което обикновено е обременен човекът. Когато са постъпвали в манастир са се отричали даже от името си, да не говорим вече за всичко останало. С това са искали да подчертаят желаното освобождение от светските връзки, тоест от веригите на материалния свят. Животът показва доколко е трудно да се осъществи това на практика, но самият обред е имал дълбоко значение. Сега е необходимо познаване на законите и условията на Тънкия Свят, за да си дадете ясна сметка за това какво е нужно да взема със себе си там и кои натрупвания там ще потрябват, а кои ще се окажат лоши от ярем на шията. Този въпрос е важен и всеки го решава самостоятелно и на пълна своя отговорност. Има за какво да се помисли и да се помисли основателно.

1968 г. 080. (Гуру). Служенето на Красотата ще бъде най-добрият път за приближаване до Светлината.

1968 г. 081. (12 февруари). Личността умира във всеки цикъл на възплъщение и нейните житейски дела и другите подробности на живота се предават на забравата, остава само опитът. Но общонародните и общочовешките дела, свръхличните дела и всичко, което засяга еволюцията на човечеството не се забравят. Пазителите на света живеят с интересите на народите на Земята, с техните дела, вземат участие в тях и движат еволюцията. Всичко това сякаш се извисява над смъртните дребни интереси на преходната личност и тези, които са се издигнали достатъчно над своето малко „аз“ и са се приобщили към свръхличния живот и интересите на цялото човечество в неговата съвкупност или на своя народ, те навлизат в потока на неумиращия живот и заработват по този начин своето безсмъртие. Когато се Говори за веригите и оковите на материалния свят се имат предвид оковите на личността и нейното обкръжение, на личността живееща своя егоистичен живот. Отивайки си от Земята такива духове продължават да се привличат към нея, да се привличат към „кокошарника“, в който са живели и към това, с което той е бил изпълнен. Народните водачи, дейците на културата и всички тези, които самоотвержено са се трудили на нивата на Общото Благо продължават да се трудят и там, и този труд и самоотверженост им служат като крила за духа, макар и да са отгледани на Земята, докато в същото време обръщането към личните спомени и личните дребни земни интереси на смъртната личност ще бъдат окови за духа. Думите „Ето, Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века“ показват неразривната връзка на Предводителя на Планетата с живеещото на нея човечество и с неговата еволюция.

1968 г. 082. (М. А. Й.). И Ориген се е измъчвал в тъмницата. За духа, съхранил в своите дълбини спомените за полетите и пространствата на Тънкия Свят, земното пребиваване ще бъде мъчение. А когато се ускорява течението на кармата, за да придвижи по-бързо духа, мъчението и тежестта на земния Товар се усилват многократно. Това трябва да се знае и да се запомни, и да не се тъгува твърде много, понеже усилването на кармата довежда по-бързо до поставената цел.

1968 г. 083. (Гуру). Ние не сме съдии, но зорко наблюдаващи как духът се разпорежда с това, което му се дава за напредъка. Радваме се на правилното

действие, но скърбим виждайки грешките. И все пак без грешки не може, тъй като само този, който не върши нищо, не греши. Всяка разбрана грешка служи от полза, увеличавайки и обогатявайки натрупвания опит.

1968 г. 084. (М. А. Й.). Някой ни е забравил, а някой помни и отбелязва паметния ден според своето разбиране и осъзнаването на нашата близост. Паметните дни са значителни с това, че усилват и задълбочават невидимата връзка. Много ли от тези, с които ни се е наложило да се срещаме в живота, ни помнят и зачитат и не прекъсват светлите нишки на общуването. Връзките, поддържани на Земята с тези, които са оставили Земята, са важни за последващите срещи в Надземния Свят. Който иска да върви към бащите, с тях и ще пребъде, а който иска да върви към нас, ще бъде с нас и с Тези, Които са ни Изпратили на Земята.

1968 г. 085. (Гуру). Това, което заобикаля човека в дадения момент, има огромно влияние върху неговото съзнание и течението на мислите, изпълвайки със себе си неговия вътрешен свят. Затова можете да си представите как ще се измени той при прехода на духа в Тънкия Свят. Но основните течения и настройки на мисълта остават и мисълта продължава да тече по прокараните на Земята канали в пространството. Остават основите, водещи течението на мислите, а всичко друго избледнява, отпада и се предава на забора. Това, което най-ярко и дълбоко е звучало на Земята и особено силните стремежи, това и ще съпровожда развъплътения и по-нататък.

1968 г. 086. (14 февруари). В простите сънища постоянно се Дават указания. Избягваме преките указания, тъй като те нарушават кармата и засягат свободата на волята. Освен това преките указания често предизвикват противодействие. По пътя трябва да се премине със своите крака. Какво представлява всеки се разкрива когато той е предоставен на самия себе си. Това съвсем не значи, че някой е забравен и изоставен, просто се дава възможност да изяснят своите сили, а заедно с това и всичко, което пречи. Само силните духове могат да се движат самостоятелно, съчетавайки самостоятелността със следването на Йерарха. Малкото низше "аз" изисква внимание към своите желания и импулси, висшето "Аз" не иска да им се подчинява. От победата на едното или другото зависи цялото бъдеще на човека. Който победи, с него и ще пребъде духът. Само че низшето "аз" ще въвлече в низшите слоеве на Тънкия Свят, а висшето – във Висшите Сфери. Така всекидневно, сред външно обикновения живот, човек твори своето бъдеще, твори го сам, със своите собствени ръце и със своята пълна отговорност.

1968 г. 087. (М. А. Й.). Не трябва да се влиза в съприкосновение с низки мисли. Съчетаването с тях въвлича съзнанието в орбитата на тъмните въздействия и отваря вратите за достъп на косматите злодеи. Мисълта не е абстракция, а жива същност, въздействаща на човека. Даже малката и безвредна мисъл за вкусна храна предизвиква апетит, потичане на слюнка и отделяне на стомашен сок. Това показва, че мисълта може да предизвиква и физиологични реакции в организма. Невъзможно е всички те да се проследят и отбележат. Но няма да бъде грешка да се счита, че светлите и чисти мисли предизвикват благодетелни реакции, а тъмните – противоположните им. Доста много болести се предизвикват от отрицателните мисли. Даже при малко внимание към мислите може безпогрешно да се знае добри ли са те или лоши. Необходим е контрол над мислите. Мисълта води на Земята, тя води и в Надземния Свят. Трябва добре да се помисли за това до къде могат да доведат негодните мисли.

1968 г. 088. (Гуру). Всеки, който се е борил с нежелателни мисли знае от опит, че мисълта е действително жива същност, притежаваща енергия и воля,

вложени в нея от породителя ѝ. Тази воля може да бъде толкова силна, че човек не винаги намира в себе си достатъчно решителност, за да противостои на своето собствено порождение и особено ако тази мисъл се разпалва и усилва от тъмните нашепници. Но колкото и да е силна и натрплива такава мисъл, все пак човек винаги може да събере сили да ѝ се противопостави. Ако своите сили не достигат, можете да се обърнете за помощ по-нагоре. Но всяка такава мисъл трябва да се победи каквото и да става, иначе тя ще овладее и увлече след себе си съзнанието в съответстващите на нея сфери.

1968 г. 089. (15 февруари). Би било нелепо да се изпада във възторжено-възвишено настроение във времето, когато на Земята се творят такива ужаси. Само суровата напрегнатост и непрекъснатият дозор могат да съответстват на момента. Нагнетяването на тъмнината достига до своя апогей. Заговорът против човечеството се отлива в чудовищни форми. Ако не беше съдържащата мощ на вашата Родина, разюздаността на злото и човеконенавистничеството биха приели невиджани размери и форми. Налага се страшната действителност да се гледа в очите и да не се умилявате от сатанинските маски. Такава неприкрита за непреднамерения поглед е озъбената усмивка на стария свят. Какво ли не биха направили те, ако бяха развързани ръцете им! Трудно е да се запазва равновесие, трудно е да не се усеща мракът, разлят над Земята. Злото в припадък на необузданост и изстъпление може да натвори много непоправими беди. Но Ние сме на стража и няма да Позволим на барса да скочи.

1968 г. 090. (М. А. Й.). Убежището на духа е в Надземното. Даже Синът Човешки е нямало къде да преклони глава. Малко нещо се е изменило оттогава. Даже е станало още по-зле. Затова единението с Йерархията е особено нужно. Не трябва да се откъсвате. Не трябва да спирате. Не трябва да отстъпвате, иначе вълната на злото ще ви залее. Черните крила на падението в бездната са готови да подхванат всеки отстъпник. Небивало време. Всички устои на стария свят се рушат. Нерушима е само Стълбата на Йерархията. Тъмнината се опълчва и иска да влезе в последния бой, предшестваш нейното пълно поражение.

1968 г. 091. (Гуру). Вие се учудвате, че в нашите книги преди повече от три десетилетия беше даден точен анализ на положението, което сега съществува на Земята. Да! Ние знаехме много и знаем много. Знаем и за отсъдената победа на Светлината. Знаем, че последните конвулсии на тъмнината ще бъдат страшни. Раненият тигър е много опасен, особено смъртно раненият. Ние знаем за поражението на тъмнината. Знайте и вие. И запазете непоколебимост и устойчивост на духа. Духът е несъкрусим.

1968 г. 092. (16 февруари). Разбира се, човешкият ум не може да се сравнява с разума на природата, който е построил и човешкия ум, и най-тънката чувствителна апаратура на животните, насекомите, рибите и птиците, а също и растенията, тънко определящи измененията на атмосферните условия и много, много други явления. Електронноизчислителната машина по своята грубост и тромавост е несравнима с тънкостта на органите дори на малката мушица. Затова човекът няма особени основания да се превъзнася, но има и то твърде сериозни да се учи от природата и да ѝ подражава. Човекът все едно няма да измисли нищо ново, стоящо над законите на физиката и химията. Общуването и контактът с природата могат да му дадат много. Но тя грижливо пази своите тайни, като неохотно, но постепенно ги издава една след друга. Колко гениално тя е подготвила за човека своите богатства, за да може той да се възползва от тях. Човечеството стои на прага на откриване на нови видове енергии, които ще дадат и топлина, и осветление. Самата апаратура на човешкия организъм крие в себе си много чудесни възможности. Поради невежество много още се отрича в днешно

време, но течението на еволюцията е невъзможно да се спре. Бъдещето пази за човечеството много изумителни изненади. Никаква, даже и най-неудържимата фантазия не може да се сравни с тях. Не трябва да се ограничават възможностите на бъдещето със своето разбиране от днес.

1968 г. 093. (М. А. Й.). Още Владиката Буда е Казал, че човекът е процес. Това означава, че всичко, което се намира в човека, се намира в състояние на постоянно изменение и развитие на едни свойства и способности, и угасване и изживяване на други. Менталната проекция на което и да е свойство или особеност на човека в бъдещето безпогрешно показва неговата вреда или полезност и дава в ръцете ключ към неговото развитие или премахване. Много малки зародиши на полезни или вредни качества отначало не са видими, но предоставяйки им неотклонно и неизбежно разрастване в бъдещето е лесно да се определи тяхната нужност и ценност или съдържащата се в тях опасност. Ако живота на човека се ограничава в едно въплъщение, то може изобщо за нищо да не се грижите. Струва ли си да се затруднявате заради това, което ще умре. Но знанието за непрекъснатостта на живота позволява да се планира развитието на духа и да се предвижда далечното бъдеще. Отново се налага да се напомня за важността и значението на малките начинания и именно в аспекта на бъдещето. Нищо, нито едно най-малко усилие не изчезва и всичко донася своя плод. Много неудали се опити да подобрите себе си ще донесат тяхното осъществяване в Надземния Свят и ще се отлеят в утвърдени качества на духа, тъй като недостижимото тук е достижимо там. Нека никой да не се преумори в опитите за самоусъвършенстване, колкото и трудни и недостижими да изглеждат те. Всички те ще дадат своите благи следствия.

1968 г. 094. (17 февруари). Усещането за ръба на пропастта или под дамоклев меч е много характерно за някои степени на ученичеството. Тяхната цел е да научат да се преминават такива прегради на живота без да се губи равновесие и без да се променя ритъмът на крачката. Тези степени не са лесни. Но през тях са преминавали всички преминали по-рано. Те са също така неизбежни, както и степенята на земното бездомие. Можете да преминете всички тези степени фактически, в съответстващи земни условия, а може и в духа. Трудно е да се каже кое е по-трудно. Изпитанието под знак се отразява също така на съзнанието, както и обикновеното. Всичко това се прави за ускоряване на движението по пътя. Ще попитате: защо трябва да се ускорява? Задръжката на еволюцията се отразява пагубно на живота на планетата. Пречките могат да предизвикат пробив и катастрофа. Новите космически енергии достигнаха Земята. Неговото съзнание няма да издържи техния натиск. И така много организми прегарят. Физическото здраве няма да бъде гаранция и няма да даде огнен имунитет. Трябва да се държите за Нас с всички сили, без да нарушавате постоянството на връзката. Обещавам спасение на всички, които вървят след Мен.

1968 г. 095. (Гуру). Всеки чувствителен организъм звучи на пространствената нота. От една страна чувствителността е достижение, от друга Бремето на този свят се увеличава съответно. Слабият дух ще се ужаси и ще започне да се колебае, но силният ще си каже, че и през това трябва да се премине. Трудната полоса на живота трябва да се премине без колебание, без съмнения и без проява на недоволство, страх и помрачаване. Всяко изпитание свършва когато настъпи срокът. Няма вечни изпитания.

1968 г. 096. (18 февруари). Научете се даже в лошото да намирате само добро. По-добре е в лошото да се намира добро, отколкото в доброто да се търси само лошото и да бъдете недоволни от съдбата, за да не ви отнеме и това, което ви е дала временно.

1968 г. 097. (М. А. Й.). „При Нас недоволни няма“ - това е едно от основните положения на Братството. Вредата от недоволството е огромна. Тя преди всичко подрива здравето. То отравя обкръжаващата атмосфера и съзнанието на влизащите в съприкосновение с недоволството хора. То протестира и се изправя срещу кармата. Нищо не се случва без причина. Това, което обкръжава човека, е следствие на неговата карма и всички негови минали постъпки и действия. В случаите на Поръчение или особена мисия съдбата на човека се определя от тях, но обикновените хора носят следствията на миналото. Що се отнася до приетите ученици, то те се намират под постоянното наблюдение и ръководство на Учителя и при известна степен на доверие няма място за недоволство. Страхувайте се от тази ехидна и се старайте даже в малкото да намирате радост. Даже у нищия радостта от слънцето е огромна.

1968 г. 098. (Гуру). Радостта се утвърждава в сърцето въпреки безрадостното обкръжение. Отначало съзнателно се намира това, на което бихте могли да се порадвате, после радостта възниква вече сама по себе си, независимо от това, което е навън. Източникът на радост е сърцето, но не само по себе си, а обединено със Сърцето на Владиката. В това единение с Великото Сърце ще търсим искрите на радостта, на постоянната радост, вече не помрачавана от нищо външно.

1968 г. 099. (19 февруари). И още една грешка може лесно да се избегне ако не се мисли: „колко ще съм щастлив, ако се случи еди-какво си, ако се промени моят живот и си отиде това, което ми тежи в днешно време“. Всичко това е самозаблуда - ще си отиде едно, ще дойде друго и съзнанието отново ще намери от какво да се огорчава и какво да преживява, тъй като всичко това се крие в нашето съзнание, а не във външните условия, колкото и да се старае Майя да пренесе вътрешните причини във външните условия. Тъй като това, което за едного не е добро, може да бъде добро и желано за другото. Оптимистът и песимистът гледат на едно и също, но го възприемат съвсем по съвсем различен начин. Затова ще се учим да възприемаме живота съвсем не така, както са правели по-рано, а така, както диктува новото стъпало на разбиране на света.

1968 г. 100. (Гуру). Нашето правило е: ако вършим нещо, то да го вършим възможно най-добре. И ако трябва да се върви през живота, то трябва да се премине през него и през всички негови изпитания и трудности също колкото може по-добре - „като по струна над бездната“.

1968 г. 101. (20 февруари). Хората мислят малко за това с какво непроницаемо покривало обвива съзнанието Майя. И как може да се свали покривалото, ако не бъде усетено и видяно то? Правилно считат, че земният живот на човека е само сън. Много са хората на Земята и на всеки се присънва негов особен сън. Да се осъзнае земния живот като преминаващ сън е вече достижение. Да се прекрачи с мисъл зад неговите предели ще бъде победа на духа. А да се отхвърли покривалото на Майя ще бъде свобода, тоест освобождение на съзнанието от веригите на плътния свят. Хората търсят свобода бидейки затворени в оковите на физическото тяло, но как може да се освободят от тъмницата без да излязат от нея! Как може да се преодолее тялото, без да се подчини на волята и без да се овладеят неговите желания. Привичката да се храни то и да се пои е толкова силна, че продължава и в Тънкия Свят. Продължават също и немощите на тялото и не е лесно да се освободите от тях там. Учудвате се, че отшелниците-йоги свеждат до минимум всички потребности на тялото, особено пиенето и яденето, но не мислите за това колко освобождават своя дух по този начин за Надземното Пребиваване. Внезапната смърт в разцвета на силите и здравето и всички човешки стремежи са тежки с това, че е много трудно да се освободите от тях психически в

Надземния Свят. Тежко е там да бъдеш свързан със земните представи и да бъдеш безкрил. Още на Земята трябва да се освобождаваш от илюзиите на Майя, за да влезеш свободен в прекрасния свят.

1968 г. 102. (21 февруари). Тъмнината се сгъстява. Събитията се трупат като планини. В планините без водач не може да се премине. Говоря настойчиво: застанете още по-близо и се дръжте неотделимо. Нима не усещате пространственото нагнетяване? Съзнанието се опитва да се залови за различните мисли като за котва. Но котвата е една – Йерархията. Значи и мисълта трябва да се устреми и съсредоточи върху Нея. С откъслеци от мисли няма да се скриете от тежката действителност. Не е добре в света. Фанатизмът, сляпата вяра и жестокостта се превръщат в зверство вече явно, не прикрито от нищо. Следовниците на стария свят усещат своята обреченост и заминавайки искат да захлопнат вратата.

1968 г. 103. (М. А. Й.). Хаосът се опитва да нахлуе в съзнанието и да наруши неговия строй. Затова е толкова трудно да се съсредоточава мисълта върху определен предмет. Човешкият дух се мятта под вълните на хаоса. Всяко разрушение, всяка дисхармония, всяка проява на тъмнината е показател за нахлуване на хаоса. Самият хаос е толкова далече от осъзнаване, че е невъзможно да бъде преодолян. Но против разрушенията, разпуснатостта, разюздаността, неистовото беснееие на тъмнината и всички прояви на тъмните сили можете да се борите съзнателно, удържайки с всички сили на духа връзката с Учителя на Светлината. Само така е възможно да се преживее това трудно време.

1968 г. 104. (22 февруари). Главното е да не се откъсвате от Учителя. Да бъдете винаги заедно с Него в духа съвсем не означава, че не трябва да мислите за нищо друго. И в същото време всички наши мисли и действия в обикновения живот трябва да бъдат осъзнавани при постоянен контакт с Учителя. Често не усещаме тялото и дори не мислим за него, обаче винаги знаем, че то е с нас и ние сме в него. Точно така трябва да се внедри в съзнанието и невидимото Присъствие на Учителя в духа, съзнателно или подсъзнателно, но винаги утвърждавайки го. Когато това разбиране стигне до сърцето и се утвърди в него здраво, то и поведението пред Великия Лик ще се измени съответно. Мислите, че сте сами, че Учителят не Вижда и не Знае? Каква заблуда! Считайте, че живеете в стъклен дом и че Окоето на Водещия Вижда всичко. Считайте не на думи, а в действителност, тъй като Виждам и Зная. Искщите Светлина преминават сурова школа. Учителят Зове на подвиг. А пътят на подвига не е постлан с рози, а с тръни.

1968 г. 105. (М. А. Й.). Добре е когато поне насън можете да се откъснете от обичайните вещи от бита. Но ако и насън вземате вещите със себе си, полагайки ги в сандъци и куфари, и грижейки се за тях, това означава, че в съзнанието все още не сте се освободили от тях и че тяхното притежаване ви съпровожда и в съня. Казано е: „Притежавайте всичко, но нищо не считайте за свое“. Тънка е границата между обикновеното притежание и притежанието или поточно използването на вещите без чувство за собственост. Полезно е във въображението си да се упражнявате в освобождаване от вещите, да си представяте, че сте в Тънкия Свят и сте напълно свободни от тях. Тъй като там нищо не е нужно. Какво огромно облекчение и чувство на свобода обхващат човека когато той може да се откъсне от призрачната собственост, която в Надземния Свят е подобна на тежки окови. Но откъсването се извършва на Земята и трябва да завърши на нея. Откъсването се извършва в съзнанието. Процесът протича в духа. В Учението никъде не се казва, че не трябва да имате вещи, но акцентът се поставя върху това да не се счита нищо за своя собственост.

1968 г. 106. (23 февруари). Със задълбочаването в Учението мисълта расте и придобива все по-голяма сила и способност да въздейства както на своя творец, така и на другите. Контролът над мисълта става необходим, тъй като отрицателните мисли донасят тежки следствия. Но ако човек не може да се справи с израсналата мисъл, той става роб и жертва на своите собствени тъмни порождения. От светлите мисли може да не се страхувате, тъй като те въздействат за благо, но контролът е необходим както над нежеланите мисли, така и над светлите. Мислеформите са много жизнени. Те обикалят и пулсират около своя създател и от време на време нахлуват в неговото съзнание, опитвайки да го овладеят. Всички достижения са добри при условие, че има власт над тях. Ето защо на известно стъпало се развива волята. Безволното нищожество постепенно се превръща в Космически боклук.

1968 г. 107. (24 февруари). Можете да избягате от диви зверове, можете да се спасите от пожар, можете да се спасите при корабокрушение, може да се измъкнете от враговете, може да се отбранявате от тъмните, но как да избегнеизбягате от собствените мисли? Манията за преследване и другите мании, натрапливите мисли, домовете за душевноболни показват явно колко силно мислите могат да овладяват човека. Породителят и порождението представляват (са) едно цяло в пространството. Защитата от своите собствени мисли е една - те да бъдат овладени и да се вземат под контрол. Няма друг способ да защита от своите мисли, ако тези мисли не са добри. От добрите и светли мисли не трябва да се защитавате. Въпросът за овладяване на мисълта е необичайно важен. Тънкият Свят е сфера на изпитание с мисли и този, който не ги е овладял на Земята, се отдава за разкъсване от своите собствени порождения. Той трябва да ги победи независимо от всичко, иначе ще се потопи в тези слоеве на астралния свят, които съответстват на нечистите мисли. Чистите и светли мисли ще възнесат високо. Като кълвач необузданата и прилепчива мисъл дълбае съзнанието, отново и отново нахлувайки в него под всевъзможни облици. И трябва под всяка, даже и под привидно нелошите да се види нейната скрита вредоносна същност, за да се отхвърли без колебание. Всичко лошо, премислено някога и прието без възражения в съзнанието ще се върне отново в него и ще поиска място за себе си в него. Затова е толкова важно всяка съмнителна мисъл да се пропуска през лъча на съзнанието за утвърждаването или отхвърлянето ѝ. С това на мисълта сякаш се полага печата на окончателното решение на волята и ако това решение е действително окончателно, твърдо и непоколебимо, то мисълта се обезврежда и вече не заплашва с рецидив. Може да се наблюдава как от време на време от дълбините на паметта се завръщат потопените някога в нея мисли и изискват съчетаване с тях. Ако съчетаването се е състояло и новото ѝ приемане е утвърдено, мисълта се потапя в паметта, за да се върне отново за усиляване или отричане - сякаш тече постоянен изпит за проверка на съзнанието и за изясняване на стъпалото, което то е достигнало. При самоконтрол и постоянен дозор не е трудно да се види какви именно мисли заплашват преди всичко и откъде е опасността. Собствените негодни мисли служат като канал за приближаването на тъмните. Те са като отворени прозорци за нечисти внушения. Най-страшното робство, което можете да си представите, това е робството на своите собствени отрицателни мисли.

1968 г. 108. (М. А. Й.). Трябва да се преразгледат отново своите мислени натрупвания, във всеки случай, пре даденото въплъщение, за да се отделят добрите семена от лошите. Всяка мисъл е като семе на бъдещи кълнове. В името на бъдещето трябва да се погрижите за мислите. Родената мисъл пулсира в пространството, набира сили и расте. Този невидим растеж на мисълта може лесно

да се наблюдава ако се отбележи, че завръщащата се в съзнанието мисъл всеки път се завръща по-силна, по-упорита и настойчива, и обогатена с нови елементи. Можете да се порадвате на това, тъй като благите, съзидателни, разширяващи съзнанието мисли го обогатяват с нови находки. Светилниците на знанието се разгарят по този път. Така също растат и гигантите на злото. Мисълта изисква много внимателно отношение. Кажете на тези, които искат да бъдат с Нас, да съблюдават мисълта - такъв е Заветът на Учителя на Светлината.

1968 г. 109. (25 февруари). Безпорядъчното мислене е вредносно в пространствено отношение. В обкръжаващата човека сфера се внася дисхармония. Може да се отбележи, че около някои хора се създава светла, успокояваща атмосфера. Около тях се диша леко и даже радостно. С такива хора ви е добре. Около други се усеща безпокойство, тревога, страх. Те затъмняват тези, които влизат в допир с тях. Те внасят тези чувства в атмосферата на помещението, в което влизат. Едни внасят Светлина и успокоение, други - тъмнина и тревога. По такъв начин мисленето на човека не е негова лична работа, засягаща само него, а и работа засягаща всички и влияеща на много хора и на голямо пространство. Човекът си е отишъл или е отпътувал в друг град, но отровата, пусната от него наоколо, дълго още ще отравя атмосферата. От мислите се заразяват не само хората, но и животните, растенията, вещите и жилищата, в които живее човек с безпорядъчно или затъмняващо мислене. Така едни хора преминават през живота бидейки благословия за всичко, което ги обкръжава, а други - бидейки проклетие. Всичко зависи от характера и природата на техните мисли. Хората със светло мислене не само озаряват с топлина и светлина другите, но и трансмутират мислената атмосфера, осветявайки и очиствайки я от пространствения боклук. Те могат справедливо да се нарекат очистители на земната аура. В противоположност на пространствените отровители и носители на отрова, те служат за изява на Светлината. Всички хора внасят своя принос в склада на пространството и всеки трябва да си даде пълна сметка за това какъв е този принос и с какъв род мисли изпълва обкръжаващата го сфера. Атмосферата на жилищата, в които се приютяват хората, е особено плътна. Чувствителното сърце веднага определя същността на насищането, което изпълва един или друг дом, помещение или жилище. В някои то подтиска и угнетява, в други се диша по-леко. Не един път сте чували от хората думите: „Колко хубаво е у вас!“ По принцип Ашрамите се създават чрез насищане с мисли на Светлината. За тяхното създаване е нужно много време. Чувствителното сърце предупреждава за много. Но трябва да се знае и разбира какво заобикаля човека в света, в който той живее.

1968 г. 110. (М. А. Й.). Да се откъснете от Земята и земните притегляния не е лесно и не е просто. Действа мисълта. Мисълта привързва и мисълта също освобождава. Оттук грижата за мисълта. Добре е да се научите бързо да се освобождавате от всякакви мисли и да се научите да ги пренасяте от един предмет на друг така, че предишният процес на мислене да не оцветява следващия. Той оцветява не само мисълта, но и чувството. Значи трябва да умеете да управлявате и чувствата. Въпрос: кое е по-трудно да се управлява - мислите или чувствата? За това трябва да се помисли. И ако е по-лесно да се управлява мисълта, то чрез нея и трябва да се въздейства на чувството, ако чувството - то обратно. Всеки избира това, което по-бързо ще го доведе до целта. Но все пак трябва да се осъзнава, че вътрешната същност на човека се е формирала в течение на огромен период от време и че да се преобрази тя изведнъж, без да се притежават съответните натрупвания, е невъзможно. Това преображение изисква години на труд и усилия, и не един живот.

1968 г. 111. (Гуру). Мисълта за благото на хората откъсва от мислите за себе си и освобождава съзнанието от оковите на личността. Черупката на собствената аура може да се пробие само излизайки от пределите на личността, личните интереси, стремежи и съображения. Затова е важно да се осъзнаят преградите, ограниченията и стените на личната тъмница, в която обикновено е затворено съзнанието. В общата схема на Мирозданието не на личността, а на индивидуалността на човека се отрежда главно място и роля. Тъй като личността умира също така, както и тялото, и паметта за нея изчезва, но индивидуалността остава с всички свои натрупвания и продължава да се проявява по-нататък, възплъщавайки се в нови личности, също така временни и смъртни, както и тези, които са били преди.

1968 г. 112. (М. А. Й.). Съзнанието възприема в този ключ, на който е настроено. Дневното звучене не може да не се отразява на тази настройка. Следователно и в течение на деня се налага внимателно да се следи какво постъпва в съзнанието отвън, върху какво си позволява да се съсредоточава и какво да преживява. Непотребните и отвличащи мисли също пречат.

1968 г. 113. (27 февруари). Често някои жизнени обстоятелства предизвикват в нас чувства и преживявания, не съответстващи на достигнатото стъпало. И тогава те трябва да се изживеят. Външните условия някак сами се стичат така, че способстват за изживяването на едни или други свойства на характера. В такива случаи те обикновено се повтарят дотогава, докато не се изработи нужното отношение и докато нежеланото свойство не е изживяно и не се е създал имунитет на духа именно по отношение на тези явления. Искане ни се по-бързо да се освободим от нежеланите обстоятелства на живота. Но пътят за освобождаване от тях е един - това е да се преодолее в себе си тяхната власт над съзнанието, тяхната сила да му влияят и да предизвикват нежелателни реакции. Сама по себе си причината не е важна. Но ако тя нарушава равновесието, значи тя, а не нашата воля ни управлява. Никакви съображения не могат да служат като оправдание, ако не ние самите, а нещо странично и външно влияе и въздейства върху нас въпреки нашето желание и нашата воля. От жизнените изпитания огорчения и преживявания не може да се избяга, но не трябва да им даваме властта над себе си, тъй като няма да пуснат дотогава, докато не се издигнем духом от тях и не станем по-силни от тях, тоест да не допускаме те да нарушават равновесието. Ако това се случва заради съчувствие или състрадание към други хора, то и това не служи като оправдание, тъй като губейки равновесие ние не сме в състояние да им окажем толкова нужната помощ. Никой и никъде няма да устои срещу равновесието и то трябва да се запазва преди да се опитвате да се борите с противодействащите обстоятелства. Именно нужно е да се удържа равновесието независимо от всичко. По този път се нагнетява огнената мощ, толкова нужна за противостоене на вълните на противните явления. Затова Указвам: пазете равновесието повече от всичко.

1968 г. 114. (М. А. Й.). Любовта се изразява в действие. Затова признаваме само действителната любов. Дела само на думи, както и любов само в уверения са като форма без съдържание. Много словесен отпадък и много въображаеми чувства, лишени от съдържание, занимават вниманието на хората и тогава Майя особено ефективно заменя със себе си действителността. Така и живеят, обкръжени от призраци и призрачни преживявания. Но Майя на Тънкия Свят е още по-ярка, още по-опасна от плътната. Тук човек само си ги представя, а там вижда техните призрачни, изменчиви и измамни форми и ги приема за действителност, и в това е опасността. Гонитбата на призраци няма да доведе до

добро. Трябва да се научите да се освобождавате от призраците на Майя още на Земята.

1968 г. 115. (Гуру). Колкото и да звучи странно, но чуждата мъка, чуждите страдания, чуждите слабости и недостатъци се преодоляват от човека, който иска да помогне на хората, в себе си. Чуждата болка също трябва да се приеме върху себе си, ако искате да окажете помощ на страдащото същество. Без това условие и двамата попадат в ямата и помагачият се заразява с помрачението на този, на когото оказва помощта. Така че даже и да се съчувства и състрада трябва с умение. Не трябва да се допуска заразяване от състоянието на страдащото съзнание. Да помагате не значи да се спускате до него, а да издигнете него до себе си, приемайки върху себе си неговата тежест за неутрализирането ѝ със своята сила. Недопустимо е да се поддавате на угнетеното настроение на събеседника. Помощта и състраданието се заключават в това да се замени мракът на помрачения дух със Светлина. А за това трябва да се запали Светлината и в никакъв случай да не се допуска нейното угасяване. Можете да се спуснете до страдащия човек, но само за да го издигнете заедно със себе си.

1968 г. 116. (28 февруари). Много подробности от ежедневието способстват да не се нарушава настройката на апарата на духа. Едно от тях е отсъствието на суета и припряност. Второто е независимостта от чуждите настроения и умението да се защитите от тях. Третото е удържането в съзнанието на главното направление и постоянното помнене за него. Всеки човек въплъщавайки се доброволно поема върху себе си определена задача, най-често отнасяща се до неговото собствено усъвършенстване. Но в суетата и суматохата на живота се забравя за това, тоест забравя се заради какво той е дошъл на Земята. Тогава земното пребиваване губи смисъл и животът става безцелен. Замяната на целта на дадено въплъщение с илюзиите на Майя ще бъде най-голямата самоизмама и мнозина ѝ се поддават. По-добре е да се научите да утвърждавате действителността тук, на Земята. За това трябва най-напред да се утвърдите върху Основите. Основите на Учението са като фундамент за зданието – без тях няма да устои. Основите са като канава, върху която се бродират шарките. За шарка може да се използва всяка рисунка, но без канава, без основа не може. Когато нагнетяването стане непоносимо може да се устои само върху Основите. Например Основи са наличието на три свята и неизбежността на пребиваването във всеки от тях. Ако се утвърди непоколебимо върху това може ли нещо, случващо се в земния свят, даже най-тежко и трудно, да лиши човека от осъзнаването на това, че земният живот с всичките му преживявания е само неголяма част от неговото съществуване и че главното и по-продължително съществуване е в Надземния Свят. Такъв човек, утвърдил се върху Основите, ще приложи и други мерки към всичко, което го заобикаля и ще се отнася към всичко не като обикновените хора. Неговото разбиране ще бъде не от този свят, а от света на огнената действителност. Спомнете си Думите: “Моето Царство не е от този свят”.

1968 г. 117. (М. А. Й.). Представете си, че сте в Тънкия Свят. Представете си, че от него наблюдавате Земята, самия себе си и обкръжаващото. Представете си, че този свят и другият са неотделими един от друг, само че онзи, другият е по-широк, по-свободен и по-независим, във всеки случай човекът, пребиваващ в него, не зависи вече от земните условия. Тази представа ще даде възможност да се откъснете от Земята и да разрушите затворения кръг на плътното съществуване, с който обикновено ограждат себе си земните жители. Това дава крила на духа да се издигне над този кръг. В който и свят да пребивава човек, той трябва да притежава способността и умението да се издига над него, тъй като и Тънкия Свят може да затвори съзнанието в определено обкръжение.

Само Висшите Сфери освобождават от възможността да бъде затворен в нещо. Свободата е в духа. Тя и трябва да се пренесе необвързана през всички временни светове. Всички те са обречени и срочни, безсрочен е само Огненият Свят.

1968 г. 118. (Гуру). Нека във вас не се създаде лъжливото впечатление, че трябва да бягате от земния живот или да се изолирате в затвор. Земният живот трябва да се преживее ярко, наситено и напрегнато, вземайки тай-живо участие в него и черпейки от него нужния опит. Трябва да се отвърнете от различните излишества, от всякакви извращения, от всичко нечисто и грубо, от негодните постъпки и дела, несъвместими с достойнството на духа, но от земния живот, освободен от мръсотията и всички останали уродства, не трябва да се отричате. Какъв ще е тогава смисълът от въплъщаването на Земята, ако се отрича значението и смисълът на живота върху нея. По-рано мнозина са изпадали в тази крайност и са бягали от живота. Сега изпадат в друга крайност и потапяйки се изцяло в земното отхвърлят Надземното. Нужен е средният път, посочван от мъдреците в древността.

1968 г. 119. (М. А. Й.). Добре е и е лесно да се устремявате когато всичко наоколо е добре, тихо и спокойно. Но да се устремявате при скърцането на външните условия ще бъде вече достижение и заслуга. За такова преодоляване на хаоса се изисква немалка воля. Необходимо е да се научите на такова преодоляване, тъй като в Тънкия Свят престои да се преодоляват още по-трудни неща. Тук от тях някак и някъде, макар и временно, все пак може да се избяга, но там е невъзможно. Там те могат само да се преодолеят и победят. Затова ще се учим упорито на изкуството за преодоляване на противодействащите вълни тук, на Земята, за да умножим силата на противостоене и да укрепим своята воля.

1968 г. 120. (Гуру). Ако ви се удаде да се научите да удържате равновесието при най-неблагоприятните условия, то да го запазвате в обикновения живот ще бъде вече много по-лесно. Всеки ученик иска да стане закален воин, но процесът на закаляване обикновено предизвиква неприятни чувства и даже недоволство, тоест казано с други думи ви се иска да придобиете нещо без да заплатите за него. Но даром нищо не се дава, всичко се придобива чрез опит, изпитания и страдание. Заплатилият повече ще получи повече.

1968 г. 121. (1 март). Пътешествията са полезни, защото позволяват на човека да се откъсне от уседналото място и дават възможност да се пробие черупката на своята аура, освобождавайки се от кристализираната привична среда. Скитниците в това отношение са прекрасен пример за това как може да се живее без да се прикрепяш към едно място. В Индия има случаи, когато хора, достигнали старост и изпълнили своите задължения пред семейството и хората, оставят дома и семейството и стават бездомни скитници. Те знаят, че това е най-добрият способ за леко откъсване от Земята, когато удари техният час. Но все пак може да се откъснете и в духа, без да изоставяте нищо. Това откъсване е по-трудно, отколкото всяко друго.

1968 г. 122. (М. А. Й.). При дисхармония на това, което е наоколо, Общуването не е лесно достижимо. Но когато обичаме нищо не пречи да мислим и да се устремяваме към любимото същество, тъй като цялото сърце е изпълнено с тази любов. Следователно и дисхармоничното обкръжение не е преграда, ако сърцето пламти с това чувство.

1968 г. 123. (2 март). Без разбиране на двойките противоположности е невъзможно да се изкачвате към върховете. От една страна трябва да се отделите от живота и да унищожите земните привличания, от друга не трябва да се откъсвате от Земята. Трябва да живеете този земен живот и в същото време да не се потапяте в него, и да не бъдете сковани от него. За обикновеното мислене не е

по силите да уравни в съзнанието тези противоположности. Правилата в "Светлина върху Пътя" започват именно с указването на тези противоположности и необходимостта от тяхното осъзнаване. Диалектиката на Битието се проявява във всичко: и в голямото, и в малкото. Всяко явление е обусловено от нея. Да се видят двата полюса на единната вещ ще бъде вече достижение. Затъващите в благополучие не виждат другия полюс. Ако биха видели, биха прозрели веднага и биха променили живота си. Всеки нарушител на Основите на Етиката не вижда противоположния полюс на следствията и неизбежната разплата. Ако би видял, не би нарушавал. "Стоящите до стената на плача нека да знаят, че идва радост". Земната слава и блясък съвсем не означават слава в Надземното, по-скоро обратното. Единият полюс се уравни с другия. Законът е неизменен: след бурята идва слънце, след тъмнината – Светлина.

1968 г. 124. (М. А. Й.). Мислите създават линии на магнитно притегляне към това, на което се съсредоточават. Съсредоточаването може да се прекрати, но привличането остава и мисълта продължава да действа. Установявайки канали на общуване и връзка трябва да се помни за това и да се знае, че каналите, прокарани в пространството, остават задълго. Затова вървящият към отците или вървящият към Владичите върви по тези канали, прокарани от неговите собствени мисли и усилия. По такива канали вървят и към низшите слоеве на Тънкия Свят, ако каналите са прокарани натам. Всички хора със своето мислене прокарат канали в пространството. Въпросът е само в това накъде и какви.

1968 г. 125. (Гуру). Колко настоятелно необходимо е да се следи строго за своето поведение като се знае, че всичко случващо се с човека е следствие от предшестваща причина и същевременно причина за последващи събития. Всяка причина поражда съзвучно на нея следствие. Да бъдеш ковач на своето щастие и на своето бъдеще означава да създаваш такива причини, които в бъдеще ще дадат желани следствия. Грешки в действието на Закона не може да има.

1968 г. 126. (3 март). Нощем Учим и Нашето учение се складира в Чашата, оставайки там. И само от време на време оттам изплуват в бодърстващо състояние откъслечи от заложеното знание. В някои случаи този достъп до съкровището на Чашата е облекчен и тогава знанието постъпва свободно. В Чашата са скрити много натрупвания. Някога те ще пламнат с всички огньове, но за това духът ще трябва да се издигне много високо. Дори и споменът за миналото въплъщение не се запазва в човека, с изключение на отделни случаи, но тази памет не само за едно, а за много неща е запечатана и постоянно се проявява в характера и качествата на въплъщения. Какво са качествата на духа, например мъжеството и самоотвержеността, или любовта към Учителя на Светлината, ако не кристализирана в него памет за миналото. Може ли да обича Учителят и да се стреми към Него този, който никога не е чувал за Него и не е се устремявал към Него в миналите животи? Така че качествата - и добрите и лошите, представляват минали натрупвания. По същия път, както и преди, те могат да се натрупват и в настоящото въплъщение. Работата в това направление ще бъде вече работа за бъдещето. Качествата на духа са резултат от минали животи, усилен или отслабени от последното въплъщение. В качествата на духа имаме работа с явления, преминаващи далеч извън пределите на дадения земен живот. Ето, ражда се дете с феноменални способности в областта на музиката или езиците. Това значи, че в някои предишни въплъщения е работено достатъчно много над тези способности. Необходимо е да се отбележи, че не всички предишни натрупвания или способности могат да се проявят изцяло в дадено тяло - те се проявяват според нуждата и в съответствие със задачите на еволюцията на дадения дух. Но всичко заработено преди е неотнимаемо и остава с него завинаги,

за да се прояви напълно когато дойде времето за това. Процесите на натрупване на качества и способности са бавни, но нито едно усилие в това направление не преминава безследно. Говорейки по същество, човек се възплъщава на Земята именно заради това и в това се състои и целта на неговия живот.

1968 г. 127. (М. А. Й.). Във всеки човек могат да се наблюдават вродени, дълбоко вкоренени свойства, както и наносни, повърхностни, създадени от възпитанието и условията на дадения живот. Много лесно е да се види това различие по времето на всякакви нещастия, когато всичко наносно отлита от човека и той се проявява в своята истинска същност, като само чувствознанието позволява да се определи безпогрешно истинската природа на човека и да се свали покривалото от външната, показна страна на човешкия характер. Чувствознанието не позволява да се умиляваме от маски. Чувствознанието принадлежи към трудно заработваните способности на духа.

1968 г. 128. (Гуру). Обърнали ли сте внимание колко трудно се променят хората, даже работещите над себе си. Разбира се, свойствата и особеностите на възпитанието, придобити в последното, тоест текущото възплъщение, не е чак толкова трудно да се изкоренят, но донесените от миналото се поддават на преработка с огромен труд. Плевелите се изтръгват с корена. Именно трябва да се изтръгне целият корен и да се заловите с него, за да не започне плевелът да расте отново. Помнете какво е Казано: "Търси корена на злото и го изтръгни". Повърхностното унищожаване няма да даде желаните резултати.

1968 г. 129. (4 март). На колко влияния, противодействия и токове трябва да се противостои, за да се запази равновесието! И трябва здраво да се държите за Йерархията. Иначе как ще устоите? Всеки Служител на Светлината се намира под вълните на всевъзможни въздействия. Особено трудно уловими са идващите от Тънкия Свят. Така също и мислите на живите възплътени като облаци се носят над света. Невъзможно е да си представите препълнеността на пространството. Простият радиолюбител знае каква какофония изпълва пространството. Но той не усеща нито магнитните токове, нито лъчите на далечните светила, нито мислите на възплътените и развъплътените хора. Той не вижда с какво е изпълнена атмосферата на Земята и все пак говори за пренапълненост на пространството. Незнанието за всичко това не освобождава човека от всички тези въздействия. Живеейки в света и бидейки част от него той не може да не вибрира отговорно на това, което пулсира и живее в света. Човешкият апарат е необичайно сложен. Много хора безпогрешно предсказват лошото време по своите усещания. А чувствителният организъм трепва от далечно земетресение. Промените на настроението не трябва да се приписват само на лошото храносмилане. Даже кучето вие до покойника. Нима човекът е по-груб от кучето? Заградителната мрежа охранява от нахлуването на много енергии и тя трябва да бъде в пълен порядък. Достатъчно е да се подразните, да се уплашите, да пиете вино - и заградителната мрежа губи част от своята здравина. За да охранява надеждно се налага да се следи за нея и да се поддържа в необходимото състояние. Преди всичко на нея ѝ влияят своите собствени мисли. Следователно мислите трябва да се държат в чистота. С една дума, крепостта на човешкия микрокосмос се охранява здраво, зорко и постоянно. Служителят на Светлината се намира на незаспиващ, непрекъснат Дозор. В това е неговото различие от обикновените хора и в това е неговият дълг пред себе си, пред Йерархията и пред човечеството.

1968 г. 130. (М. А. Й.). С всеки момент на Общуваме оставяме сияйна следа в пространството. Ритъмът усилва следствията и утвърждава непрекъснатата продължителност на тази сияйна връзка. Тази продължителност е устремена към

бъдещето. Така се кове проекцията на бъдещето на устремения към него дух. Не се огорчавайте от трудностите и обременяването с обстоятелства. Именно те помагат на вашето постъпателно движение. Това, което е страдание за тялото или мъка за личността, може да се окаже благо за духа и сила, устремяваща го мощно нагоре. Мерките на духа и мерките на тялото са различни. За едните има изпитания и трудности, за другите - радост и прилив на нови сили; за едните има ужас и смърт, за другите тази смърт е дълго чакано освобождение и преход в прекрасния Тънък Свят, осъществяване на всички свои най-дръзновени мечти. Толкова различни са отношенията на хората към едни и същи явления от живота. Тъй като сам "човекът е мярка на нещата".

1968 г. 131. (5 март). Човекът отбелязва различните показания на създадените от него регистриращи апарати и записва показанията, имащи особено значение. Но най-удивителният апарат е неговият собствен. И този човешки апарат се намира в пълно пренебрежение, като неговите показания не само не се записват, но обикновено не им обръщат и никакво внимание. Но апаратът на човека действа постоянно и дава важни показания. И ако им се обърне внимание, ако се отбелязват и дори записват, ще се получи нещо твърде неочаквано и ценно. Например при среща и разговор с любим човек можете да си дадете сметка и да отбележите каква реакция са предизвикали неговите излъчвания и как е отговорил на нея организъмът. Или защо изведнъж сте си спомнили за един или друг човек и с какви чувства се е съпровождал този спомен. Или какво усещане оставя някой, даже кратък разговор със своите близки в къщи. Или как въздейства определена привична мисъл върху съзнанието, ако тя нахлуе въпреки волята. Всичко случващо се с човека предизвиква в него определена реакция и е извънредно важно да се определи нейният характер. Даже облачността и времето влияят явно. Способността започва да расте тогава, когато подобно на мускул се упражнява и ѝ се обръща внимание. Твърде много явления човек приема несъзнателно, ограбвайки себе си и обеднявайки своя свят на възприятията. Да наблюдаваш и изучаваш себе си не означава да носиш със себе си своите преживявания и да се натрапваш на хората. Колко много безценни възможности отминават покрай нас незабелязани.

1968 г. 132. (М. А. Й.). Вътрешната същност на човека, колкото и старателно да я крие, някак и в нещо все пак се проявява външно. Трябва само внимателно да се наблюдава за дреболиите на поведението, думите, движенията и жестовите и да се правят съответните изводи.

1968 г. 133. (Гуру). В тишина и покой не е чак толкова трудно да се запази равновесие. Но под ударите на външните вълни е много по-сложно. Мислете за тези удари като за укрепващи силата и мощта на равновесието и не позволявайте на нищо да ви изважда от него.

1968 г. 134. (Гуру). Да поговорим за нагнетяването на волята за действие. Всяко действие се движи най-добре от всичко с осъзнаване на неговата необходимост. По такъв начин мисълта за това, което трябва да бъде направено на всяка цена, ще бъде проявена предпоставка за действието. Силният образ на мисълта ще подкрепи решението и в мисълта трябва да се вложи енергията на сърцето. Искреното сърдечно желание за самоусъвършенстване, подкрепено от ритмичната мисъл, ще даде нужните резултати.

1968 г. 135. (7 март). Тънкото тяло се привежда в движение от мисълта. Мислите могат да бъдат различни, с различна сила и напрежение. В Тънкия свят мнозина само ходят като на Земята, тъй като мислят все още по земному и по земному са пълни с отрицания и земни привички. Физическото тяло също се привежда в движение с мисъл. За да се вдигне ръка или да се помръдне крак

трябва да се предпрати мисъл. Аналогията е твърде многозначителна. Тънките тела притежават различна степен на тежест: колкото са по-светли и чисти, толкова са по-леки и подвижни. Тънките тела се делят не само по тежест, но и по степените на своя състав или по разредеността и изтънчеността на материята, от която те се състоят. И тази изтънченост или грубост на материята на тънкото тяло съответства на определени слоеве на пространството и на материята, съставляваща тези слоеве. Изтънчването и задебеляването на тънкото тяло се осъществява на Земята, когато човек се намира в своето физическо тяло. На материята на тънкото тяло влияе всичко: и пиететата, и храната, и виното, и пушенето, и чувствата, и мислите, и постъпките, и цялото поведение на човека. Може да се каже, че живеейки на Земята човек строи сам за себе си дома или обвивката, която той ще обитава в Надземния Свят. Можете да си представите какво ще бъде тънкото тяло на пианиста или на човека, предаващ се на някакви страсти или злоба. Мнозина не разбират каква душна тъмница си подготвят. Затова е важно да се въздържате от всичко ниско и грубо и преди всичко в мислите, тъй като в Тънкия Свят води мисълта. Тя води и на Земята, само че това не е толкова явно и забележимо за обикновеното око.

1968 г. 136. (М. А. Й.). Действията и мислите, които са напълно незабележими за земното око, имат много голямо значение за тънкото тяло. Затова йогът-отшелник далеч от хората и обикновения живот, лишен от всичко, което толкова много се цени от обикновените хора, въпреки това твори и притежава това, което не може да се купи за цялото злато на света. Изобщо трябва да се преразгледат всички ценности на човека и да се установи нова гледна точка за тях. Мултимиллионерът или всесилният земен управител в Тънкия Свят може да се окаже по-беден от нищия, тъй като ценностите на духа имат друго измерение. Ценностите на духа се вземат там със себе си, но нито властта, нито златото не могат да се вземат там. Впрочем властта може да се вземе, ако това е власт над себе си, власт над своите обвивки.

1968 г. 137. (Гуру). Разбирането на трите свята отваря пред съзнанието широки хоризонти. Съзнанието се докосва до всичките три, само че хората не си дават сметка за това. За Единосъщната и Неразделна Троица учеха някога даже в училищата, но на никого не е дошло наум да приложи принципа на неразделността към трите свята. А между другото тези светове са неотделими един от друг. Само човешкият мозък ги е разделил, а в действителност всичките три са едно и троичността на проявите на материята не трябва да се отрича, а трябва тази представа само да се разшири и задълбочи, откъсвайки се от привичните ограничения и помнейки, че формите на проява на материята са безгранични.

1968 г. 138. (8 март). Човекът зависи от своите стремежи не само в Тънкия Свят, но и в земния. Само че в Тънкия е необичайно трудно да се измени стремежът. Защо? Тънкият Свят е свят на следствията, посяти в света на причините, тоест в земния свят. В този последния се залагат причините във вид на мисли, постъпки, решения и действия, резултатите на които продължават в Надземния Свят. Тук мисли и решава мозъкът, но там няма мозък, няма с какво да се решава, там мисленето се извършва по метода на дедукцията от приетите на Земята предпоставки и решенията на земния ум, и там се пожънват плодовете на утвърдените от земния ум действия. В общия случай деленето на ума на обективен и субективен е правилно, но не са взети под внимание дейността на сърцето и значението на неговите енергии. Ако мозъкът и земният ум са за Земята, то сърцето е за всички светове и решението на човешката съдба в Надземния Свят може да бъде пренесено в сърцето, още когато то тупти във физическото тяло.

Разбира се, Имам предвид сърцето, очистено от духовните наслоявания. Затова за утвърждаване на всяко земно или мозъчно решение е добре да се пренесе то в сърцето, за да остане там за в бъдеще. И все пак ако човек е привикнал да мисли нечисто, то и след освобождаването от тялото нечистите мислеобрази ще го обкръжат и ще поискат съчетаване с тях, както това е ставало на Земята. Ако на Земята той се е борил с тях, ще продължи да се бори, ако ги е отхвърлял или отхвърлил – ще ги отхвърли и там, но ако им се е поддавал и е живял с тях, то обкръжавайки го ще му въздействат докато не изчерпят върху него цялата си енергия, която сам той е вложил в тях някога. Някога той ги е създал, някога ги е утвърдил и приел в съзнанието, и е привикнал да встъпва в съчетаване с тях, и затова там ще продължи своето мислено движение по прокарания по-рано коловоз, по канала, прокаран от него в пространството. Той не може да спре това движение, тъй като дедуктивното мислене на тънкото тяло и на Тънкия Свят ще го въвлече във водовъртежите на завихрените енергии, породени от него и неговото мислене, и усилен в мегафона на пространството, и привлечени към съзвучните астрални вихри, и, на свой ред, изострени и усилен от тях. В Тънкия Свят е много трудно да се борите със стремежите, заложили на Земята, тъй като човек зависи от тях. Борбата с негодните стремежи, желания и мисли трябва да започне и по възможност да приключи на Земята, тъй като това, което е свързано на Земята, ще бъде свързано и там.

1968 г. 139. (М. А. Й.). Да, да, да, толкова важно е, толкова нужно е да се преразгледат всички свои стремежи, някога възникнали в съзнанието и запечатани в паметта и, преразглеждайки ги сурово, да се отхвърлят негодните, полагайки върху тях печата на окончателното решение на волята. Тъй като всички те в своето време ще предявят своята сметка и ще поискат заплащане. За това не трябва да се забравя нито за минута, тъй като всички те от време на време се връщат отново сякаш за да бъдат или приети, или отхвърлени, в зависимост от степента на съзнанието и висотата, които човекът е достигнал в дадения момент. И новото отношение към старата мисъл решава нейната съдба. Ето защо постоянният контрол над мислите е толкова необходим и изпълнен с големи последици.

1968 г. 140. (Гуру). Защо да се тъпче на място? Нима ви е жал да се разделите с вековния боклук? Но нали водата дълбае камъка. Ненужните наслоявания на миналото могат да се пробият с острието на мисълта и постепенно да се освободите от тях. Учителят ще Помогне и ще Подкрепи този добър стремеж. А заедно с Учителя може да се преодолее всичко.

1968 г. 141. (9 март). И най-пълната тишина, и покоят, и най-силното нагнетяване с обстоятелства и напрежение еднакво могат да предизвикат прилив на психическа енергия. Тъй като колкото по-силно натиска пресата, толкова повече масло дават семената. Затова противодействията довеждат до подем на психическата енергия; да се заобичат трудностите, противодействията и враговете - значи да се разбере, че те служат активно за нарастване на огнената мощ и служат като камъните на подножието, по което стъпва кракът при изкачването нагоре. Без противодействия психическата енергия не може да расте и да се развива. Искам да ви видя силни, победили всичко, вървящо против и натрупали в Чашата нетленното съкровище Агни. И тъмните само тогава започват да служат на победителя, когато той се е научил да извлича от всяко тяхно противодействие нужната за неговото преодоляване огнена сила. А Аз ще Помогна да се обръща всичко в полза. Нужно е само да не се откъсвате от Мен, колкото и голямо да е нагнетяването на противодействащите сили. Приветствам победителите тук, тъй като там победното състояние на духа е особено нужно. Там, в Тънкия Свят,

борбата е още по-изострена и напрегната. За някого е отдих и място за приятно прекарване на времето, а за друго - борба и самоотвержена помощ за тези, които се нуждаят от защита и Светлина. Там възможностите за сътрудничество се умножават, тъй като полето за дейност е широко, неограничено от земните условия. Затова може още отрано да се готвите за труд и подвиг в Надземния Свят. Там тружениците са още по-нужни, отколкото тук, тъй като там са повече тези, които се нуждаят от Светлина.

1968 г. 142. (М. А. Й.). Освобождавайки се от тялото сътрудниците на Братството се освобождават от земните грижи, но поемат върху себе си пространствените грижи, още по-отговорни и тежки. В Братството няма безработица и безработни. Такъв е начинът на живот на Братството. Трябва да се приучите към мисълта, че навсякъде има труд и че безкрайният труд е единственият път за еволюция на духа. Вярно е, че в Девачан може да се отдъхне, но и този отдих е временен и особено силните и самоотвержени духове се отказват от него и поемат върху себе си надземния подвиг. Великият Дух, казал: "Ето Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века" е Поел върху себе си също и Огнения Подвиг на Великото Служене на хората не само в земния свят, но и в Надземния Свят.

1968 г. 143. (Гуру). Постоянното и ритмично постъпване на мисли се обуславя от постоянството на възхода на духа и разширяването на съзнанието. Това постоянство съвсем не е толкова просто и лесно, както изглежда дори на самия себе си, тъй като растежът на Светлината на аурата е невидим за носещия я. Но Учителят Вижда и се Радва на процеса. Трябва да се научите да цените бисера на съзнанието, за да можете с толкова по-голяма лекота да го очиствате от всички излишни и негодни наслоения.

1968 г. 144. (10 март). Сине Мой, усещането че Учението на Живота дава големи знания и силно отличава знаещите от невежите отрицатели на Съкровенното Знание е правилно и заслужено. От време на време това разбиране пламва особено силно. Тъй като Учението отваря пред човека Безпределността и въвежда съзнанието в потока на вечния живот, докато в същото време при отрицателите със смъртта на тялото свършва всичко, във всеки случай в тяхната бедна представа. Затова и те се задъхват в психическата тъмница, която сами са си създали. За знаещия нищо не свършва и всичко продължава в бъдещето, за невежата е свършено всичко, включително и той самият. Учението може да се нарече крила за духа. А на крилата може да се лети. Като преддверие за полетите в тънкото тяло ще служат мислените полети. Те прокарват канали в пространството и дават направление на духа, което той може лесно да следва в своите бъдещи полети. При това е много интересно да се отбележи една особеност: сферите за полет на мисълта не са ограничени от нищо. Мисълта напълно свободно се устремява натам, накъдето я насочва волята. Така също и въображението, ако то е достатъчно богато, не е ограничено от нищо. Нека това да послужи като намек за възможностите на Тънкия Свят, където мисълта води, движи, устремява и твори. Ако мисълта е разкрепостена, нейните възможности са безпределни. Но можете да си представите тъпото, ограничено и невежо съзнание, което не се е интересувало от нищо, освен от стомаха и личния "кокошарник" или е отричало всичко, което е над този нищожен, жалък и тъмен малък свят, в който то се е затворило. Човекът сам си е тъмничар или освободител. Лъжливата наука и невежото обучение също твърде затрудняват прозрението в действителността. Но все пак много, твърде много зависи от свойствата на духа. А защо там, където би трябвало да има пълна възможност да се запознават с духовните учения, защо там има такова свирепост, жестокост и потъпкване на всички човешки права.

Защо там, където хората считат себе си за религиозни и вярващи в Бога, защо там те, въоръжени с мощта на техниката и науката, са готови да потопят в кръв целия свят, готови са потъпчат свободата на малките народи и заради печалба да унищожат всичко и всички, които им пречат в това. Но Великото Бъдеще е отсъдено не на тях, а на Новата Страна, вашата Родина. Тя ще донесе спасение на света и ще бъде Водеща. Тя стои на кръстопътя на велики възможности, които ще ѝ бъдат дадени и вече се дават.

1968 г. 145. (М. А. Й.). За пълнота на Общуването трябва да се издигнете до Нас, да влезете в съзвучие с нашите стремежи, мисли и работа и да се слеете с тях в пълнозвучен акорд. Нали не очаквате ние да се спуснем до вас и да се разтворим в средата, която ви обкръжава. До тези, към които се устремява сърцето, трябва да се издигнете, без да се опитвате да ги привлечете към себе си. Само при тези условия контактът е възможен. Затова се Препоръчва устремяването като ключ към всички достижения и всички възможности. Учителят Казва: “Устремете се към Мен”. В това се заключава основното условие за приближаване и сближаване с Носителите на Светлината. Устремете се!

1968 г. 146. (Гуру). Гответе се за сътрудничество с Йерархията на Светлината. Бъдещето принадлежи на вас. В него за вас е отредено определено място. Можете да го заемете при съответствие на готовността с предстоящите задачи. На кого може да се даде отговорно Поръчение? Само на този, който е подготвил себе си за неговото изпълнение. Готовността се обуславя от съответстващата степен на разширяване на съзнанието. То не може да се разшири за един час. Нужно е време. Затова подготовката ще се заключава също и в работа над разширяване на съзнанието. Гответе се докато има време. Когато ви Призоват ще бъде вече късно да се занимавате с подготовка. За сътрудниците на Светлината няма значение дали са млади или стари, какъв е цветът на кожата им или положението в обществото, и в какво тяло са, и в кой свят. Служенето върви във всички тела и на всички планове, където и да се намира техният дух в дадения момент. Такова Служене ще се нарича Велико.

1968 г. 147. (11 март). Опитът от живота нагледно показва, че Ашрамите са нужни и в плътния свят като опора и защита от хаотичните и груби земни условия. И Твърдината, Светлината, равновесието и спокойствието на която нищо не е способно да наруши, е нужна като цел за устремяване и крепост на духа. Затова в Тибет и в Централна Азия има толкова манастири с различна степен на светлоносност. Зад техните стени хората се опитват да съхранят и удържат това, което е невъзможно да направят в условията на обикновения живот. И Сергей е Основал своята Обител със същата тази цел: да натрупа Светлина и, събрал я, да я запази като духовна опора на държавата. Точно така и всеки ученик съзнателно или несъзнателно се старее да създаде Ашрам или някакво негово подобие там, където му се налага да живее. Разбира се, в съвременните условия този Ашрам носи духовен характер. Той може да се нарече цитадела или дом на духа. По аналогия с Твърдината домът на духа се строи също в трите свята и основният негов аспект е в Тънкия Свят и по-нагоре. За тънкото зрение той е обкръжен със Светлина и е наситен в една или друга степен със светлоносните вибрации на неговите обитатели и с вибрациите на лъчите от Твърдината. Всеки Служител на Светлината се явява един вид подвижен Фокус на Светлината, който си сменя мястото, ако му се налага да се придвижва. Кулите на духа могат да бъдат подвижни. Това задължително се случва всеки път, когато обителта се разширява и нейните членове излизат в света. Кулите на духа поддържат планетната мрежа на Светлината. Ашрамите от всички видове светлоносност имат много голямо пространствено значение. Много важно е да се разбере, че цитаделата на духа не е

явление от личен порядък. Не заради себе си, а заради пространството и Йерархията се утвърждава Светлината в сърцето, за да свети там, където е тъмно. Затова е толкова нужно удържането на равновесието и спокойствието, без които излъчванията на човешкия микрокосмос не могат да бъдат благодетелни. Затова е и толкова трудно да се удържат те, тъй като тъмнината се опълчва срещу Носителя на Светлина. Ако Ашрамите са нужни на Земята, то те са още по-нужни в Тънкия Свят. И действително те представляват там прибежище за духовете, докоснали се до Светлината. Там има цели селища оградени със светлоносна защита, която се издига подобно на стени около охраняваното място. Нищо тъмно, злобно, нечисто няма да влезе. И ако в земните градове е толкова трудно да се защитавате от нахлуванията на хаоса и тъмнината, то в земните Ашрами тази защита е вече осъществена в една или друга степен, в зависимост от светимостта на Ашрама. Но в Надземния Свят те са силни и непробиваеми. Идеал за всички подобни постройки, както земни, така и надземни, ще бъде Твърдината, която е единна за всички светове и Най-Висшето, което хората имат на Земята и в световите за своята планета.

1968 г. 148. (М. А. Й.). Нито едно обременяване с обстоятелства не преминава без полза за устремения дух. Това положение става особено впечатляващо когато човек се убеждава в това от собствен опит. Считайте това като неизбежна цена за достиженията. Разбира се, за това трябва да имате в своето същество съответния метал. Именно съответен, тъй като, без да говорим вече за стъклото, което от всеки удар се пръска на парчета, даже и не всички метали издържат яростта на повторните удари. Но все пак острието се кове с удари и острието на духа, състоящо се от ценен метал, издържа всички удари, ставайки само по-здро след всеки от тях. Не се бойте и не избягвайте изпитанията, колкото и да са трудни, тъй като всяко дава нова сила за противостоене и умножава мощта на духа.

1968 г. 149. (Гуру). Когато живеете под дамоклевия меч на възможността за постоянни обременявания на духа, във вашето същество започва да се ражда удивителното и чудесно свойство на готовност за всякакви изпитания. При Нас тя се нарича "Сребърна сълза". Тя е показател за висока степен на достижения. Само отсъденият, предан и близък ученик я постига. И тогава думите "да бъде Твоята Воля, Владико" придобива огнено значение. И тогава пламенният меч на духа започва да свети над победителя.

1968 г. 150. (М. А. Й.). Колко мисли, колко стремежи, колко труд и усилия трябва да се изразходват преди да се достигне до разбирането на Висшите Светове. Но упоритият стремеж все пак пробива стената на отдалечеността и постепенно въвежда съзнанието в тези сфери. Тази подготвеност позволява лесно и свободно да се ориентирате в тях, когато дойде време да се действа там съзнателно. Тъй като всички светове са според съзнанието. И съзнанието, подготвило себе си за тях, обилно пожънва от своите стремежи, труд и усилия.

1968 г. 151. (Гуру). Когато вашето търпение в очакване на бъдещето секне, помислете за това, че Учителите на Братството също Пребивават в очакване. Те Знаят много, Виждат много, Виждат отсъденото бъдеще на планетата, което още го няма, но което ще бъде и все пак са принудени да чакат, както и вие, тъй като течението на сроковете не може да се наруши. Помнете ли картината „Чакащи“. Само се постарайте да разберете, че очакването не е бездействие и пасивност. Ние признаваме само действителното очакване, когато човек съзнателно си подготвя място в него, изтънчвайки своята същност, разширявайки своя кръгзор и съзнание.

1968 г. 152. (13 март). През периодите на ужасен натиск също трябва да се премине и да се издържат, без да се губи връзка с Учителя. Колкото и да са силни,

те не могат да съкрушат духа, тъй като духът е несъкрушим и нищо не може да го унищожи. Именно само изпитанията дават тази несломима увереност в нерушимостта на духа. През колко такива вече сте преминали и всички те са в миналото, а духът е останал. Реката на живота тече покрай тях, а седящите на брега ученик и Учител я съзерцават без да се вълечат в нейния поток и нейните водовъртежи. Трудно е да се научите да гледате сякаш стоейки отстрани, сякаш бидейки само зрител, като в киното или театъра. Човекът гледа и преживява, и се радва или се огорчава за героите, съзнавайки през цялото време, че той е само гледащ, а не участник в случващото се. Това може да се усвои ако се разбере, че царството на духа не е от този свят, а от по-горе. Може определено да се отбележи, че всички Велики Духове, идващи на Земята, са Считали Себе Си само за пътници, идващи в света и имащи свой особен път по-нататък в бъдещето, в живота, който Те са Приемали за вечен. Така и вие се стремете да осъзнавате себе си като пътници по безпределния път, като пътници в Безпределността. Разбира се, световните събития имат голямо значение за хората. Но нали такива е имало и преди сто, и преди двеста, и преди хиляда години. И също са имали значение за хората от това време. И всички те са отминали и са се сменили с други, имащи не по-малко влияние. Ще се сменят и ще отидат в миналото и събитията от текущото време, но ще остане духът, който по същия начин ще гледа на потока вече на новите събития, така също, както и предишните, обречени на забравя във времето. Искам по-ярко да осъзнаете мисълта за преходността на текущия час и за непреходността и вечността на духа. Казвайки, че “и това ще премине”, Соломон е имал предвид мисълта за нерушимостта на духа и неговото превъзходство над всички текущи явления от живота на плътния свят. Не е лесно да се съчетае това положение със значимостта, необходимостта и смисъла на земните въплъщения. От една страна са миражите на Майя и преминаващото, и привидната реалност на земните сънища, от друга – пътят на земните въплъщения като единствена възможност за еволюция на духа и придобиването на опит и знание, толкова нужни за неговото развитие. Много зависи от умението да се съчетават полюсите на противоположните явления, тъй като животът е основан върху проявите на противоположностите.

1968 г. 153. (М. А. Й.). Стига само Владиката да Живее в сърцето, тогава ще имате сили да преминете през всичко и да преминете като победител. Така че мисълта трябва да се насочи към Владиката, а не към случайностите на външните условия. Случайностите ще си отидат, както са дошли, но Владиката ще Остане в сърцето и ще Стане неотделим от него. Да се слееш в сърцето с Владиката на Светлината ще бъде утвърждаване на Светлината в себе си. За преодоляване на външните противодействия силите на духа трябва да се насочат към обединяване на съзнанието с Учителя, а не към външните обстоятелства, само тогава ще могат да се намерят сили в сърцето те да се преодоляват и да им се противостои. Нека всяко противодействие да учи на постоянство на единението. Нима не виждате как условията на живот усилено ви подтикват към непрекъснато предстоене пред избрания Йерарх.

1968 г. 154. (Гуру). Само връзката с Йерархията прави воините на духа непобедими. Прекъсването на връзката вече е поражение. Затова главната грижа е да се укрепи с всички сили, с всички стремежи и с цялото желание нишката на тази сияйна връзка. Даже мисленето за това вече помага. Можете явно да си я представяте протегната и вибрираща в пространството. Тези нишки представляват планетната мрежа на Светлината и тяхното поддържане е задължение на всеки сътрудник на Светлината.

1968 г. 155. (14 март). През овладяването на мисълта също трябва да се

премине като през необходимо стъпало. Мисълта на растящото съзнание става по-силна и ако нямате власт над нея, над всяка мисъл, допусната в съзнанието, то ще ви завладее тя. Да бъдете в робство на собствените мисли е недопустимо, макар и заради това, че психическите болници често дават твърде убедителен пример за това, към какво довежда то. Много крайности в човешкото поведение са предизвикани от неумението да се управляват своите мисли. За щастие винаги може да се тренирате в това изкуство и именно упражненията в това, упорити и постоянни, могат да дадат желаните резултати. Можете да започнете от малко, за да придобиете постепенно увереност и в голямото. При това е добре да се отбележи колко прилепчиви са негодните мисли, предизвикани от някои възжеления и колко трудно е да се освободите от тях, ако те са привични и имат дълбоки корени в паметта. Но мисълта се поражда от човека и на този, който я твори, е дадена власт над нея, дадена, така да се каже, по принцип и в потенциал, който трябва да се утвърди вече практически, в приложение. Пълна аналогия с твърдението, че на човека е дадена власт над всяка плът, но също в потенциал, а в действителност в една или друга степен са я достигнали само Великите Духове и твърде рядко някои от хората. На човека е дадена също и власт над своето собствено тяло, също в потенциал, но болшинството от хората са станали роби на своето тяло. Но да се върнем към овладяването на мисълта, тъй като и властта над тялото се постига също чрез нея. Не можете да преминете реката, ако не отидете при нея. Необходимостта от предварителен подход показва, че човек се приближава към целта не изведнъж, а постепенно и последователно, крачка след крачка. Започвайки с малките мисли е възможно, обуздавайки ги и подчинявайки ги на волята, да се премине и към големите и да се упражнявате в това упорито и постоянно. Ето че нещо е огорчило и дълбае съзнанието. Какво дълбае? Мисълта. Тя трябва да се отхвърли. Ето че нещо е нарушило равновесието. Какво е нарушило? Мисълта. Тя трябва да се прогони. Ето че мислите не ви дават да заспите, мисли интересни, увлекателни, добри. От тях също трябва да можете да се освобождавате - от добрите по същия начин, както и от лошите. Волята трябва да се привиква да се разпорежда с всички и всякакви мисли. При това трябва да имате постоянно предвид, че е по-лесно да не допускате нежеланите мисли в съзнанието, отколкото допуснати да се защитавате от тях. Докато мисълта се твори човекът разполага с нея, но когато тя е създадена и пусната в пространството, тя започва своето самостоятелно съществуване като жива, пулсираща енергийна същност и тогава е почти невъзможно да бъде унищожена. Вярно, тя може да бъде изгорена, но за това се изисква огнена енергия с по-голямо напрежение от тази, с която е породена тази мисъл. От опит знаете колко жизнени са някои мисли, как те живеят в дълбините на паметта десетки години, за да се връщат отново и да възникват пред съзнанието с цялата си сила. Ето някой се отказал да пуши решително и необратимо. От време на време желанието възниква отново, даже насън човек понякога пуши, но времето минава, твърдостта на решението побеждава мислите за пушене и те повече не тревожат победителя на този навик. По същия начин протича процесът и във всичко останало, където има желание човек да се освободи от властта на привичките и особено от нежелателните привички на мисленето. Възможно е с внушение да се заставите да не мислите за нещо, за да облекчите по този начин повече тази задача. Работата над себе си в процеса на овладяване на мисълта и подчиняването ѝ на волята е много увлекателна и лесна, а главно - плодотворна. Тъй като всички нежелателни преживявания и емоции възникват само при допускане на мисълта, тоест при нейното съдействие. Разпуснатостта на емоциите и неумението да управлявате своите нерви е следствие от разпуснатостта на мислите и неумението да ги

управлявате. И по какъв начин този, който не може да управлява себе си, тоест своята мисъл, може да управлява мислите на другите хора, явно вредящи и водещи към падение. Нека да разберем необходимостта от стъпалото на овладяване на мисълта.

1968 г. 156. (М. А. Й.). Разширяването на съзнанието се обуславя от ритъма на новите постъпления. Нека привикването с потока от нови възприятия да не се превърне в част от бита и да не потъне в мрачините на всекидневието. Нека необичайността да звучи в ключа на устремяването към нови находки. Дава се именно това, което е необходимо в дадения момент. Но това необходимо трябва да се усвоява практически, незабавно прилагайки получените Указания в живота. Ще попитате: защо се дава толкова много? На първо място защото се дава не за един получател, а и за тези, които ще дойдат после. На второ място дава се и за пространството, тъй като възприетата и оформена и кристализирана мисъл става достояние вече на мнозина, можещи да я възприемат. На трето място дори малкото, взето от всички тези богатства, малко, но добре усвоено и приложено в живота, ще даде несъмнена полза.

1968 г. 157. (Гуру). Вече е Говорено за това, че при неумело съчувствие и съжеляване и съжеляваният, и съжеляващият - и двамата падат в ямата на безпросветността. Така че и да се съжелява трябва с умение. Състраданието се заключава съвсем не в това, да се заразите и помрачите от преживяванията на страдащия човек, а съхранявайки своето равновесие и светлото и бодро състояние на духа да издигнете страдалеца до себе си и с това да го осветлите, да облекчите неговото състояние и да му дадете импулс да издигне съзнанието си от ямата, в която то е затънало. Трябва да се научите на светло състрадание, не позволяващо да пропадате надолу по време на помощта.

1968 г. 158. (15 март). Човек може да забрави това, което се е случило с него в някой ден, година или преди няколко десетки години. Той може да забрави доста много и все пак да си остава самия себе си, тъй като квинтесенцията на паметта се изразява в неговото съзнание във вид на различни способности и самоосъзнаване. В Тънкия Свят са нужни опитът, знанията и всички качества на духа, но не са нужни спомените за земното и привързаността към земните вещи и места. За тях там може да се забрави и те да не се припомнят, изобщо не чувствайки от това никакъв ущърб, а по-скоро обратно, получавайки от това свобода за изява независимо от привързаностите към земното. Когато победената низша дуада отпада и духът се освободи от нея и продължи по-нататък, той изобщо не чувства, че е загубил или се е лишил от нещо ценно, тъй като той усеща цялото свое "Аз" в себе си и със себе си. Отпадат земните наслоения за свобода на полетите и пълен живот на съзнанието във висшите Светове. За да четете трябва да бъдете грамотни. За да разбирате висшата математика също е нужна подготовка. Без подготовка и знания не можете да имате разбиране и осъзнаване на живота във Високите Сфери, тъй като без съответстващите натрупвания там съзнанието няма с какво да живее. И най-задълбоченият символ не говори нищо на неподготвения ум. Когато Казвам, че в Надземния Свят животът се разкрива според съзнанието, Имам предвид именно подготвеността на духа за живота в Извънплътния Свят. Който е живял на Земята с Красотата, ще я види. Който е живял в свинарника, калта и е бил покрит с кал, ще види свинарник и нищо повече, докато не отмие калта. Всичко, което е на Земята, има своето отражение в Надземния Свят, но усилено много пъти. Ще попитате: защо усилено? Ще Отговоря: на Земята човек вижда това, което съществува в момента, в който гледа. В Тънкия Свят явленията се наслояват едно върху друго, съчетавайки в себе си и миналото, и настоящото явления и с това те усилват степента на въздействие

върху човека, съзвучащи му по своята същност. Ето защо там всичко се усилва и изостря, и ето защо там е много по-трудно да се борите с това, което още не е изживяно и което увлича в низшите сфери. С това са опасни и притеглящите фунии на астралните вихри, вълличащи магнитно в своя водовъртеж съзвучните им духове. Привличането към Високите Сфери парализира низшите привличания. Но то се създава на Земята. Не е възможно, устремявайки се надолу на Земята изведнъж, освободил се от тялото, да започнеш да се устремяваш нагоре. Духът ще се движи в посоката, утвърдена в плътния свят. И благо на тези, които са се стремили на Земята към Светлината, тъй като ако на Земята нещо е пречило, то притеглянето става по-силно и по-изострено. Искам да уточня това обстоятелство: на Земята трябва да ядете, да пиете, да се обличате, да имате покрив над главата и маса всевъзможни чисто земни задължения по отношение на своето тяло и на хората. Там всичко това чисто земно отпада и пътят за чистия устрем става отворен и свободен. Добре е да се помисли какво представлява същността на надземната свобода и за това как да се утвърди тя.

1968 г. 159. (Гуру). Всичко остава както беше Казано. Великият План е неизменен. Планът не е виновен че съзнанието на хората, независимо от всички нещастия и бедствия, все още не готово. И на колко милиона жертви оценяват хората пробуждането на духа?! А бедствията и неравновесието на планетата ще се усилят. Безумието на затъмнените съзнания нараства. Безумците не виждат каква участ си подготвят.

1968 г. 160. (16 март). Защо да се приписва тежкото състояние на духа на заболяване или на някакви лични причини, когато в пространството е толкова зле и когато антагонистичните токове действат толкова угнетяващо. Във всеки даден момент можете да си дадете ясна сметка за характера на пространствената нота, на която звучи организъмът. Говорим за това за да се отнасяте внимателно към изразходването на психическата енергия. Тъй като ако внимателно се понаблюдавате можете да забележите, че твърде много се говори, чувства и мисли излишно. Всичко това може да се съкрати, имайки предвид икономията на психическата енергия. Вместо десет думи може с успех да се кажат три. Да мисли и говори отчетливо, ясно, кратко е качество на йога. По-добре е тази енергия да се насочи в полезна вълна. Само помислете колко ненужно, вредно и излишно въобще се говори от хората и колко се върши! Никой не мисли за икономия на силите на духа. Защо хората толкова се боят от мълчанието? Качеството мълчание обикновено е присъщо на силните и сдържани хора. Разбира се, само съзнателното мълчание е ценно, тъй като в противен случай мълчаливостта на пъна също може да се представи като заслуга. Ценно е също обстоятелството когато човек може да върши нещо, но не го върши, а не когато не го върши защото не може. Разбира се, има се предвид невършенето на неща не съответстващи на достигнатото стъпало. Овластяването на себе си и контролът над себе си, ако се говори по същество, са нужни за икономията на сили и натрупването на Агни. Забележете как мигновено се обезсилва човекът, допуснал раздразнение или страх или попаднал под властта на нежелани емоции. Победата над себе си е най-нужната и този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си.

1968 г. 161. (М. А. Й.). Постепенно ще отсичаме или отслабваме нишките на земните стремежи. Най-важното е да се разбере ограничеността и краткостта на орбитите на техните прояви. Дори само това разбиране вече освобождава от много илюзии и в частност - от илюзията за собственост. Няма нищо по-лошо от това да отнесеш със себе си в Тънкия Свят неизживяната собственост и да бъдеш привързан към нея там. Колко много вещи са нужни на човека на Земята, а там - нищо. Но това трябва да се разбере, за да не се вземат ненужни такива със себе си.

И какво облекчение е за психиката, когато човек отива там свободен от ярема на собствеността.

1968 г. 162. (Гуру). Как да се каже още по-твърдо, още по-находчиво и да се разбере, че и робството, и освобождението са в духа. Ако човек не се е освободил в духа от нещо, макар и да е направил това фактически, то той няма никаква полза от това. Например отказал се е от чревоугодieto и е преминал на вода и хляб, а вътрешно е изпълнен с възжеление към това, от което се е отказал. Той създава много ярки мислени образи на преяждането, които задълго ще го държат привързан именно към това, от което е искал да се освободи. И точно така се случва с всичко останало, от което човек няма сили да се освободи в духа. Неизживяното в духа остава с него, макар и да му се струва, че го е отхвърлил и е преодолял в себе си изкоренявания недостатък или свойство.

1968 г. 163. (17 март). Великите Духове също така неотклонно се Подчиняват на Космическите Закони, както и всичко Съществуващо. И Идват на Земята не за да нарушат Закона, а за да го изпълнят. Освен това всеки от Тях Има определена мисия, свързана с определени условия и доброволната неизбежност на нейното изпълнение. И Те биха Могли понякога да предизвикат могъщи сили за освобождаването си от страданията, но не Правят това, за да не нарушат Закона и да изпълнят Поръчението така, както е нужно. Невежеството счита, че Те не Боледуват, не Страдат, че законите на живота на физическото тяло не са валидни за Тях. Но хората разсъждават така само поради незнание. Висшите Духове са особено чувствителни към всичко. Изтънчеността на апарата им ги кара да възприемат цялата тежест на обкръжаващото несъвършенство и да отговарят на страданията и обръщанията към Тях на идващите при Тях. И ако Соломон и Акбар са прекарвали живота си в цялата земна слава, то даже и това не ги е освобождавало от Бремето на този свят. Земната слава има значение за обикновените хора, но за Великите Духове това е тежко Бreme. И не е ли Соломон, който е казал, че “в многото познание има много печал и който умножава познанието умножава скръбта”. Великите Духове Носят земното бreme не само когато Живеят сред хората, но и когато Пребивават в Твърдината и извън земните обвивки, тъй като са Приели върху Себе Си огромната отговорност за Земята. Труд до кървава пот и постоянен планетен Дозор както на Земята, така и в Надземния Свят е Тяхната светлоносна съдба.

1968 г. 164. (Гуру). Ако мислено си се представиш като свободен от ограниченията на плътния свят, то духът ще се устреми натам, накъдето го влече сърцето и към тези, с които го свързва огненото чувство на любовта и желанието да бъдат заедно. Така посоката на духа в пространството, когато плътното обкръжение престане да съществува, се обуславя от устрема и любовта. Всеки човек определя сам своето бъдеще, и мисълта го води. Мислят всички, но колко са различни помежду си човешките мисли и колко са различни сферите, в които те увеличат духа. В това е огромното знамение на мислите и в това е отговорността на човека за всяка от тях. Мисълта е сила, увеличаща и устремяваща съзнанието нагоре или надолу, към тъмнината или към Светлината. Отговорността за мислите е тази спешна и неотложна задача, която трябва да осъзнае всеки човек.

1968 г. 165. (М. А. Й.). Най-трудното изкуство е умението да се отнасяте към хората: трябва и да ги научите, но и да не им показвате недостатъците или грешките, тъй като веднага ще се обидят, а трябва да им се окаже помощ, да им се обясни и да им се помогне да напреднат. Ние се стараем да избягваме преките указания и особено критиката, без да говорим вече за недопустимостта на осъждането. Осъждането отблъсква по-силно от всичко, даже на разстояние. Да вижда, да знае, да чувства недостатъците на човека и все пак да не осъжда е

свойство на Архата. И не трябва да се допускат до сърцето минувачите. И така не ви се иска да виждате в приближаващите се само минувачи, тъй като сред тях може да има и спътници, и приятели. Така също не трябва и да се притискат хората с канарата на доверието. От необоснованото доверие ще се роди предателство. Овластяването на изкуството за подход към човешките сърца се постига с опит и любов.

1968 г. 166. (19 март). Домът разделен в себе си е твърде забележителен символ, оттук и половинчатостта тогава, когато човешкото същество се раздира от противоположни стремежи. Духът иска да се издигне нагоре, а астралът дърпа надолу към това, което е допускател в миналото. Под всевъзможни предлози той иска повтаряне на това, което е било някога и иска да оседлае мисълта. Съпротивлението и своеволието на тази обвивка могат да бъдат много силни. А тъмните в това време силно се стараят да подхвърлят най-недобрите мисли. Отстранени един път от волята, те се нахвърлят отново. Да попаднете под тяхната власт значи да се потопите в бездънно блато. В тези моменти е добре да си повтаряте някаква кратка молитва, за да отбиват нейните вълни натиска на тъмнината. Пълнота на Помощта се оказва при пълнота на устрема и желанието да се освободите от натрапените въздействия. При разделеност на съзнанието и неговата половинчатост Помощта достига само частично. Монолитност на мисленето означава искрено и силно желание да се разделите с всички "хлебарки в пазвата" и всякакъв друг боклук. Как да се върви напред, когато единият крак крачи напред, а другият – назад. И ако крачката назад се извършва не напразно, а насън, то това показва, че нежеланите свойства и желания още не са изживени в подсъзнанието и не са изтръгнати с корена.

1968 г. 167. (М. А. Й.). Колкото и да е трудно, трябва да се премине през всичко и да се премине като победител. Но кой е обещал лек път? Трябва да има постоянен и безпощаден контрол над мислите, над всяка, дори и над най-малката. Исусовата молитва е за случаите, когато мисленият натиск е особено силен. И постоянната готовност да отразявате всеки опит да се въздейства на вашето съзнание чрез някого от обкръжаващите. Сега има разгул на тъмнината на планетата и е невъзможно дозорът да се отслаби.

1968 г. 168. (Гуру). Какво да се прави? Да се въоръжите с търпение, мъжество и решимост да претърпите всичко докрай.

1968 г. 169. (20 март). Получавайки Помощ и обръщайки се за Помощ, трябва да приведете себе си в съответстващо състояние. "Когато някой залита" или допуска други негодни мисли, "той отпада от Лъча". Твърдата и решителна заповед на волята действа безотказно. Вреда се получава ако са оставени някакви пътечки или желанието да се допуска една или друга слабост. Заповедта на цялото съзнание съкращава възможността за допускане на подлежащите на изживяване свойства. Но когато все пак нещо остава и с нещо дори подсъзнателно не ви се иска да се разделяте, то остава и съответна пролука или пукнатина за проникване на тъмните въздействия. Изисква се пълнота на очистиането на съзнанието и паметта от всякакъв боклук. Изгонените мисли се връщат отново за проверка на твърдостта на решението да се освободите от тях и, изгонени повторно и не един път, те вече не безпокоят, както не тревожи окончателно и напълно изкоренената привычка да се пуши. За постоянството на Помощта и Охраната е нужно постоянство на съзвучно настроеното съзнание, постоянно съблюдаващо контрола над мислите, чувствата и постъпките. Покажете наличието на съответствие, за да има къде да се изпрати Лъча.

1968 г. 170. (22 март). За физическото тяло физическите предмети притежават различна степен на плътност и проницаемост. Парчето дърво е

плътно, притежава тегло, обем и така нататък. За тънкото тяло предметите на Тънкия Свят също притежават плътност, тегло, обем и проницаемост, съответстваща на структурата на тънкото тяло. За птиците и рибите въздухът и водата също представляват съответстваща на тяхната природа среда. Затова често умрелите не разбират че са умрели, тъй като поради еднаквата изтънченост на тяхната тънка обвивка и изтънчеността на материята на астралния свят те не усещат тази разлика. Те по същия начин, както и на Земята, вземат в ръце предметите от този свят и се ползват от тях по аналогия със земните предмети. На тях им е също така лесно или трудно да ходят или да се изкачват по стръмнина. Но за по-високите и подготвени, и умеещи да наблюдават духове особеностите на Тънкия Свят стават очевидни. И за тях свойството проницаемост на предметите и на тяхната собствена обвивка, и способите за придвижване стават достъпни за приложение. Обикновеният обитател на Надземния Свят може да се спре пред стена или планина като пред препятствие, но знаещият ще премине през тях, сякаш са съставени от въздух. Така също свободно той може да променя и себе си, и своето тънко тяло, придавайки му всякаква форма. Той може свободно да ходи, да бяга, да лети и да премества по своя воля предметите и да променя тяхната форма. Свойствата на Тънкия Свят зависят от степента на съзнанието на неговите обитатели и се изменят в зависимост от опита и знанията на човека. Можете достатъчно бързо да усвоите своеобразието на Извънплътния Свят, ако съзнанието позволява и има достатъчно натрупвания. Яркостта и реалността на този свят е също толкова убедителна за човека, колкото и земния свят и даже още повече. Съответствието на материята на тънката обвивка с материята на обкръжаващата го среда задълбочава тази реалност до такава степен, че дори не му се иска да мисли за земния свят или да го поглежда. Всяка мисъл става видима реалност и създава видимото обкръжение на човека в допълнение към това, което вече съществува. Опитът научава да се различават особеностите на явленията, творими от мисълта, от другите предмети и вещи на Тънкия Свят, особено от тънките двойници или тънките форми на това, което съществува на Земята. Колко труд и усилия трябва да се приложат, за да се построи дом или машина или да се облече ново изобретение в плът, но там всичко се твори от мисълта без всякакви физически инструменти и мускулни усилия. Твори мисълта. От несъвършенството на мисълта зависи и несъвършенството на творчеството. Художникът може да продължи да създава там прекрасни картини, но посредственият бояджия няма да стигне далеч. Земните желания и стремежи създават съответстващите им форми. Служителите на Красотата, мислейки за прекрасното, украсяват Тънкия Свят с прекрасни форми на мисълта.

1968 г. 171. (М. А. Й.). Защо всичко външно така много пречи? Пречи ли? Може би не пречи, а напротив – способства. Тъй като всички способности и свойства на всички живи организми се изработват само благодарение на противодействието на средата. Видимо, независимо от всички пояснения, полезността на трудностите и противодействията още не се осъзнава. Колкото по-силно натиска пресата, толкова повече масло изстискава тя от семената. Парниковите условия са за парниковите растения, но не за суровия живот. Учителят Иска да ви види силни и закалени от живота. И това, което е непоносимо тежко за временната и смъртна личност, е много добро и полезно за духа и изработването от него на съответните качества.

1968 г. 172. (23 март). Законът на живота не позволява да се нарушава свободната воля на хората. Ако те самите го нарушават, то и отговорността носят сами. Човешките действия се пораждаат от свободната воля, но техните резултати вече подлежат на кармата и на свободната воля, която ги е породила и те не могат

да бъдат избегнати. По такъв начин свободната воля кове веригите на свободата или робството, тоест подчиняването на веригата на причинността, създадена от самата нея. Много важно е това да се отбележи и разбере. Това условие се илюстрира много ярко върху мисълта. Човекът твори мисъл – това е в неговата власт. Той е свободен да създаде мисъл от всякакъв вид, но е свободен дотогава, докато не е завършен процесът на творчество. Когато мисълта е оформена и пусната в пространството, тя започва самостоятелно съществуване и въздейства на своя породител и обкръжаващото вече без значение дали той иска това или не. За да неутрализира такава мисъл той трябва да създаде друга, но вече с по-голям потенциал. Същата картина се получава и с всички човешки действия: техните последствия той трябва да изчерпи рано или късно върху себе си, в този живот или в другите, в този свят или в Надземния Свят. Единствената свобода, която винаги е неотнимаема от човека – това е свободата на избора. Където и да се намира, в каквито и условия да се окаже, той е винаги свободен да избере накъде да се устреми – към Светлината или към тъмнината. По такъв начин човек винаги може да се отклони от пътеката на злото към пътя на Светлината. В това се заключава дарът на свободната воля, който никой и нищо не може да отнеме от човека. Всички въздействия, които се извършват върху него отстрани, притискат обкръжаващите го условия, неговото тяло или обвивки, но ако духът му е здрав и несломим и неговата свободна воля е превърнала утвърждаването на нерушимостта и неуязвимостта на духа в своя цел, то няма нищо в света, което би могло да сломи духа. Примери за такова несломимо мъжество и твърдост ние виждаме в живота на Великите Духове, които са Пренесли своята Светлина неугасена през целия си живот и нито мъките, нито страданията, нито хулите, нито преследванията, нито цялата тъмнина, опълчила се срещу Тях, не са могли да Ги сломят. Те са Дали на хората пример за несломима твърдост на духа. Тяхната свободна воля е възтържествувала над всичко, което е противодействало и което е въставало срещу Тях от всички страни. Свободата на духа се превзема със сила и се извоюва в процеса на титанична борба с тъмнината. Със свободата на волята се твори светлата карма, която става вече не вериги, а крила на духа.

1968 г. 173. (Гуру). Призовавам на бой със самия себе си, тъй като в борбата на Светлината срещу тъмнината е необходимо да победиш не само тъмните противници на Светлината, но и самия себе си, тоест да победиш в себе си това, което още не е от Светлината, което не е изживяно и което не съответства на светлите дрехи на духа, в които той трябва да посрещне победното и сияйно бъдеще, отсъдено на Новата Ера на човечеството. И тъй, борбата е на два фронта: единият е вътре, другият – вън, но вътрешният фронт е по-важен, тъй като за какво е победата вън, ако вътре има поражение. Затова да съберем всички свои сили за двустранно противостояние на тъмнината и да помним постоянно за отсъдената победа.

1968 г. 174. (24 март). Годишният Празник на Йерархията на Светлината има много голямо значение в живота на планетата и влияние на по-нататъшния ход на световните събития. Това е Празник на напрегнатото обединение на всички Сили на Светлината, свързан с астрологичното положение на Земята. Земята получава космопространствен импулс във формата на прилив на нови енергии, действието на които се разпространява върху следващата година. И Ние се Събираме в Кулата, за да приемем колективно тези вълни и да ги насочим по-нататък към манифестация вече в земните сфери. Вълните на този прилив преминават по цялата Стълба на Йерархията от горе до долу, усилвайки Нейната мощ и единение. И където и да се намират воините на Светлината, те се обединяват в този ден в единен устрем към Светлината, напрягайки нагнетяването

на планетната мрежа на Светлината. Защитната мрежа започва да сияе с особено напрежение. Всяко съзнание, обърнато към Фокуса получава импулс за нови начинания. В тези часове могат да се отложат всички обичайни грижи и мисли и да се съсредоточите със сърцето си върху Твърдината, държейки пред себе си Най-Висшето, което имаме. Силата на обединените по такъв начин съзнания е несъкрушима и представлява здрава крепост срещу силите на мрака и разрушението. Силите на хаоса и разрушението могат да се спрат с мощно обединение на Силите на Светлината и съзиданието. Старият свят е обречен. Светлината ще победи тъмнината.

1968 г. 175. Разгулът на тъмнината е предизвикан от осъзнаването на нейната обреченост. Затова и те се хващат за крайни мерки, граничещи с безумие. Това вече не е беснееие на злостта, а именно безумие, когато обречените на унищожение служители на тъмнината и техните привърженици и поддръжници прилагат най-задушаващи методи и способности за изстребление на живота. Безумието на тъмните е показател за близостта на края. Наблюдавайте внимателно.

1968 г. 176. (26 март). Когато е особено тежко на сърцето, считайте че в пространството не е добре. Апаратът на духа не може да не реагира на пространственото неблагополучие, но не е във волята на отделния човек да го измени, тъй като това е следствие на много и сложни причини. Едно Мога да кажа: в такива моменти се дръжте здраво за Мен. Единствената котва, която може да удържи във всяка буря - това е котвата на Йерархията. Световното напрежение и равновесие се усилват през цялото време. Вече няма да се удържите със собствени сили. Океанската буря е нищо в сравнение с пространствената. Нейният епицентър е в Тънкия Свят. Ще бъде грешка да се мисли, че там сега е покой. Там стълкновението на полярностите е изострено. В него се вълчат и обитателите на Надземния Свят. Напрегнати са и двата свята, този и другия, но главното се случва в другия. Течението на събитията се определя от цялата Триада. Но тяхното решение е във Висшия Свят. Да се предадем на Йерархията окончателно и необратимо. Мисленето за себе си е ненужно. Решава се съдбата на планетата. Обичайните дела губят своя смисъл ако се отделят и изолират от главното русло на световното течение. Съдбата на всеки отделен човек зависи от общопланетната съдба. Човекът, бидейки частица от света, не може да се отдели от него. По един или друг начин, но в явленията от световния живот участие вземат всички. Смятат, че могат да се отделят от него, затваряйки се в кръга на личните интереси или опиянението на благополучието. Но човешките сърца започват да звучат на неблагополучието на света, вече по този начин споделяйки и носейки върху себе си част от земното Бreme. Сърцата се събуждат, за да вземат участие в случващото се. Във вихрите на събитията се вълчат всички и всички се привличат или към полюсите на Светлината, или на тъмнината, съгласно своята природа. Неоткликващи на притеглянията няма и с това се решава съдбата на всеки отделен човек. При което всеки решава сам своята съдба, тъй като сам е и съдия, и решаващ. Но изборът е свободен - да решите към кой от полюсите да се устремите и да се присъедините в това необичайно време на прехода между Епохите.

1968 г. 177. (М. А. Й.). Колкото и да е напрегнато времето, това не ни пречи да продължаваме да се движим по веднъж и завинаги приетото направление. Колебанията и залитанията са допустими и възможни само до известна степен. Когато своя път е решен няма връщане назад и това изключва проявите на неустойчивост. Колкото и да е тежко, все пак може винаги да се прави нещо полезно. Нека това да бъде нещо малко, но и планината се образува от малки песъчинки. И когато цялото време, което е и ще бъде принадлежи на нас, ще може спокойно да се натрупват съкровищата на духа. Затова и в тежки дни ще се

постараем да направим нещо полезно за Общото Благо. Може би трябва на някого да се помогне, може би трябва някъде да се изпрати мисъл за победа. Може би да се усилят нишките на връзката с Висшия Свят. Много полезно може да се твори в дните на световни нагнетявания.

1968 г. 178. (Гуру). Пътниците по безпределния път се наричат така защото пътят на еволюцията, пътят на възхода на духа няма край. Всяко достижение, колкото и високо да е показва, че след него трябва да последва ново, още по-високо. И където и на каквото и стъпало да се осъзнава победителят, това стъпало е временно, то е само опора за по-нататъшен подем. Не трябва да се успокоявате при нито едно достижение, тъй като да спрете значи да започнете да се спускате обратно. Може да се движите само напред. За въстаналия дух няма път назад. При това е много добре и полезно да се осъзнават своите несъвършенства на даденото стъпало, за да се видят по-добре съвършенствата на следващото, които могат да се окажат несъвършенства за още по-високите стъпала. Състоянието и усещането за възход, което е постоянно и задължително при всички условия и във всички светове, трябва да се утвърди като самата същност на живота. Това е висш дълг пред самия себе си. Когато възходът се извършва по Лъча, напредъкът става светлоносен, донасящ своите дарове на пространството.

1968 г. 179. (27 март). Натрапчивите нечисти мисли показват, че мисълта не е абстракция, а реалност, че тя притежава сила способна да се съпротивлява и при това много упорито, на волевото усилие да се освободите от нея. Мисълта расте в пространството и към енергията, вложена от нейния творец, се добавя още и енергията на растежа, и с течение на времето може да получите срещу себе си гигант на злото, израснал от мисълта, повече или по-малко слаба в началото. Всяко нейно завръщане към своя породител и съчетаване с него, тоест приемането ѝ в съзнанието, увеличава нейния потенциал, докато тя не израсне дотолкова, че вече напълно да овладее своя породител. Затова с подобни мисли трябва да се борите докато те още не са овладели волята на човека. Не трябва да им се дава нова храна, ново подхранване даже за кратко време. Тъй като, нахранили се и получили нов заряд, те отново ще отидат в пространството, за да се върнат отново. Всички те ще чакат своя творец пред Прага в Тънкия Свят, за да му предявят своята сметка и да изискат място в неговото съзнание, когато той се освободи от тялото. Светлите и чисти мисли ще възнесат, но тъмните ще захвърлят в бездната на мрака. Трябва да се разбере тази невидима реалност и сила на мислите и това, че борбата с тях не е лека. По-лесно е да не се допускат мисли от известно естество, отколкото допуснати да се обуздават. Всички хора действат под влияние на мислите. Обикновено мисълта предшества всяко съзнателно движение на човека. Без мисъл не може. Мисълта - този велик дар от еволюцията на хората е творческата сила на духа. Опасността възниква тогава, когато тази сила се насочва от човека към зло. Волята трябва да овладее мислите и да ги постави под контрол. На човека е дадена власт над всяка плът, а също и над материята на мисълта. Човекът трябва да стане не роб на своите мисли, а техен господар. Това осъзнаване на превъзходството на духа над материята на мислите изисква особено дълбоко разбиране. То дава и силата да се овладее това, което по своята природа е подвластно и подчинено на човека. Творецът на мисълта винаги е по-силен от своето творение, ако той разбира йерархичното взаимоотношение на този род явления. Само неосъзнаването на значението на първородството на духа и неговото превъзходство над всичко творимо от него довежда до позорно и безволно робство на човека на своите мисли. Целта на еволюцията на духа е да се доведе той до власт над материята на плътния, Тънкия и Огнения Свят и да се направи господар на всичките три свята.

1968 г. 180. (Гуру). Всичко противодействащо е вън, а духът е вътре. Той е неуязвим от нищо външно, даже и от това, което идва от обличащите го обвивки или чрез тях. Рано или късно ще се наложи да се осъзнае своята отделност от обвивките, тъй като всички те ще бъдат отхвърлени, но ще остане духът. Ядрото на духа е вечно, обвивките са временни. С унищожаването и смъртта на обвивките духът не се унищожава и не умира. Когато съзнанието се пренася в областта на духа, той става безсмъртен съзнателно. Това и ще бъде степента на непрекъснатост на съзнание, която е огнено достижение на Архата.

1968 г. 181. (28 март). Отсъденото приближаване на световите принуждава да се спираме на този въпрос по-често и по-задълбочено. Земният свят е достъпен за човешкото разбиране, Тънкият Свят - само в незначителна степен. Затова и се налага да се спираме на него толкова често и дълго. Населеността на този последния много, много пъти превишава земната. Приблизителното съотношение може да се установи знаейки, че Надземното Пребиваване е много по-продължително, отколкото на Земята и че развъплътените същности преминават там. Трябва да бъдете готови за това да срещнете там множество хора от различни епохи и народности и от всички оттенъци на кожата. Възможно е да се объркате пред това многообразие и мислените преживявания, които те са донесли със себе си и които налагат отпечатък върху тяхната форма на мислене, като всеки намира за себе си място по съответствие. Невъзможно е даже да си представите колко различни и разнообразни са тези места или слоеве на пространството, по които се разпределят съзвучните им духове. Всеки намира според себе си и се привлича неудържимо. Който към към каквото се е устремявал, той и намира желаното и се привлича към него. Оттук става разбираемо доколко важни са желанията и стремежите на човека, утвърдени от него на Земята. Устремите към знание ще го получат, устремите към Светлина ще я видят, устремите към тъмнината ще бъдат погълнати от тъмнината. Устремът тук там става могъща двигателна сила, довеждаща духовете до опита или желаната цел. Но устремяването към земни обекти или емоции, или желания, макар и да въвлеча човека в света на съответстващите на тези желания форми, но не дава удовлетворение поради отсъствие на физическо тяло. Оттук са мъките на Тантал. Състоянието в Девачан освобождава от мъки, но не освобождава от илюзиите. Огненото съзнание на Архата се освобождава от илюзиите на всичките светове и живее с познаване на огнената действителност. Представете си обитателя на Девачан, потопен в субективните преживявания на възторг и щастие, докато в същото време в действителност в земния свят и в Тънкия има толкова страдание и толкова нуждаещи се от помощ. Страдат може би същите близки на него души, които той вижда щастливи в своите девачански сънища. Сътрудниците на Йерархията на Светлината пребивават в постоянен труд и при това запазват яснота на съзнанието, освободило се от всякакви илюзии.

1968 г. 182. (М. А. Й.). Към съня след смъртта на физическото тяло трябва да се отнасяте като към необходимост, също така неизбежна и нужна, както и обикновеният сън на обикновения земен жител. Сънят е отдых и възможност да се почерпят нови сили. Хората се уморяват както на Земята, така и в световите, и се нуждаят от отдых, особено преди промяната на своите надземни състояния, тоест при прехода, да кажем, от астралния в менталния свят. Точно така също и при раждането в плътния свят човек се потапя в състояние на несъзнателност. Потапяйки се в обикновения земен сън човек не се страхува да изгуби себе си и по същия начин и периодите на сън в надземните състояния не заплашват човека със загуба на живота. Тези явления се управляват от Закона за великата целесъобразност.

1968 г. 183. (Гуру). Колкото по-твърд и упорит е устремът към Светлина, толкова по-силно е противодействието на обкръжаващата среда. По силата на противодействието може да се съди за силата на стремежа към Светлина. Може ли да се учудвате, че има толкова опити отвсякъде някак да се наруши движението нагоре? Те са само свидетелство за твърдостта на решението да се върви по пътя независимо от всичко. Да се порадваме на всяко такова свидетелство, тъй като това са вежи по пътя и доказателство за това, че той е избран вярно.

1968 г. 184. (29 март). Целта на всяко изпитание се заключава в това чрез победата над него да израснете духом, да станете по-силни от него, за да не нарушава то равновесието и да не влияе на твърдостта и ритъма на постъпателното движение. И когато вътре е изработена такава сила на противостоене, изпитанието се прекратява. Да се радвате на изпитанията значи да разберете техния смисъл и целесъобразност като двигатели на духа. Вече толкова е Говорено за това и все пак когато дойдат всичко се забравя и човек успява и да се помрачи, и да се огорчи, и да покаже недоволство. Къде ти тук мисли за радост. Така животът се разминава с нормите на поведение, които ученикът трябва да утвърди. Единственият способ да се освободите от нежеланото изпитание е да се издържи то успешно.

1968 г. 185. (М. А. Й.). Познаването на действителността освобождава човека от много ненужни натрупвания. Това освобождение идва без специални умувания, просто като следствие на правилно възприетите и утвърдени Основи на Учението на Живота. Така например осъзнаването на двата свята и краткостта на пребиваването в земния свят освобождава от чувството за собственост или, във всеки случай, поставя вещите на принадлежащото им място. Постепенно съзнанието се напоява с разбиране за живота - и земния, и надземния, и прави от това изводи, определящи поведението на човека в съответните светове. Растежът на съзнанието е незабележим, но следствията от този растеж са налице. Само разширеното съзнание довежда до синтез. А синтезът дава ключа от входа към вратите на Съкровенното Знание.

1968 г. 186. (Гуру). За ценността на мисълта може да се съди по това възвишава ли тя или принизява, осветява ли съзнанието или го помрачава. Терзанията по миналото са излишни. Отдайте скръбта или радостта за себе си на Учителя. И помнете, че е по-лесно на разбойника и митаря да влязат в Царството на Светлината, отколкото на този, който счита себе си за съвършен и достоен, и се гордее със своите добродетели.

1968 г. 187. (31 март). „Сребърна сълза“ означава готовност да се посрещнат всякакви изпитания без оплакване, ожесточение, недоволство и другите чувства, пресичащи напредъка на духа. Това е един аспект на качеството готовност. Ще разгледаме друг. Ако неочаквано се стреля над ухото на човека, това ще предизвика шок или много силно сътресение. Ако се знае отрано, че ще има изстрел или че той е възможен, шок почти няма да има. Очакваността на едно или друго явление изключва или силно намалява възможността от сътресения. Сътресението от неочакваността може да се избегне с предвиждане или с готовност на съзнанието за всичко, което то може да предвиди. Това и ще бъде готовност не само за неочакваностите, но и въобще (за всички и всякакви прояви на живота. Тази готовност може да се възпитава и утвърждава от волята. Нейна основа ще бъде спокойствието и равновесието. На вълната на готовността може спокойно да се срещат всякакви неочакваности или изпитания. Можете постоянно да настройвате съзнанието или да го настроите здраво и непоколебимо един път и завинаги. Това значи неочакваността да се превърне в очакваност. Шокът от неочакваността е много болезнен. Той парализира волята и лишава човека от защита. Възможно е да се утвърди в себе си такава степен на готовност, при която

да се посрещат спокойно всякакви обстоятелства. Тя ще послужи във всички светове и особено в Тънкия. Тя ще служи като здрава броня на духа.

1968 г. 188. (Гуру). Когато е много тъмно за ориентир, указващ правилното направление, може да служи светещият компас. Такъв компас представлява сърцето, ако в него има Светлина. И колкото и да е тъмно, то все пак указва правилния път. Любовта към Избрания Образ също живее в сърцето. Устремът също е съсредоточен в него. И когато вън няма нищо, което да напомня за отсъденото бъдеще, сърцето все пак ще доведе до него през всички препятствия и прегради. „Сърцето е дадено като водещ магнит“ към Висшия Свят. Затова и Учителят е Заповядал да се върви по пътя на сърцето.

1968 г. 189. (2 април). Еволюцията не се съобразява с формите, в които се проявява животът и ги унищожава с милиарди, за да ги замени с нови. Точно така тя не се съобразява и с творенията на човешките ръце, унищожавайки ги всички рано или късно. Умират формите на живот, но самият живот продължава да съществува. Разрушават се създадените от човека творения на неговите ръце, но тяхната тънка форма преминава в Тънкия Свят. И ако тя украсява и служи на еволюцията, тя се съхранява повече или по-малко продължително, а ако не, то се разрушава и там. При прехода към Новата Епоха разрушенията, ставащи в Тънкия Свят, са огромни. Помитат се цели постройки, не съответстващи на новото стъпало на еволюцията. Говоря не за хрониката на Акаша, а за формите на психическата творческа дейност на човека, не съзвучни с Епохата на Майтрейя. Астралният свят изобилства с такива натрупвания. Очистването на планетата и сферите, които я обкръжават, ще засегне и тази област, и вече я засяга в значителна степен. Често революцията като очистителен вихър помита застиналите тънки постройки. Паралелно със земните изменения много се променя и обстановката на Тънкия Свят, най-малкото в тази негова част, която отразява земните слоеве и това, което се създава и строи от човека. В хода на еволюцията на постройките и творенията на човешките ръце се променя и тяхното тънко отражение в Надземния Свят. Освен това творчеството на Тънкия Свят, в което вземат участие неговите обитатели, оставили плътния свят, също се изменя в зависимост от разширяването на съзнанието. И това, което твори там съвременният човек и твори човекът, да кажем, от бронзовия век, много се отличават едно от друго. Процесът на еволюция засяга всички страни на пространството. Огромна е отговорността на човека за продуктите на неговото творчество във всички светове. Художникът, поетът и писателят, творещи прекрасни образи на Красотата, могат да бъдат напълно спокойни. Формите на Красотата, съзвучни на еволюцията, служат като украшение на всички сфери, в които са проявени. Прекрасната картина може да изгори, но тънката ѝ форма ще продължава да украсява Тънкия Свят. Но всички хора творят с мисъл. Можете да си представите колко огромна е отговорността на човека за тези форми на мисълта, които той създава. Осъзнаването на своята отговорност пред пространството ще бъде ново стъпало от еволюционния напредък на човечеството в бъдещето.

1968 г. 190. (М. А. Й.). Много важно е да се утвърди на Земята връзката на човека и човечеството с Висшия Свят. Съзнанието, което е откъснато от него, се вдървява и застива в своето движение. Цялото неблагополучие, което се наблюдава на Земята, произтича от нарушаването на тази връзка. Висшият Свят е сферата, където се кове проекцията на еволюцията на планетата. Не общоприетата религиозност или признаването на застиналите догми, а именно следването на зова и повелите на еволюцията е отражение на тази невидима връзка с Висшите Сфери. По такъв начин именно от тази връзка се определя и дали човечеството следва Космическата Воля. По-рано са я наричали Божия Воля. Но въпросът не е в

думите, а в същността на разбирането на явленията на еволюцията и неразривната връзка със световните космически процеси. В разбирането, което е свободно от каквито и да било ограничения, можещи да я омаловажат.

1968 г. 191. (Гуру). При определяне на еволюционното стъпало на народа се ръководете не от това, което се пише или говори, а от това върви ли той с еволюцията или против нея. Никакви външни форми на неговите вярвания не могат да го оправдаят в очите на историята, ако силите на народа са насочени към задържане на еволюционното придвижване на човечеството. Там където страната върви в крак с течението на еволюционния поток, там се осъществява изпълнение на повелите на Космическата Воля. По този признак и съдете. Мракобесите и противниците на Светлината много обичат да се крият зад най-високи понятия, но делата им, съпровождащи се с жестокост, човеконенавистничество, кръвопролития и средства за масово унищожение на живота - не само на човешкия, но и растителния, и животинския, явно свидетелстват за това какво представляват сами по себе си тези врагове на Светлината, природата и човечеството. Учителите Наричат нашата Родина Нова Страна, Водеща Страна, тъй като тя върви заедно с еволюционната вълна.

1968 г. 192. (3 април). Когато хората влизат в съприкосновение един с друг, винаги се получава взаимнообмен на енергиите. Ауричните излъчвания встъпват във взаимодействие. Не е трудно да си представите степента и характера на тези съприкосновения, знаейки поне приблизително емоционалното състояние и мислите на техните участници. Злобата, раздразнението, завистта, лъжата и всички други подобни чувства ще дадат отблъскваща картина на взаимнообмен на отрицателните енергии, обезобразяващи аурата. Всички добри положителни чувства и доброжелателността ще усилят аурата взаимно и ще издигнат светлоносността на излъчванията. Ако хората можеха да разберат колко губят при взаимната вражда и недоброжелателство. Разбира се, светлата и добра аура също губи своята светлоносност при съприкосновение с тъмната и зла, но при това е необходимо да се отбележи, че злото не се увеличава, а се намалява, тъй като в една или друга степен се погасява от светлата аура. Обратно, при взаимна враждебност злото се увеличава и нараства в своето напрежение. Този взаимнообмен на аурните излъчвания има много голямо значение в живота на хората. Той носи със себе си радост или мъка, болест или здраве, спокойствие или тревога, безпокойство или страх. Даже Махатмите Боледуват при продължително съприкосновение с дисхармоничните или враждебни аури на човешките групи, ако са принудени да влизат в контакт с тях. Всеки Носител на Светлина Знае от личен опит доколко такива аури размагнетизират хората. Затова въпросът за самозащитата е извънредно важен. Наред с пространственото натоварване се налага да се носи и разрежда и човешката тежест. Всеки приближаващ се, макар и безсъзнателно, все пак се стреми да вземе и да почерпи от енергиите на светлите излъчвания. Някои правят това особено настойчиво и ловко, сами не давайки си ясна сметка защо толкова ги влече именно към определен човек. Подсъзнателно хората знаят много. Даже кучето знае каква трева трябва да яде, когато заболява. Първото стъпало на самозащитата е да не се допуска заразяване с отрицателни емоции, чувства и мисли от събеседника, стремейки се с всички сили да се удържа равновесието и светлото състояние на своята аура. Второто - устойчивостта и напрежението на заградителната мрежа се поддържа от постоянната съзнателна връзка с Йерархията на Светлината. Този въпрос е сложен. Ще се Докоснем до него още не един път. Но главно - пазете дружелюбието и благожелателната настройка на съзнанието.

1968 г. 193. (М. А. Й.). Ценете хората, които ви дават радост и носят мир.

Обикновено хората и помрачават, и тревожат, и обезсилват. Съгласуваните аури мощно се усилват една друга. Първото условие за взаимоусилването е съгласуваността. Знаете колко рядко се случва това. Знаете, че тя се постига в течение на продължително време. Висша форма на съгласуваност ще бъде йерархичната съгласуваност, тоест съгласуваността нагоре по линия на Йерархията. Съгласуваността с Учителя и съгласуваността между учениците се отнася вече към йерархичната съгласуваност. Сребърната Нишка се удържа именно чрез съгласуваността.

1968 г. 194. (Гуру). Всекидневно се убеждавате какво прекрасно училище е животът. Каква богата храна дава той за размисли. На пръв поглед какво добро може да даде многочасовият обременяващ и ненужен за вас разговор, но съзнанието прави своите изводи, съзнанието размишлява и се обогатява с нови находки. А обременяването е цената за получаването на новия опит и знания.

1968 г. 195. (М. А. Й.). Може да се усеща как устремената сърдечна мисъл пробоща пространството и установява връзка с Избрания Дух. Така в пространството се прокарва канал за връзка. Той укрепва с постоянството и ритъма. В работата активно участие взема сърцето. Любовта поражда мощна енергия, не познаваща прегради в световите. И времето, и пространството се побеждават от нея. Тя не може да не предизвика отклик на своя зов. Високият Дух не Може да не отговори на зова на любовта, насочен към Него. В света на духа има свои закони. Законът на любовта е най-висшият. Йерархията на Светлината е единният мощен монолит, свързваща сила с който ще бъде любовта.

1968 г. 196. (Гуру). Когато си представяте себе си свободен в пространството, то естествено възниква въпросът накъде да се устремявате. Разбира се, преди всичко, към Средоточието на Светлината, към Твърдината, за да може вече по-късно и оттук като от отправна точка да изберете желаното направление. Ако се наруши това и отначало съзнанието се насочи нанякъде другаде, то може да се откъснете от Фокуса и дори да попаднете в нежелани слоеве на пространството, и да бъдете притеглени към явления от неочакван характер. Устремяването към Фокуса на Светлината освобождава от опасностите на безцелните блуждания и дава правилното направление. Каналите, прокарани отрано с постоянството и ритъма на устрема, ще помогнат безпрепятствено да се придвижите в избраното направление. Но накъде ще се насочи духът, който даже не знае накъде да се устрими?

1968 г. 197. (5 април). Хаосът и равновесието са много близки явления. Тъмните предизвикват хаос, за да внесат равновесие в съзнанието на хората. Борбата с равновесието става борба с тъмнината. Равновесието е сила, способна да противостои на силите на разложението, разрушението и равновесието. Никакви причини не могат да служат като оправдание за допускането на равновесие. Само собственото спокойствие и равновесие могат да унищожат тези причини. Но ако е допуснато равновесие, ако не сте могли да удържите спокойствието, е почти невъзможно да се борите с тях. Трябва да се разбере, че равновесието и спокойствието са най-добрата защита срещу силите на тъмнината. И трябва да се усвои практически, че жалостта и съчувствието са недопустими, ако те нарушават равновесието и хвърлят съзнанието в ямата на безпросветното помрачение и отдават човека във властта на тъмните въздействия. По-добре е не изпитвайки такава жалост и съчувствие, светло и твърдо да помогнете на този, който се нуждае от помощ, отколкото да попаднете в ямата на отчаянието заедно с този, на когото тя трябва да бъде оказана. Трябва да се постъпи така, че да не се умножава тъмнината. Когато се нагнетява тъмнина, състоянието на равновесие става необходимост. В Нас цари ненарушимо спокойствие и не нарушавано от нищо

равновесие, тъй като нарушаването им би предизвикало катастрофа. Колко често нарушаването на равновесието в човешкия организъм предизвиква фатални сърдечни заболявания. Колко гора гинат от болести на сърцето. Допускайки тъмнината в съзнанието, а след нея и силите на хаоса и разложението, хората губят равновесие, което преди всичко се отразява на здравето на тялото. Нарушава се хармоничното взаимодействие между органите на тялото и техните функции. Психическото и физическото неравновесие са тясно свързани. Едното поражда другото. От нахлужванията на хаоса трябва да се защитавате с всички мерки, с всички способности. Тази борба трябва да се води не заради себе си и своето благополучие, а заради хората и пространството. Можете да си представите каква сила е равновесието, ако Владиците са Изпращали Своите ученици в местности, заплашвани от земетресения и други стихийни бедствия. Енергиите на човешкия микрокосмос и стихии са също тясно свързани. Овластяването на стихии е космическа задача на човечеството. Стихиите са силно изразени в човешкия организъм. Затова преди да се премине към овластяване на стихии в планетен мащаб, те трябва да се овладеят в своя собствен микрокосмос. Овластяването на Агни Йога довежда до овластяване на стихията на огъня в себе си. Овладеят стихията на огъня вече лесно овластява и всички останали, тъй като стихията на огъня е по-висша от другите. Без нейното овластяване е невъзможно да се достигнат върховете, които са отсъдени на човека. Агни Йога е ключ и Зов на Новата Епоха, на Епохата на Майтрейя, на Епохата на Огъня, на Епохата на преобразяване на планетата и на човечеството, пребиваващо на нея.

1968 г. 198. Победа на всяка цена. Победа каквото и да ни струва това. Победа каквото и да става. Друго решение няма и не може да има. С такова съзнание и вървете в бъдещето. Сега мракът на планетата се е съгъстил дотолкова, че всичко е потънало в тъмнина, и трябва да се съберат всички сили на духа, за да се излезе победител от стълкновението с тъмнината. Вече не тъмните, а силите на хаоса заплашват планетата. Ударението на Йерархията на Светлината е на Новата Страна. Тя носи върху себе си тежестта на този свят. Задачата, стояща пред нея - да изведе човечеството на Космическите Пътища на Еволюцията, е необичайно трудна. Иван Стохиядник носи непосилен Товар. Но толкова по-славна ще бъде победата.

1968 г. 199. (М. А. Й.). Разбирате ли какво огромно, необятно поле за труд лежи пред вас. Вие знаете много. Но стотици милиони не знаят. А трябва към знанието на Основите да се приобщят всички. Колко труд трябва да се приложи в този свят и в другия, за да се просветят незнаещите. Освобождавайки се от тялото хората не стават нито по-добри, нито по-мъдри. Отричащите живота губят и това, което са имали. Работим и в този свят, и в другия. Множествата се нуждаят от храна за духа. Нямайки я се задъхват в собствените порождения. Трябва да се подготвят за неспирен труд сред човечеството. Трябва да се подготвят да станете сътрудници на Силите на Светлината. Но колко усилия ще трябва да се положат, за да се прояви тази готовност и на духа, и на тялото.

1968 г. 200. (Гуру). Работата за Общото Благо си остава работа, но лично на самия длъжник ще се наложи и се налага да се разплаща по старите лични сметки. Никой не може да освободи от заплащането на старите кармични дългове. От една страна се налага да се носи кръстът на кармата, от друга - да се работи, изпълнявайки Делото на Владиката. И трябва едното да не пречи на другото. Често външните условия не могат да се изменят именно заради кармични следствия и тогава работата за Учителя се усложнява от необходимостта да се отклоняват за погасяване на кармата. Тя може да се облекчи и ускори. Съзнателното отношение към кармата много помага на напредъка. Кармата е окови и вериги, кармата е

крила и устремена Светлина. Има различни карми, но те се творят от свободната воля на човека.

1968 г. 201. (6 април). Ние Признаваме само действителното състрадание и съчувствие, когато то се изразява в активна помощ на човека или животните. Словесните съчувствия, ограничаващи се само до думите, често граничат с лицемерие или равнодушие. Те могат да бъдат оправдани само тогава, когато идват от сърцето, тоест когато помощта се оказва с отдаване на сърдечна енергия. Такава помощ също ще бъде действена. Понякога е много по-лесно да се помогне с външни действия, отколкото да се изразходва психическа енергия.

1968 г. 202. (М. А. Й.). Устремянето към Фокуса е необходимо защото колкото по-далеч са от него, толкова по-разредена става плътността на лъчите, но при приближаване те се усилват. Особено в големите градове тази разреденост на Светлината е огромна, достигат само искри и то далеч не до всички. Устремянето към Светлината ги фокусира и създава просветлена атмосфера. Светлината може да се съгъства и усилва. Светлината се привлича от пространството. Магнитът на съзнанието може да действа използвайки силата на притеглянето. Всяка мисъл предизвиква Светлина или тъмнина, така действа човешкият магнит. Не си представят колко сложен е човешкият микрокосмос. И колко предстои още да се изучи и узнае! Вървящият настройва себе си на вълната на постоянно изучаване и познаване. Тази настройка продължава във всички светове. Тя се взема със себе си в Тънкия Свят, където всички възможности се разширяват. Ученикът, тоест познаващият, остава такъв навсякъде и винаги, тъй като пред него е безпределността, тоест пътят на безпределно познаване на света, път, който няма край.

1968 г. 203. (Гуру). Даже и самите вие се учудвате, че постъпването на нови мисли, разширяващи и обогатяващи предишните възприятия, тече постоянно. Това произтича от постоянството на контакта. Мисълта притежава способността да расте. Мисълта, устремена към Светлината, обраства с елементи на Светлината. И мисълта, насочена към тъмнината, обраства с елементи на тъмнината. И двете мисли са магнитни. Магнитът на полюса на Светлината и магнитът на полюса на тъмнината са постоянно в действие. Важно е да знаете към кой да се устремите. Съзнателното устремяване усилва притеглянето. Избраният полюс на Светлината може да бъде спокоен за своето бъдеще, тъй като Светлината е безкрайна, но тъмнината е ограничена и крайна. Тези, които са избрали полюса на тъмнината, в крайна сметка са обречени на смърт и унищожение, тъй като вечният живот е живот на Светлината и в Светлината.

1968 г. 204. (М. А. Й.). Свободната воля, кармата и Космическите Срокове обуславят напредъка на човечеството в бъдещето. Когато са настъпвали периоди на благоденствие, те са съответствали на цикличните срокове. Всяка Юга налага свой отпечатък върху течението на живота на народите. Сега е тежко преходно време от Кали към Сатия Юга. И всички земни събития протичат под знака на този период. Не може да се очаква, че той ще премине безболезнено и мигновено. Свободната воля на хората и изживяваната карма на миналото внасят своите струи в течението на еволюцията. Времето е сложно. Новите енергии предизвикват особено напрежение и нагнетяване на събитията. Всичко подлежащо на очистване и преработка трябва да прегори и да се очисти или да стане Космически боклук. Решават се съдбите на участниците в световната мистерия на живота.

1968 г. 205. (Гуру). Първата победа над обременяващите обстоятелства ще бъде удържането на собственото равновесие. Удържайки него може вече да се опитате да измените и самите обстоятелства, но в никакъв случай не преди или когато то е вече нарушено. Учителят Каза, че „никой няма да устои срещу

равновесието“, но никога не е Говорил за сила на равновесието, тоест за това състояние на съзнанието, когато равновесието е нарушено и апаратът на духа е в състояние на безсилие и беззащитност. По степента на запазване на равновесието се определя и успехът в борбата с противодействащите условия или обременяващите обстоятелства. Отчитайте това в процеса на борбата с тях.

1968 г. 206. 8 април). Възможно е да се разговаря с животните, с растенията и особено с цветята, и дори може да се разговаря с предметите и вещите, изпълвайки ги с блага аура. Свещените предмети отначало не са били свещени, но мислите и призоваванията на хората са ги направили такива. Всичко това е показател за връзката, съществуваща между човека и всичко, което го заобикаля, а също и за това, че той, бидейки огнено същество, чрез стихията на огъня въздейства на материята, която също в основата си е огнена. Когато от кремъка се извлича искра, това служи като доказателство за това, че в него е скрит огън. Реакцията на съединяване на металния натрий с вода се съпровожда с пламвания на огън. Атомите се състоят от ядра и електрони, частици светеща материя. Центърът на атома е също огнено пулсиращо ядро. По такъв начин много доказателства за огнената основа на материята не са и нужни. И сърцето на човека, и сърцето на атома вибрират или пулсират с огнена енергия. Оттук и сродството между човека и камъка и възможността да се въздейства на материята. Въздейства аурата на човека и особено силно въздейства съсредоточената мисъл. Мисълта може да бъде разрушителна и съзидателна. Около нездравата аура цветята бързо загиват. Около нездравата аура на човека вещите, които той носи върху себе си, бързо стават негодни. Кратковременно е и всичко, което го обкръжава. По такъв начин психическата или огнена енергия на човека носи в себе си съзидателни, животворни свойства, влияещи благотворно на всичко, което е около него или обратно, разлагащи неговото обкръжение, до каквото и да се докосват. Огнената природа на здравата аура и светлите мисли много способстват за продължителното съхраняване както на вещите, така и на дрехите. При някои хора носените вещи буквално горят и това не значи, че това са огнени хора, даже напротив. Разрушението и злото са много близки едно до друго явления. Може да се разговаря с вещите и предметите, укрепвайки тяхната дълговечност. Едни хора са старци още на тридесет години, други запазват бодростта си едва ли не до сто. Можете да се запитате: защо? Въпросът е актуален, тъй като от науката се отделя много внимание на проблема за продължаване на живота. Случва се и така, че даже в сравнително младо тяло нещо в сферата на психиката проявява всички признаци на старост или, обратно, в старото и слабо тяло духът е млад и бодър и пълен с жизнена енергия. Учените трябва да помислят за много неща, преди да се научат да удължават живота на човека. Науката на бъдещето ще отвори вратите към тази чудесна област.

1968 г. 207. (М. А. Й.). По пътя на сближаване с Владиката и с нас могат да се появят много смущаващи, препятстващи и пречещи мисли. Какво да се прави с тях? Те могат да изглеждат много убедителни. Как да се защитавате от тях и да ги неутрализирате? Не е нужно да правите нищо. Нужно е просто да се отделят настрана и да преминете покрай тях така, както преминавате покрай различните предмети, стоящи покрай пътя, по който вървите. Движението продължава сякаш нищо не се е случило. И тогава случайните мисли, застанали като прегради, но оставени настрана, няма да пресекат пътя. Основите са непоколебими. Йерархията е непоколебима и нерушима от нищо и нищо не може да пресече пътя на духа, който е решил този път завинаги.

1968 г. 208. (Гуру). Има много недостигащи целта. Представете си пътника, отправил се на далечно пътешествие към много далечна цел.

Представете си, че той е спрял в крайпътно селище, запознал се е там с хората, навлязъл е в техния живот и интереси и така се е потопил във всичко това, че е забравил за пътешествието и далечната цел. Ще достигне ли такъв пътник до набелязаната цел? Няма ли да се окажат интересите, които го обкръжават, по-силни от желанието да върви по-нататък? Няма ли да заглъхнат и няма ли да умрат в сърцето му далечните призиви? Всичко може да се случи и всичко може да стане. И често става така. Затова и има толкова много недостигащи.

1968 г. 209. (9 април). Ние Определяме значението на човека по това дали той е ценен за еволюцията или не и в съответствие с това Помагаме. Ако всички енергии на човека се насочват по каналите на личните егоистични интереси, то в случай на оказване на Помощ Нашите сили ще се пролеят напразно, тъй като всичко лично и дребно е обречено. Но ако деецът е полезен за Общото Благо Ние Помагаме даже в тези случаи, когато той е далеч от Нашето Учение. Нашата Помощ се оказва широко. И изобретатели, и писатели, и служители на изкуството, и обществени и религиозни дейци често получават помощ от Нас. Сред смътните аури на земните жители Ние Откриваме тези, които започват да светят, за да ги насочим и помогнем. Ние Имаме много помощници във всички светове. Войнството на Светлината е достатъчно многочислено и сред неговия състав близко положение до Йерархията заемат учениците. Част от тях живее в Ашрамите както на плътния, така и на Тънкия светове, част се намират на земята и вземат дейно участие в делата на двата свята. Особено важна роля играят Нашите посланици. Те обикновено изпълняват мисии с историческо значение и носят Нашето Поръчение. Твърдината и Братството живеят и работят заради човечеството и неговото благо.

1968 г. 210. (М. А. Й.). Когато живеем на Земята сме длъжни да се занимаваме със земните дела и да изпълняваме своя дълг по отношение на хората, семейството и обществото. Колкото и да ни завладява Учението и колкото и силен да е устремът към Далечните Светове, Земята не трябва да се оставя. И тук именно и се изисква равновесие между земните и надземните стремежи на човека, между духовното и материалното. Пълното потапяне в материята пресича пътищата на духа. Пълното откъсване от Земята лишава духа от възможността да се придобие най-ценен земен опит, заради който той и идва на Земята. Умението да се установи равновесие между тялото и духа, умението да се намери златната среда или средния път ще бъде правилното решение на живота.

1968 г. 211. (10 април). Ние Говорим за Красотата защото неин антипод ще бъде безобразието. Висшите слоеве на Тънкия Свят са наситени с Красота и нейните образи. Низшите обратно - с безобразни и отблъскващи образи. Служенето на прекрасното създава около човека и съответстващи мислени образувания и магнитно притегляне към съзвучните им сфери на пространството. Злото като такова е безобразно и злото мислене обезобразява със своите форми сферите, в които се проявява. Външно лъжата и лицемерието могат да се съпровождат с фалшива усмивка, но техните тънки образи ще бъдат твърде непривлекателни. Техният творец ще се окаже в тяхното обкръжение, когато попадне в света на тези образувания. Служенето на прекрасното е изгодно за самия служител, тъй като го свързва със Светлината. Искаме да научим хората да премахнат от живота всяко безобразие - и в мислите, и в чувствата, и в делата, и в постъпките, и в това, което създават със своите ръце. Искаме Красотата да стане водещ принцип на живота. Искаме отношенията между хората да станат също прекрасни. Нима насилието, убийствата, престъпленията и пороците се съчетават с Красотата? Но подвигът може да бъде прекрасен. Красотата на духа ще бъде висше достижение на човека. На завършващото стъпало красотата на духа се съчетава с красота на тялото. И плътната, и тънката форми стават наистина

прекрасни. На Високите Планове хората са много красиви, красиво е и тяхното обкръжение: жилища, облекло, предметите на бита. Всичко това съответства на степенята на красота на духа. Красотата там представлява изражение на същността на човека. И там няма болести, терзаещи и обезобразяващи тялото. Трудно е даже да си представите какви изменения ще настъпят на Земята когато хората се устремят да утвърждават Красотата в живота. Обитателите на градските бордеи, обкръжени от безобразие, кал и смрад са позор за съвестта на тези, които допускат такива явления. Отговорни за тях са всички, които живеят в добри условия. Настъпва време за необходимостта от преобразяване на безобразните условия на земния живот.

1968 г. 212. (М. А. Й.). Ако се прекара поне един ден съобразявайки поведението и мислите си с представа за прекрасното, това ще бъде много полезно. Преди всичко ще се разбере, че твърде много в обикновения живот се намира в разрез с Красотата. И ако погледнете към себе си отстрани, и погледнете нелицеприятно, ще се окаже, че една от Космическите Основи - Красотата - изцяло и жестоко е потъпкана от ежедневието. Но как ще се влезе в Прекрасната Градина, ако не се следва пътеката на Красотата? Тя може да се внесе в ежедневието. С нея могат да се украсят и чувствата, и мислите. На нея може да се служи в каквито и условия да се намира човекът.

1968 г. 213. (11 април). Думите “нищи духом” се разбират невярно. Обикновените нищи знаят какво искат. Те знаят от какво се нуждаят: някои от храна, някои от дрехи, някои от покрив, някои от нещо друго. И те постоянно искат. Те жадуват и гладуват за това, което нямат и “нищ духом” означава човек също гладуващ и жадуващ постоянно, но жадуващ и гладуващ духовно и постоянно устремен, молещ и искащ да получи духовни дарове, духовни находки, духовни достижения. Такъв духовен устрем и жажда ще получат удовлетворение. Магнитният закон на устрема дава на духа желаното. Такъв нищ духом не е нищожество, не е духовен душевен бедняк, не е този духовно нищожен и нямащ човек, за когото е Казано, че от нямащия ще се отнеме и това, което има. Не трябва да се поставя духовно нищия, но търсещ и жадуващ даровете на духа човек наравно с духовното нищожество, не искащо нищо и не стремящо се към никакви духовни находки. Разликата е огромна. Мисълта на Учителя е изразена ясно и точно.

1968 г. 214. Състрадание и съчувствие, както показва и структурата на самите думи, означават страдание и преживяване заедно с човека, когото е насочено състраданието. Състраданието на думи и съчувствието на езика са равностойни на лицемерие и лъжа, тъй като не изразяват това, което е вложено в тези понятия. Действителното състрадание оказвайки помощ приема върху себе си в една или друга степен страданията на съществото, нуждаещо се от тази помощ. Това и ще бъде истинско състрадание. Оказвайки такава действителна помощ, човек взема върху себе си тежестите на ближния и, вземайки ги, облекчава чуждите страдания. Оказвайки такава помощ трябва да бъдете готови да се откажете от нещо, сякаш вземайки върху себе си част от чуждата карма, сякаш плащайки по сметката с нещо свое за добро дело. Не е възможно да окажете истинска помощ, ако не се откажете от нещо. Затова такава помощ се нарича жертвена. Ако човек не отдава нищо и не жертва нищо от себе си, то такава помощ е равна на нула. Даже при простото съчувствие трябва да се отдаде част от топлината или енергията на сърцето, за да стане словесното съчувствие действително. Затова оказвайки даже мислена помощ трябва да е налице това условие и да бъдете готови да се откажете от нещо действително и да приемете нещо върху себе си. Казано е: “Помагайте винаги и навсякъде, където може да прелети мисълта”, но в

същото време Самият Учител не на всички и невинаги Оказва помощ. Съумейте да разберете тези противопоставяния и да ги приемете в съзнанието без противоречия.

1968 г. 215. (М. А. Й.). Най-силната помощ е в духа. Имайте това предвид и помнете, че давайки получавате и даването винаги означава ново постъпление на изразходваната сила. Раздаването на даровете на духа външно не е видимо за окото, но изтичането на сили се усеща явно. Отдадената целесъобразно психическа енергия бързо се възстановява. Но при отдаването ѝ трябва да бъде съблюдавана съизмеримостта. Опустошаването на съкровищницата е опасно. Вредата ще покрие и най-добрата пратка. Знаете колко нагнетено е пространството и колко отрова има наоколо. Някои са готови несъзнателно да смучат чуждата енергия, други са готови да вършат това съзнателно, трети изгарят от злоба да я угасят. Трябва да бъдете постоянно на стража. Когато съкровищницата е опустошена, човекът е беззащитен.

1968 г. 216. (Гуру). Молитвата се възнася, обръщението се възнася, устремът се възнася. Всички енергии, изхождащи от човека, съзнателно се насочват нагоре към Единния Фокус на Светлината. И тогава се получава отзвук и отговор на обръщението или зова. Зов и отклик е едно, но устремът, изпратен към Фокуса, установява с него магнитна връзка. Не може да се седи и да се очаква добро време край морето. Необходим е активен устрем. Не Учителят Идва, а отиват устремено към Учителя. Учителят Идва тогава, когато устремът към Него достига нужната сила и светимост.

1968 г. 217. (12 април). Потапянето в миналото е нежелателно, но проверката на себе си по отношение на това, което е било някога, е необходимо. Такава проверка открива какво е напълно изживяно и не засяга астрала, какво е изгубило своята сила и власт над съзнанието и повече не го привлича към себе си, а какво е още живо и буди заспали чувства и желания. Тъй като в Тънкия Свят трябва да се влиза свободен от земните притегляния и спомени, които свързват човека за ръцете и краката. За добрите чувства и отношение към хората не се налага да се говори, тъй като не причиняват вреда на никого. Но за недобрите се налага да се мисли, тъй като те показват това, което още е нужно да се преодолява в себе си. Особено обременяват и свързват духа злобата и ненавистта към хората. Веригите на ненавистта, привързващи ненавиждащите хора един към друг са здрави и устойчиви. Всички тъмни чувства свързват участниците им помежду им. От тях в Тънкия Свят е много мъчително и болезнено. Необходимо е да се приключват всички тези сметки на Земята. Прощаващият нещо на някого върши изгодно дело, тъй като освобождава себе си от зависимостта от тези вредители и необходимостта да бъде привързан към тях именно благодарение на своите неизживени чувства. Тази свързаност може да бъде много силна и на Земята, но на Земята е много по-лесно да се освободите от нея. На Земята може да се отдалечите от обиждащия и даже да се преселите на друго място, но там действа магнитното притегляне на тънките тела едно към друго и ги заставя, при взаимност на такива чувства, да бъдат заедно против тяхната воля и желание. Въобще всяко освобождаване от всички дребни и големи чувства на недоброжелателност дава на духа крила. Земните сметки трябва да приключат още на Земята.

1968 г. 218. Не е нужно да се смущавате, ако миналото все още привлича с нещо, тъй като това показва какво именно подлежи на изживяване. Би било много по-зле да не знаете какви неочакваности от минали влечения могат да възникнат в бъдеще и да се окажете невъоръжени срещу тях. Всичко това са врагове на напредъка на духа, а враговете трябва да се знаят и изучават, за да се борите успешно с тях и да победите. Даже и само знанието за непотребността на земните

възжеления в Надземния Свят и невъзможността те да се удовлетворят дава в ръцете оръжие да се борите с тях и да не допускате тяхното възникване. Тъй като миналото, каквото е било проявено в действителността в плътния свят, вече не съществува: всичко се е изменило, участниците в него са остарели или умрели и съзнанието, потапяйки се в миналото и преживявайки нещо има работа с призраци, които не съществуват. На Маята на миналото може да се заповяда да отстъпи.

1968 г. 219. (М. А. Й.). Да, вие сте прави, за астралния и Тънкия светове се говори в пределите на позволеното. Много по-просто е, отколкото изглежда и много по-близко. За много не трябва да се казва, тъй като това знание ще донесе не полза, а вреда. По какъв начин? По същия начин както знанието за ядрената енергия заплашва планетата с нечувана катастрофа, тъй като е насочено към зло. По тази причина е наложена забрана върху някои области на Съкровеното Знание. И дори няма кого да се попита, за да се получи отговор на толкова остро интересувашите въпроси. Но мога да успокоя: ще дойде време и ще знаете. В Тънкия Свят е по-лесно да се преумножават и разширяват знанията.

1968 г. 220. (14 април). Чрез овладяването на себе си и чрез властта над себе си човек идва до властта над това, над което иска да я утвърди. Това утвърждаване може да започне и да продължава във всички условия, тъй като това е вътрешен процес, който може да протича независимо от това какво се случва вън. Обикновено човекът е роб на своите настроения. Настроенията се променят на самотек, който има явно изразен рефлекторен характер. Човекът просто се подчинява на въздействията или от страна на хората, или на пространството, или на своите собствени рефлексии. Но в това течение може да се намесва неговата воля. Възможно е отлагайки настрана всяко настроение да се създаде свое собствено, противоположно на даденото, независимо от него и построено от творческото въображение и волята. Мирът, който е по-горе от обичайното разбиране, няма да дойде отвън. Той ще дойде отвътре, от дълбините на духа. Но той трябва да бъде призван, трябва да се оформи в съзнанието със силата на въображението и при това без да се съобразявате нито с настроенията на обкръжаващите, нито с каквото и да било идващо отстрани. Душевноболните могат да живеят със своите собствени настроения и емоции извън зависимостта от обкръжаващото. Нима здравият, нормален човек, призовавайки своята воля и желание не може да се ограда от отрицателните или тъмни въздействия. Вътрешният свят на човека е неговото царство. В него той може да се разпорежда свободно ако разбере, че висшата власт в това царство неразделно принадлежи на него. Ако иска да призове мира - ще утвърди мир, ако иска спокойствие - ще утвърди спокойствие, ако иска радост - ще утвърди радост. Той внася волева струя в рефлексното течение на своите настроения, насочвайки ги с усилието на волята. Не подхожда на победителя да бъде ветропоказател за чуждите ветрове. Нека вятърът да бъде свой, създаден от неговата собствена воля. Обикновените хора обикновено живеят съзнателно или несъзнателно подчинявайки се или на собствените рефлексии, или на въздействията, оказвани им отвсякъде. И никой не мисли за това да утвърди властта над себе си поне вътре в себе си, в своя собствения микрокосмос. Как да се поддържа равновесието, ако не се призове своята воля към действие? Как да не се превърнеш в пазарна кукла, която всеки може да дърпа за конците на рефлексите, ако не утвърдиш своята воля над тях? Човекът е господар на своята мощ. Дадена му е власт над всяка плът, тоест над материята от началото на времето. Но трябва да встъпите в правото на наследство, на космическо наследство и да се утвърдите в него, и да направите това съзнателно знаейки, че това космическо право е неотнимаемо. По-добре е да

загубиш всичко, но да придобиеш това право, отколкото да придобиеш целия свят, загубвайки него, тоест своето космическо право. Мнозина търсят на какви други пътища към тази власт. Мнозина искат да я намерят в магията, в някакви тайнствени формули на тайното знание, мнозина искат да я получат от някого, мнозина търсят решение на този въпрос в някаква земна власт. Но пътят към могъществото на духа преминава само през себе си, тъй като човекът, самият човек с целия негов изумителен вътрешен свят е именно този път. Формулата за постигане на могъществото на духа остава все същата и тази формула гласи: "Този, който съумее да победи самия себе си, побеждава всичко".

1968 г. 221. (М. А. Й.). На победителя се изпращат всички токове на пространството. Той започва да им съзвучи, установявайки това съзвучие отвътре. Той започва да сътрудничи с пространството, виртуозът-музикант, владеещ до съвършенство музикалната скала и възпроизвеждащ желаните звукове звуци и цели симфонии. Агни Йогът свири на токовете на пространството. Овладяването на себе си го довежда до пространствена власт и го прави сътрудник на Космическите сили. От пространството призивно може да се извлече не само радост и да се зазвучи на нейната вълна, от пространството може да се предизвика огън. Овладяването на огъня на пространството е най-висше достижение на човека. Символът на Прометей е безкрайно дълбок.

1968 г. 222. (Гуру). Вие можете да страдате и да се подлагате на трудни изпитания, вие можете да се радвате или да негодувате, вие можете да влизате в общуване с различни хора, вие можете да живеете тук или там, можете да бъдете млад или стар, здрав или болен; малко ли неща могат да са и могат да се случат, но вие сте длъжни да се учите навсякъде и винаги, ако сте ученик. Трябва твърдо да запомните това и да се стремите да извличате уроците на живота от всичко. Именно, трябва да се настроите на ключа на постоянното ученичество. Времето не чака. Нужни са Ни сътрудници, вървящи по пътеката на съзнателното ученичество.

1968 г. 223. (15 април). Ще разберем широко овладяването на себе си. И трябва да се овладеят не само своите настроения, но и физическото тяло и неговите функции, трябва да се овладеят астралното, тънкото и огненото тела, с една дума - целият свой микрокосмос. Дава се напълно достатъчно време за това. Ако се направи равностойност на това, което е свършено в това направление за един живот, за едно възплъщение, то ще стане напълно очевидно, че за достигането на тази цел ще са нужни доста много животи във всички светове и на всички планове. Пътникът по пътя в безпределността разбира, че вечността е напълно достатъчна за всякакви достижения и ако посоката е избрана правилно, всяка крачка по него приближава към целта. И котвата може да се хвърля далеч напред. Разбира се, необичайно важно е целият микрокосмос на човека да се движи в тази посока. Ако духът напире напред, а астралът се оглежда назад и иска своето, стройността на движението се нарушава. Човешкият микрокосмос се превръща в дом, разделен в себе си. Затова всички обвивки се привеждат в подчинение на духа и на една ръководна идея. Ще наречем тази идея Служене на Светлината, Служене не на малкото, а на Великото. Когато цялото същество на човека се подчинява на тази идея, тя става водеща. И тогава всички достижения се постигат по естествен път и законно. Този път ще бъде път на Светлината.

1968 г. 224. (16 април). Живеете в свят на призраци, обкръжени от Майя. Всеки живее в своя личен призрачен свят. Милиарди хора и милиарди илюзорни малки светове, и също такива преживявания. И всички се различават един от друг, макар и изцяло оцветени от Майя. Но Йерархията на Светлината не е призрак. Йерархията на Светлината е огнена действителност. Основите също не са

Майя, а реалност на всичките три свята. Даже тези, които са проникнали зад завесата на покривалото и са се докоснали до всичките три свята, даже те ги възприемат индивидуално и според съзнанието. Няма две напълно еднакви съзнания. Майята на плътния и на Надземния светове еднакво скрива действителността. Докосвайки Основите и утвърждавайки се върху тях се утвърждаваме върху действителността. Докосвайки се до Йерархията на Светлината и приближавайки се към Нея се приближаваме до осъзнаване на действителността. Учението на Живота е изразение на действително Съществуващото във форма достъпна в една или друга степен на настоящото стъпало на човешкото съзнание. Следователно живеейки в свят на призраци, обкръжени от Майя, все пак имате възможност и път не само да се докосвате до действителността, но и да я изучавате. Дори самият устрем да се проникне зад покривалото и да се познае действителността е показател за възможността да се намери правилния път. Пирамидите съществуват четиридесет века. Призракът не може да съществува толкова дълго. Математическите и астрономическите основи, върху които са построени пирамидите, не са призраци. Сред Майята на всички светове се извисява Твърдината на Светлината, изразяваща огнената действителност в аспектите на плътния, Тънкия и Огнения светове. Йерархията на Светлината, Владиците не са призраци на Майя. Значи в ръцете на човека се намират ключовете за приближаване към действителността. Всички велики Учения на света са носели на хората зърна от огнената действителност и все още ги пазят под тежките наслоения на последващите натрупвания и изкривявания. Всеки може да вземе в свои ръце нишката на Ариадна и да върви по нея. Но трябва да се отдалечите от себе си, тъй като личността и себелюбието са средоточие на Майя. Колко древен е Завета "отвърни се от себе си и Ме следвай", но и колко далеч е той от разбирането на човечеството. Но ако не го последвате е невъзможно да се отскубнете от обятията на призраците и илюзиите, земни и Надземни. Какъв е смисълът да се освободите от земната Майя, за да попаднете под влиянието на надземната Майя? Казано е: "Аз Съм Пътят, Истината и Животът". Истината не е изразение на Майя, Истината е действителност. И пътят към нея е положен с ръката и крака човешки, за да имат вечен живот вървящите след Призовалия. Смъртта също е Майя. Но непрекъснатото огнено съзнание е реализация на действителността и осъзнаване на вечността на живота, и придобиване на безсмъртие. Значи на Земята може и има възможност човек да събира и натрупва елементи на безсмъртието и да се утвърждава върху основите на огнената действителност. Пътят в Безпределността е отворен.

1968 г. 225. (Гуру). Образът на Учителя пред мисленото око е Образ водещ към Светлината. На Земята има земни сънища, в астрала - чудовища, и стражи на Прага, и измамни и изплъзващи се сенки на всевъзможни тънки образувания, но Ликът на Учителя, въведен в сърцето и намиращ се постоянно пред очите ще Преведе през нереалността на низшите светове към огнената действителност на Висшите. Струпванията на астралния свят са още по-опасни и магнетични от илюзиите на плътния. И трябва да се премине през всички. Въоръженият с Владиката ще премине и ще достигне до предопределеното.

1968 г. 226. (17 април). Миналото се разбира като сфера на причините, настоящето - на следствията, а бъдещето - като ново съчетание от едните и другите. В миналото нищо не може да се измени, в настоящето - също, но бъдещето е пластично в ръцете на човека и то се формира в настоящето. Не настоящето се изменя, а в настоящето се изменя бъдещето чрез създаване в него, в настоящето, на нови причини, съответстващи на желаните следствия. При това е необходимо да се има предвид, че енергията на миналите причини трябва да бъде

изживяна или изчерпана върху себе си от техния породител. Възможно е да измените своето отношение към тях и с това да измените следствието. Човекът, носещ върху своите плещи тежкия кръст на кармата може да проклина своята съдба, но мъдрият възкликва: "Благодарение на Небето мога да заплащам предишните дългове". Така се трансмутира кармата. Мъдростта разбира, че страданията на личността могат да бъдат благословия за духа, тъй като довеждат до Светлината. И тогава се извършва пълна преоценка на всички ценности - променя се отношението към живота. Поразителна е относителността на всички човешки представи за всичко, тяхната неустойчивост и нездравост. Ето защо се налага през цялото време да се говори за Основите и да се утвърждава съзнанието върху тях. Колко трябва да се премисли, прочувства и преживее, за да отдадете цялото свое имущество и богатство и да тръгнете към неизвестността, и да се отдадете на живота на духа. А такива случаи е имало и са отбелязани в паметта на хората. Без тежкия товар на земната собственост е по-лесно да се докоснете до действителността и да приповдигнете покривалото на Майя. Всички живеят, но не знаят откъде са дошли и накъде отиват. И не знаят, че са заобиколени от всички страни от Невидимия Свят, в който тече още по-ярък и напрегнат живот, отколкото на Земята, че по-голямата половина от всички срещи и връзки на Земята идва от миналото, че нишките на миналото не се прекъсват със смъртта на плътното тяло. Каква свобода и простор се отварят пред човека, дори живеещ на Земята, ако той е овладял своите обвивки. Свободата: колко ограничено и несъвършено я разбират хората! Най-здравият, най-обезпеченият, най-силният в този свят човек, притежаващ цялата земна власт, може да бъде най-жалък роб именно на това, което го обкръжава и което си въобразява че притежава. Най-висшата свобода е свободата на духа, освободил се от властта на своите обвивки и овладял ги. Можете да летите на най-съвършените самолети, но това не дава свобода на полетите в тънкото тяло. Можете да притежавате огромни богатства, цели милиарди, но тези милиарди няма да освободят от властта на тялото над съзнанието и от болестите, тъй като истинската свобода е в духа. Хората са забравили за нея, тъй като в противен случай биха живели, а не да съществуват в безпросветно робство и невежество, и отричане на действителността. Сега щафетата на напредъка в еволюционното бъдеще се предава на науката. Тя трябва да изведе човечеството на пътя на познаване на космическата действителност и да приближи към разбиране на Основите.

1968 г. 227. (М. А. Й.). Процесът на Общуване с Нас може да се облекчи и усили не само с дълбочина на самоотричането и съсредоточаването по време на самото Общуване, но и със своето поведение в течение на деня. Ако денят е прекаран във възвишени мисли и осъзнаване на Нашата близост, това ще помогне много за настройването на арфата на духа. Начинът на живот и обичайната рутина на деня имат много голямо влияние върху характера на Общуването. Мислят си: "Ето, когато се случи това и това, тогава ние ще покажем силата на своя дух и висотата, до която може да се издигнем". Но това е самоизмама. Именно в ежедневието, в обичайния начин на живот, в самите житейски дреболии на живота се проявява висотата или нищожеството на духа. Те като лакмусова хартия проявяват действителните качества на човека, а не въображаемите, които се проявяват неизвестно къде и кога. За въображаемите качества вече е Говорено. Въображеният си храбрец може да се окаже най-голям страхливец. Затова проверявайте себе си по мислите, думите, чувствата и делата през всеки ден като знаете, че истинската същност на човека се проявява, утвърждава и закалява именно върху тях.

1968 г. 228. (Гуру). Връзката между двата свята е несъмнена. Най-близката

задача и стъпало на еволюцията е да се сближат двата свята в съзнанието на човека. Казвам "в съзнанието", тъй като в действителност те са неразривни. Психизмът е нездраво пространствено проникване в Тънкия Свят. Но бъдещото обединяване на световите трябва да върви по пътя на естественото и здраво изтънчване на човешкия апарат, без всякаква мистика, магия, магьосничество и всякакви други измислени методи. Ще се родят деца с изтънчена психика, ще бъдат облекчени условията за манифестация на тънките явления, ще бъдат изобретени много научни апарати, способстващи за проникване в Невидимия Свят. Той ще бъде доказан научно. Новият Свят ще донесе знание на хората.

1968 г. 229. (20 април). Свободната воля на човека се счита от Нас за свещена. Ние не Нахлуваме в човешките карми. Затова е толкова трудно да се ръководи. Ние Избягваме пряката намеса и въздействие върху волята на хората. Когато волята и съзнанието на отделни индивиди са устремени към Нас, няма нарушаване на закона за свободната воля. И все пак Ние Вземаме участие в делата на света и Направляваме събитията в определено русло. Въпросът за циментиране на пространството не се разбира достатъчно дълбоко. А между другото този най-добър метод не подтиска свободата на волята, предоставяйки на човека свободен избор на действие. Ние Насищаме пространството или една или друга сфера, или страна, или местност, или жилище с определени вибрации и ги Усилваме със съответните мислени образувания, създавайки по такъв начин психическа атмосфера или обкръжение на избраното място. Психическата атмосфера на вертепите е наситена с еманациите на техните посетители, влияещи тежко на тези, които пребивават там. Психическата атмосфера на храмовете има вече друго насищане. Всяко жилище е наситено с излъчванията и мислите на неговите обитатели. Степента и характера на тези насищания са твърде различни. Говорейки за циментирането Ние Имахме предвид съзнателното, волево и целеустремено изпълване на едно или друго място с мислеобрази или картини, вибриращи на утвърдена вълна и един вид заредени с определени задачи. Такова насищане може да носи явно и отчетливо Поръчение, заложено в него. Когато Нашите стрели се носят към избраната страна, на която е отсъдена по-добра съдба, циментирането на нейното пространство носи особено напрегнат характер. Тогава съзнанието на хората започва постепенно да възприема тези вибрации и на свой ред да вибрира в зададения ключ. Няма лични въздействия, но има пространствено възприемане от всеки чувствителен дух на тоналността на поредната еволюционна вълна, изпращана от Твърдината. Това явление е от планетен мащаб, но и в малки размери Ние Следваме същия този принцип. Ние Насищаме жилищата на Нашите ученици и близките Ни духове с Нашата Аура. В противен случай съпротивлението на обкръжаващата среда и на тъмните дейци би могло да угаси огнищата на Светлина, толкова нужни за поддържане на планетната светлоносна мрежа. И Нашите хора на свой ред следват същите тези правила. В случай на нужда те не въздействат пряко и непосредствено на волята на хората, те не я потискат, а насищат безлично атмосферата на едно или друго място или жилище.

1968 г. 230. (М. А. Й.). Когато Учителят Казва: "С ръката и крака човешки", Той Иска да каже с това, че всичко се постига със своите собствени усилия, със своя труд, със своите старания и стремежи и своя личен опит. Учителят Може да даде знание, но то трябва да се утвърди със своята ръка върху опита на живота. Никакво отвлечено знание, не приложено на практика, няма да придвижи духа по пътя на Светлината. Към всичко трябва да се приложи своята ръка. Неуспехите и грешките са нищо, когато Учението се прилага в живота. Учителят Използва всичко за напредъка. Грешките може би учат още по-добре, отколкото тяхното отсъствие, тъй като се запомнят твърдо. Дори неуспехът винаги

крие в себе си незнаенето на нещо, което е много важно да се узнае и усвои. Изследвайте щателно корените на такива неуспехи - в края на краищата ще намерите причината и ще узнаете нещо много ценно и полезно за вас. Няма следствия без причини. Разбирането на причините открива нови възможности. Разбирането на причините за неуспеха го отстранява, създавайки верни и правилни причини и определя неизбежността на нужните следствия. Бъдете особено внимателни към всеки постигнал ви неуспех, тъй като в неговото разбиране се крие знание. И се старайте да запазвате равновесие не само при неуспех, но и при успех, тъй като тогава имате силата да управлявате двата полюса на единната вещ.

1968 г. 231. (Гуру). Да! Всичко това е така. Но устремът и любовта към Учителя трябва да се усилят до такава степен, че импулсите на миналите деяния вече да не могат да надигат глава и да затъмняват съзнанието. Именно със силата на любовта и с устрем се преодоляват миналите, подлежащи на изживяване свойства. Фактически борбата е (протича; се води) между силата на любовта, устремяваща към Светлината и своеволието на низшите обвивки, нуждаещи се от подчинение (подчиняването им) на волята. В любовта към Учителя на Светлината е ключа от (към) всички достижения. За нейната сила може да се съди не по словесните твърдения или чувства, а по това доколко волята овладява низшата природа на човека.

1968 г. 232. (21 април). Подвигът е носене на Светлина-добро на хората в една или друга форма. Злото деяние няма да бъде подвиг. В подвига винаги се крие жертва, може би даже на живота. Величието на подвига се заключава в размерите на принесената жертва. Затова подвигът винаги е жертвен. Това жертване на своите лични интереси в името на нещо, намиращо се извън техните предели, е много характерно за героичните деяния. Подвизите могат да бъдат големи и малки. Наистина, подвижническият живот се състои от непрекъснат ред подвизи с различен размер, сливащи се в една сияйна верига на живота. Такова подвижничество е по-трудно от едно отделно действие, тъй като изисква постоянно и продължително напъгане на силите. Носителите на Светлина вървят при такова постоянство и то кулминира в крайния, завършващ надземен или земен подвиг. Според силата на духа и неговата висота е и подвигът. Подвигът винаги е добровolen. Принудителният подвиг или по заповед вече губи от своята светлоносност. И Великото Служене и Подвигът са винаги доброволни и се определят с решение на сърцето.

1968 г. 233. (М. А. Й.). Възкръсването на духа е цел на всички велики учения. Той е Запечатал тази идея в човешките сърца за векове със Своя Живот. Заради това е била приета позорната смърт. Всяко Учение се нуждае от утвърждаване не с думи, а с дела. Думите остават задълго в човешкото съзнание само тогава, когато се съпровождат с фактическо утвърждаване. Той наистина е Проявявал със Себе Си Светлината, която е Носел на хората. Да се говори за истината и да се проявява със себе си истината далеч не е едно и също. За Истината на Неговото Учение говорят мнозина, но единствено само Той е Изявил чрез себе си тази Истина в нейния пълен размер. Затова и тя се е запечатала така огнено в паметта на човечеството. Ще кажат: "Какво от това, че се е запечатала, когато хората, наричащи себе си Негови последователи, с делата си и с чудовищното си човеконенавистничество определено потъпкват Неговото Учение. Отговорете: "Завършващата кулминация на това, заради което Той е Идвал на Земята, още не е се осъществила и тя ще се извърши когато настъпи срокът".

1968 г. 234. (22 април). Материалните явления и материята далеч надхвърлят пределите на Менделеевата химическа таблица на елементите. Няма

граница на проявите на изтънчената материя и до нейните предели човечеството никога няма да достигне. Всички светове, от най-грубия до най-висшия са материални, тъй като извън материята не съществува нищо. Младенческият материализъм се е опирал на свидетелствата на петте органа на чувствата. Но оттогава чувствата са били допълвани с изобретяването на нови, много чувствителни апарати и сферите на материята са се разширили много с откриването на нови елементи и нови видове енергия, много от които са невидими за окото, но се регистрират с особени прибори. Квантовата теория и дори антисветовете приближават науката плътно до границите на Тънкия Свят, който също е материален и също може да бъде изучаван и изследван с помощта на научни методи. Изобретението на съпрузите Кирлиан дава в ръцете на науката възможност да пристъпи с помощта на апарати към изучаването на невидимите за окото излъчвания на човешкото тяло, на телата на животните, рибите, птиците и растителния свят. Пред човечеството се разкрива Новия Свят, но вече при чисто научен подход към него. От областта на сляпата вяра много факти преминават в областта, която е достъпна за научен анализ и изследване. Ще дойде време и ще бъдат фотографирани не само излъчванията на сърцето, мозъка или ръцете на човека, но и на формите и образите на неговите мисли. Материята на мисълта ще стане предмет на научно познаване. Съвсем не е задължително да се надява църковния калпак върху всички, до сега тайнствени, чудесни и необясними явления. Чудеса няма. Всички явления са материални и всички са обясними от гледна точка на научния подход към тях. Чудесната апаратура и лаборатория на човешкия организъм при научен, а главно непредвзет подход към него, ще разкрият своите изумителни свойства и възможности за безпределно развитие и усъвършенстване. Но отричането и невежеството ще трябва да се оставят, а също и страха за нерушимостта на основите на истинския материализъм. Тези основи са непоколебими, тъй като ако нещо е нематериално, то значи, че го няма и не може да съществува. Но ако се твърди, че нещо най-чудно, най-необичайно съществува, значи то е материално и може да бъде изучено и доказано. В много народни суеверия и вярвания могат да се намерят корените и проблясъците на действителното, макар и забравено знание. От нищо не се ражда нищо. Но подходът към изучаването на много явления трябва да бъде непредубеден. Действителността и материята с всичките ѝ закони остава неизменна и независима от това от каква гледна точка гледат на нея хората или подхождат към нея. Истинската наука не се бои от действителността и я изучава непредвзето.

1968 г. 235. (М. А. Й.). Светлината разсейва тъмнината, затова тъмнината винаги така яростно се бори срещу Светлината. На Светлина се проявява нейната истинска природа. Така и тъмнината в човека при докосване до Носител на Светлината изпъква навън в един или друг вид. Хората не могат да бъдат близо до светлоносец, без да се проявят. Всеки Наш сътрудник представлява безпогрешен реактив за проява не само на своите, но и на Нашите врагове. Това е един от най-трудните видове сътрудничество с Йерархията. То служи като проявител на противниците на Светлината. Има много прикриващи се и те трябва да се накарат да проявят своята същност, тъй като сега е времето на великото разделение и всички хора се разпределят по полюсите на Светлината и на мрака. Разделящият Меч, който Донесе Владиката, не е символ, а действителност и вече не само на онова отминало време, но и на настоящото. Това е и Съдът, който всеки сам твори над себе си. Твори сам, тъй като всеки има в себе си съдия. Времето на великото разделение е и времето на Съда. От решението и избора на човека да застане на страната на Светлината или на тъмнината зависи цялото негово бъдеще, тъй като човечеството се намира пред края на стария свят и на прехода от Кали Юга,

Югата на тъмнината, към Сатия Юга, Югата на Светлината.

1968 г. 236. (Гуру). Вашата задача е да пренесете през живота Светлината, която е вътре, неугасена. Задачата на тъмните е да я угасят. Оттук и непрекъснатата се борба за Светлина и постоянното, упорито, тъмно противодействие, идващо отстрани и чрез тези, които в голямата си част несъзнателно, но явно се привличат към тъмнината. Трябва да се разбере пространствения смисъл на тази борба и значението ѝ за планетата. Всеки, даже малък Фокус на Светлина усилва планетната мрежа на Светлината. Нейната подкрепа влиза в задълженията на този, който върви след Владиката. Тя не се осъществява без борба. Затова Владиката Нарича вървящите след Него воители. Званието воин е почетно, затова и задължава много. Всеки воин на Светлината знае какво означава да се бие в самота. Но Самият Владика е зад него, затова и твърдостта и упорството му са неизтощими. Воините на Шамбала са непобедими.

1968 г. 237. (23 април). Преходното състояние при освобождаване от поредната обвивка се съпровожда със състояние на безсъзнателност или сън, а после съзнанието се връща. Това става при отхвърляне на физическото, тънкото и менталното тела. И всеки път съзнанието претърпява известно видоизменение. Можете да си дадете сметка как се променя отношението към всичко, обкръжаващо при смъртта на физическото тяло, ако съзнанието е достатъчно разширено. На Земята човекът много зависи от хората, тяхното положение, жилището, задоволеността и множество различни обстоятелства. Там всичко това губи своето значение в много голяма степен. Богатството е нищо, положението - също, материалното обкръжение - също. Всякаква материална зависимост изчезва, но остават всички чувства: симпатиите или антипатиите, любовта или ненавистта, дружба или вражда и те вече магнитно свързват хората. Остават стремежите, желанията, вжделенията, страстите и всички други чувства. Човек може да ги изразява и да живее с тях. Емоционалните взаимоотношения остават, но разширеното съзнание отхвърля много от тях поради ненужност или невъзможност да бъдат удовлетворени. Тук, на Земята, разговаряйки със силните на този свят човек може да усеща своята зависимост от тях, но там положението рязко се променя - силният на този свят се лишава от своята значимост и само дружба, уважението или безразличието имат значение. Затова, проанализирайки отношението към хората, могат отрано да се определят нишките, които ще свържат или ще отблъснат един от друг преминалите там. При това е необходимо да се отбележи, че ненавистта и силната вражда свързват хората не по-малко здраво, отколкото любовта. Вървящият към отците с тях ще пребъде. Имащият врагове ще ги срещне там. Вървящият към Учителя на Светлината ще Го види. Но преживяванията са толкова индивидуални, че е много трудно да се сравнява или предвиди нещо. Заминаващият в тъмнина и зло ще бъде обкръжен от тях, в Светлина - от Светлина. Този, който е живял с Красотата и ѝ е служил вярно, ще бъде заобиколен от нея. Така всеки може да набелязва своя път в Надземното със своя живот на Земята. Светът на причинностите, земният свят, обуславя света на следствията, Надземния Свят и живота в него. Каквато е причината, такава е и следствието. Ако хората можеха да разберат на какво обричат сами себе си със своите недобри постъпки, мисли и поведение, те биха ги изменили коренно. Всички техни действия налагат печат върху излъчванията на обвивките, а тези излъчвания утвърждават магнитно в Надземното връзката със съответстващите им сфери, въвличайки неудържимо човека в орбитата на тяхното притегляне. Няма друг изход, освен в сферите на следствията на своите собствени действия.

1968 г. 238. (24 април). Психическата енергия е двуостър меч. При нейното прилагане тя расте и волята може да я насочи както към добро, така и

към зло. Очистеното съзнание не е подложено на опасност, но докато процесът на очистване не е завършен тя е голяма. Миналите натрупвания, подлежащи на отстраняване, но не отстранени, предявяват своите права и, усиления от постъпващата психическа енергия, изискват внимание към себе си, домогвайки се до проява в действията, мислите и чувствата. И тук застава необходимостта от тяхното обуздаване. Победата над тях и тяхното овладяване и очистването на съзнанието от тях стават необходими, тъй като техният по-нататъшен растеж и усиление заплашват да пресекат пътя на духа. Лишен от храна човекът умира, точно така умира и желанието, лишено от подхранване с мисъл. Също така се лишават от сила и ще умрат мислите, пробуждащи нежеланото минало, ако не им се дава храна и съзнанието се отказва от съчетаване с тях. Нежелателните мисли се изхвърлят от съзнанието и изгарят. Но е нужен контрол и окончателно твърдо решение да се освободите от всякакъв боклук.

1968 г. 239. (М. А. Й.). Ще приветстваме всяко обременяване на духа като стъпало към утвърждаване на нужните качества в себе си. В опиянението на благополучието и безгрижното съществуване те няма да се утвърдят. Пътят е един - през трудностите и обременяванията на духа към закаляване и възпитаване на волята. Тя също може да расте, но само не в спокойствие, доволство и изобилие. Налага се да се говори почти за едно и също, и даже да се повтаря, тъй като отвличеното признаване на едни или други положения не означава тяхното практическо прилагане. Как ни се иска да видим всеки от вас усвоил това разбиране на необходимостта от прилагане на Учението в живота. Всичко приложено ще вземете със себе си, всичко отвлячено теоретично ще остане назад без всякаква полза за напредъка. Светът е затънал в словоизлияния за най-добри намерения, съпроводжани с най-зли дела.

1968 г. 240. (26 април). Кармата на човека е запечатана в неговата аура. Едни носят в себе си зърната на сполуката и успеха, други - обратно. Едни преодоляват лесно и свободно всички препятствия, други се спъват от малкото. Един влияе на хората и подчинява на своята воля техните планове, друг се подчинява на чуждото своеволие. Кармата действа по направление на магнитните енергии, заложили в съществото на човека. Само чрез трансмутация на тези енергии може да се борите с кармата. Залагайки в Чашата нови кристали от отлагания, даваме направление на кармата. Избирайки пътя на следване на Учителя човек определя своето кармично бъдеще. Изборът е винаги свободен и той установява връзката на духа с неговата карма. Изборът е причината, кармата - следствието. Всяка мисъл може или да се приеме гостоприемно, или да се отхвърли от съзнанието. Но кармата се изгражда преди всичко от мисълта. Този, който е овладял мисълта, взема в ръце лостовите на кармата. И ако миналото не може да се измени, то бъдещето е пластично в ръцете на човека, овладял енергиите на мисълта.

1968 г. 241. (М. А. Й.). Нека всяка нежелана мисъл, идваща от миналото или от обкръжаващите хора, или от тъмните, изпращана от тях с цел за въздействие, да служи като причина за нейната промяна в противоположна и да се използва нейната сила за създаване на полезен и светъл мислеобраз. Така можеш да се научиш и да привикнеш да обръщаш всяка мисъл в полза, така можеш да подражаваш на Учителя, така всичко може да бъде заставено да служи на Светлината. Защо да се губи време за вредни и ненужни мисли, когато всяка мисъл може да се обърне към добро, за нещо светло и съзидателно. По този път е възможно да се преобразяват и хората, мислейки за тях положително и извиквайки от техните дълбини достоен за човека образ. Творящата сила на мисълта малко се прилага практически. Теорията и практиката се разминават

твърде широко. Но мисълта винаги е в услуга на човека. В своя мислен свят той е върховният повелител. Тази власт над своя вътрешен свят и своята мисъл човек трябва да осъзнае в цялата ѝ значимост и неразделност. Тази власт не трябва да се отдава на никого и на нищо. Не трябва да се отказвате от проявите на примата на духа. Да я отдадеш на някого - значи да станеш роб. Да бъдеш психически във властта на някого е недопустимо. Човекът е господар на своята мощ, в своя микрокосмос той е висшата власт. Тази власт се осъществява с мисълта, която той е овладял.

1968 г. 242. (27 април). Физическото, астралното и менталното тела са обучени от човека на едни или други преживявания, мисли и емоции. За това обучение са били необходими и енергия, и време. И може ли да се учудваме, че неговите обвивки се държат така, както им е било допускано и позволявано в миналото. Ако настоящото стъпало на съзнанието счита, че едно или друго поведение е недопустимо, то обвивките ще трябва да се приучват наново, влагайки в този процес по-голямо усилие, отколкото е било вложено в тях по-рано. Иначе миналото няма да бъде победено. Ако миналите импулси са все още силни и не се поддават на усилията да бъдат потушени, значи обучаващият не е проявил необходимата степен на напрежение на своите усилия. Но да се отстъпва или да се отпускат ръцете в никакъв случай не е допустимо, тъй като това ще бъде поражение и отдаване на себе си във властта на миналите деяния, усилен и нараснали във времето. Растат семената както на добрите, така и на лошите деяния и затова те трябва да се изскубват с корена. Ако плевелите се появяват отново, а те са много упорити, изкореняването се повтаря дотогава, докато те не престанат да дават прорастъци. Опасността е в това, че наред с положителните качества на духа растат и се наливат със сила и неизкоренените отрицателни свойства. Единствено само техният творец и създател може да ги унищожи, разбирайки, че те могат да преградят пътя на възхода на духа. Половинчатото решение не може да има, тъй като то ще бъде причина за неуспех в тази борба.

1968 г. 243. (М. А. Й.). Само от Йерархията на Светлината може да се почерпи сила за противостояне на злото. Ако всяка несъзвучна със Светлината мисъл се замени със светлоносна, устремена към Единния Фокус на Светлината, то и за такива мисли вече няма да има място в съзнанието. Просто едното се заменя с другото, негодното - със светлоносно. Не мислете, че само на вас се налага да водите тази борба. Всички са преминавали или преминават през нея и колкото по-високо е стъпалото, толкова по-напрегната е борбата. На малкото съзнание противостоят малки тъмни сили, а на големия дух - йерофантите на злото. Цялата трудност на борбата е заради тях, заради тъмните радетели, които силно раздухват всеки недостатък и всичко, което още не е изживяно вътре. И тази борба придобива вече не личен, а пространствен характер.

1968 г. 244. (28 април). Пътешествията са добри и полезни още и заради това, че аурата на човека се откъсва от уседналото място. Трудно е даже да си представите доколко прираства тя към привичните и обживени условия и доколко е свързана с тях. Обкръжението става толкова враснало в съзнанието, че тъмницата на духа изобщо вече не се забелязва, както нормалното атмосферно налягане не се усеща от здравето тяло. Подобни сраствания към дадено място стават особено драматични при прехода в Тънкия Свят, когато човек психически продължава да пребивава в привичното земно обкръжение. Скитниците в това отношение са напълно свободни, тъй като нямат земен дом. Земното благополучие се превръща във вериги в Надземния Свят. Ако се преразгледа обикновения живот от гледна точка на условията на Тънкия Свят, то ще се окаже, че тяхната оценка и полезност могат да бъдат напълно противоположни на земната оценка. Затова

орденът на странстващите и просещи монаси в своята основа може да има правилно разбиране на свързаността на духа със собствеността и жилището. Но разбира се, свободата и свързаността се намират в съзнанието. Ако то е достатъчно разширено и озарено от разбиране, то може да бъде свободно от привързаността към Земята и от робството на вещите. Много видове различно робство съществуват сред човечеството. И главната беда е, че това не се осъзнава. Седящият в тъмницата се стреми към свобода, но този, който не осъзнава това, никога не може да се устреми към освобождение. Не се осъзнава също, че физическото тяло е също тъмница за духа или здрав калъф, от който не може да се излезе, калъф, имащ пет отвора за външните възприятия. Калъф можещ да се движи, да яде, да пие и да живее психически и животински живот, но калъф постоянно носен със себе си с всичката му тромавост и тежест. Полетите в тънко тяло и пребиваването в него дават представа за надземната свобода, наистина също ограничена и само огненото тяло предоставя на духа безгранична свобода за проява. Много неща трябва да се разберат, от много да се освободите и много да се усвоят практически преди да се научите съзнателно да действате в своите по-изтънчени проводници. При това всички те трябва да бъдат оформени, иначе съзнателна активност в тях е невъзможна. Пътят на Огнената Йога отваря пред човека тези възможности и рано или късно позволява те да се осъществят.

1968 г. 245. (М. А. Й.). На победителя е позволено всичко. Мярката на всепозволеност се разпространява върху духовете, достигнали много високо стъпало. Но тя в никакъв случай не се разпространява върху обикновените хора. За тях остават земните и надземните мерки, ако те искат да имат правилна представа за действителната ценност на нещата. Богатството е добро в ръцете на развитото съзнание, но то ще бъде проклетие за малкия дух, също както и земната власт и всичко, което притежават и към което така яростно се домогват хората. Само разделяйки се с тялото човек разбира колко ненужно става изведнъж всичко това, което той до този момент е считал за необходимо, важно и значително. В тези минути може да се направи преоценка на всички ценности. Но даже и това рядко се случва. Отиват обременени от земните преживявания и ненужни вехтории. Тези малцина, които са осъзнали всичко това и са говорили за това, са били считани за чудаци, побъркани, шарлатани. И гласът им е оставал глас в пустинята. Сега светът отново е поставен пред проблема за преоценка на всички ценности и хората отново тъпо и невежо въстават срещу истините на живота и признаването на живота на духа като основа на всичко. И ако по-рано е можело да избегнете това знание и да продължавате да живеете в тъмнина, то сега, при смяната на двете Юги това вече е невъзможно. Ще се наложи или да влезете в новата Епоха на Огъня, признавайки Основите, или да се изключите от еволюцията и да станете Космически боклук. Сега средно положение няма да има. Двата фокуса на притегляне на съзнанията действат мощно: полюсът на Светлината и полюсът на тъмнината, и е възможен избор само на единия или на другия. Великото разделение няма да позволи на никого да остане встрани. Решава се участието на планетата, а с нея и на всеки дух, живеещ на нея и свързан с нея.

1968 г. 246. (Гуру). Човечеството плаща тежко за отричането, отхвърлянето и неразбирането на Основите: с войни, кръвопролития, стихийни бедствия, болести и всевъзможни нещастия. Но независимо от това, очите все още са наведени към Земята. Мощта на стихииите няма да бъде преодоляна с мракобесие и жестокост. Изходът е в друго, изходът е в това да се вдигнат главите нагоре и да се обърнат от тъмнината към Светлината. Човешките неравновесия ще предизвикват взривове на стихииите, а равновесието, тоест хармонията на съзнанията, възприели Светлината, може да приведе стихииите в спокойно

състояние. Енергиите на човешката батерия са извънредно силни. Тяхната колективна енергия може да върне на планетата загубеното равновесие, ако бъде насочена вместо към разрушение, към строителство и съзидание.

1968 г. 247. (Гуру). Добре е да си създадете навикът да разглеждате някои понятия и явления от гледна точка на Тънкия Свят и по това да определяте тяхното действително значение. Например: понятието за собственост или за високо положение в обществото, или за земните знаци и отличия (титли, знатност), за вражда и добри отношения. По такъв начин могат да се преразгледат много неща и да се разбере действителната ценност на вещите и явленията. Много неща ще се представят в свършено различна светлина. Много неща ще изгубят своята ценност. Тънкото разбиране се приближава вече към космическото. Космическото съзнание е съдба на тези, които са се освободили от илюзиите на тъмните. Добре е и тук да се приложат съзнателни усилия за разкрепостяване на съзнанието от всякакви забрани.

1968 г. 248. (30 април). Плътното мислене е тежко и тромаво, тънкото - по-леко и по-бързо, но огненото е извънвременно и мълниеносно. Разбира се, изчислителните машини могат да се състезават с мозъка, но мисленето на Огнения Свят изобщо не се нуждае от време и не може да се измерва даже със секунди. Ковалевская решаваше задачи мигновено. И чувствознанието, толкова близко до Огнения Свят, също не се измерва със земно време. Така че всеки от световите се отличава от другия със своеобразието на своето мислене. Това е, така да се каже, психомеханичната страна на мисленето. Но самият материал на мисълта също е различен във всеки от тях. Обикновено мислите на човека са заети с това, което го обкръжава. Това се отнася преди всичко за плътния свят. В Тънкия тази зависимост се видоизменя и вече самото обкръжение се твори от мислите на неговия обитател. В Огнения Свят мисълта е негово изражение и нейната творческа мощ достига своя апогей. И все пак още на Земята може да се привиква към мерките за мислене на Тънкия Свят. Това, на първо място, ще освободи от свързаността със земните условия, на второ, ще подготви за условията на Тънкия Свят. Ще се наложи да се преразгледа отново отношението към всичко и на всяко земно явление да се намери неговото действително място в общата схема на нещата. И тогава златната монета няма да закрие Слънцето, а земните сънища и преживявания - действителността. Като не мислят за другия свят хората сякаш стоят на един крак, забравяйки, че на един крак далече не може да се отиде. Обаче признанието, че съществуват две естества, още не е достатъчно. Нужно е разбиране на природата на двете и на смисъла и ролята на всяко в еволюцията на духа, както и стремеж към Светлината. Тъмните йерофанти прекрасно познават Тънкия Свят и прилагат това знание практически. Но по-добре нищо да не знаеш, отколкото да служиш на тъмнината. При анализа на условията на Тънкия Свят може да се отбележи как отпадат, поради непотребност, много условности на плътното мислене. Отсъствието на земни граници, визи, паспорти и другите човешки отличия, на транспорт, на обичайните жилища и всички останали особености на плътния свят налага да се изменят и мислите за всичко това и мисленето да се пренастройва наново. По-добре е да бъдете отрано подготвени за това и да знаете от какво да се освободите. Особено обременяващи и обвързващи са земните привички. За какво е въображаемото пушене или преяждането? Но има и по-лоши привички. Мисленето ще трябва да се освободи от толкова земни преживявания, което за неподготвения дух е необичайно тежък труд. Но някои отиват там вече свободни. Добрият човек, готов да сподели с другите последното, което притежава, идва тук не свързан със собствеността. Свободен е също и този, който знае, че всички земни вещи се дават само временно и само докато човекът е

в тяло. Но обикновено не мислят за другия свят и преминават в него със земното мислене и пребивават в неговото обкръжение. Това са противоестествени положение и състояние. Невъзможно е да се изброят всички случаи на обвързаност на съзнанието, налагана върху него от личността. Добре е да се научите да си се представяте в Тънкия Свят освободени от тялото и да приспособявате своето съзнание към новите условия. Но за това е нужно да се заобича този прекрасен свят, да се устремите към него и в същото време без да се откъсвате от Земята да изпълнявате на нея своя дълг пред себе си и хората. За живота на духа са нужни двата свята, но при разбиране на всеки от тях.

1968 г. 249. (1 май). При всяка повече или по-малко значителна промяна в живота човек пренастройва своето мислене, приспособявайки се към новото положение. Той мисли по различен начин в детството, юношеството и в зряла възраст. На война или в мирна обстановка мисленето се осъществява по различен начин. При пътешествие или у дома мислите не текат еднакво. Така и при прехода на Великите Граници човешкото мислене се изменя. Отсъстват мозък и тяло, а човек продължава да мисли и да създава мислени образи. Творческата способност на мислите се усилва многократно и придобива нов аспект. В онзи свят, където всичко се движи от мисълта, тя придобива и особено значение, много различно от земното. За любознателния ум полето за изследване се разширява и самият процес на познание на този свят става завладяващ и интересен, ако се проявява склонност към това. Всичко е ново, всичко е необичайно, всичко е различно в сравнение със Земята. Отсъства перспективата в нейното земно изражение. Вещите са видими от всички страни: и отвътре, и отвън. Проницаемостта на предметите е напълно от различно естество. Близостта и отдалечеността на хората и явленията се обуславят от магнетизма на мислите. Познаването на явленията и допирът с тях се осъществяват по съзвучие и сродство. Лесно е да се учите и не е трудно да имате наставници, съответстващи на търсенията на духа. За този, който обича красотата на природата, има на какво да се наслаждава. Удивителен свят, интересен, завладяващ, привлекателен и прекрасен, ако съзнанието позволява и може да звучи на вълната на Красотата.

1968 г. 250. (М. А. Й.). Само признаването на Невидимия Свят и разбирането на връзката между двата позволява да се установи правилно отношение към живота и своите задължения към това, което обкръжава човека. Едностранното разбиране го прави сляп и безотговорен. За какво е дългът или самоусъвършенстването, или въздържането от каквото и да било, ако със смъртта на тялото за човека свършва всичко. Животът се лишава от смисъл. Ако се живее за другите, то и те също ще умрат и също без всякакъв смисъл. Значи в края на краищата се получава вече планетарна и общочовешка безсмислица, тъй като всички рано или късно ще умрат. Това, което няма краен смисъл, лишава от този смисъл и всички междинни звена или отделните животи на хората. В отричането на Невидимия Свят и на безсмъртието на духа се съдържа огромно невежество, несъстоятелност и нелепост на човешкото недомислие, тъй като това логично лишава човешкото съществуване от всякакъв смисъл и цел.

1968 г. 251. (Гуру). Ние преценяваме хората не по техните недостатъци, а по достойнствата и положителните качества на духа. Недостатъците могат да бъдат изживени), а положителните качества да се преумножат. Затова Учителят Указва да се устремявате напред, без да спирате и без да се смущавате от своите несъвършенства. Ако не се следва това Указание ще се окаже, че никой няма да се движи по-нататък, тъй като съвършени хора няма. Знаете, че Учителите са Приближавали към Себе Си несъвършени и знаете, че независимо от това обстоятелство много от тях са се устремявали напред и много са достигали. Само

невежият може да спре своя напредък заради това, че се счита за недостоеен да се обърне към Светлината.

1968 г. 252. (2 май). Силата на влечението към противоположното начало може да има както висши, така и низши прояви. В случай на висши се утвърждава творчеството в духовната и интелектуалната област. Силата, не устремена надолу, се устремява нагоре. Близките аури се обединяват за творчество. И тогава то сякаш се подгръзва и се подхранва от невидим огън. В животинския свят творческата сила се проявява в продължаването на рода. Геният се стреми да остане безплоден, тъй като неговата сила е насочена към творчество във Висшите Сфери. Учителят Изпраща сила на своя ученик и Той Има предвид получената сила да бъде изразходвана за напредъка на духа. Ако ученикът не е готов или не е оправдал доверието на Учителя и е насочил получената от Него сила надолу, по-нататъшното ѝ постъпване се прекратява.

1968 г. 253. (М. А. Й.). За равновесието би могло да се напише цяла книга, толкова дълбоко, съкровено и изумително е това качество на духа. Затова то се среща толкова рядко в хората. Затова и неговото разбиране толкова рядко озарява съзнанието. То може да бъде развивано безпределно. И радостта е в това, че може да се започне с малко. Всеки успех в неговото утвърждаване ще донесе радост. Когато напразно се губи толкова време, винаги може да се намери минута за упражняване в това нужно качество. Светът се държи върху равновесието. Най-Височайшите Планетни Духове Проявяват височайша степен на проява на това качество.

1968 г. 254. (Гуру). Понякога е много полезно да се помисли за това, че е възможно да се устремявате в бъдещето и да възхождате при всякакви условия на живота, че процесът на възход е вътрешен психологически процес, който може да протича независимо от външните обстоятелства, а често и въпреки тях. Пътят на духа може да бъде пресечен само от самия дух. Но има ли нещо в този свят и в другия, за което да можете да замените своята възможност да се движите към Светлината, да разширявате съзнанието и да го обогатявате с нови натрупвания? Ако някой се съблазни от нещо, бъдете уверени, че го чака горчиво разочарование когато се разсеят призраците на изкушението и той се окаже до разбитото корито. Пътят към Светлината се опазва с цялата сила на духа и съзнанието, че зад всеки изкушаващ фантом се крият отрова, бодили и тъмнина.

1968 г. 255. Бъбривостта не е нищо друго, освен разпуснатост на психическата енергия, предизвикваща нейното изтичане и разпиляване. Прилагането на психическата енергия в малкото ще научи да се прилага тя и в голямото.

1968 г. 256. (М. А. Й.). "Със устата си Ме почитат, но сърцето им е далеч от Мен". Това е било Казано отдавна, но колко добре подхождат тези думи за сегашното време. Колко думи се произнасят при обръщане към Висшите Духове и колко далеч са човешките сърца от Тези, към Които са насочени тези думи. Също и Учителят не се Нуждае от думи, даже най-възвишени, а се Нуждае от сърдечно обръщане, ако някой иска да установи контакт с Него. Без такова обръщане връзката е невъзможна, тъй като устоите на моста са на двата бряга. И при мълчащо сърце думите са нищо. И въобще са нужни по-малко думи, но хората говорят твърде много. И колкото повече говорят, толкова по-малко вършат, тъй като енергията, нужна при вършенето, се разпилява в думи. Не може бъбривецът да бъде добър работник, както не може пробитият парен котел да даде работна пара. Учениците трябва да разбират ценността на мълчаливата съдържаност.

1968 г. 257. (Гуру). За да разберете красотата или липсата на красота в своите постъпки трябва да погледнете към себе си отстрани и да си представите

как бихте се отнесли вие самите, ако някой друг постъпи така, както постъпвате вие. И тогава картината ще бъде ясна и никакви пояснения няма да са нужни. От себе си хората обикновено изискват твърде меко, а от другите много строго. За да се поправи тази несправедливост трябва да се отдалечите от себе си и да погледнете на своето поведение така, сякаш на анализ подлежат постъпките на напълно страничен човек.

1968 г. 258. (5 май). Материалистите могат да се успокоят - тънките тела притежават тегло и обем и са напълно материални, само че плътността на тази материя е различна от обикновената и е по-трудно да се открие и изучи нейния състав и химизъм, отколкото това се върши в химическите лаборатории. Тази материя е невидима за физическото око, но и много газове също са невидими за окото. Високочестотната фотография, изобретена от съпрузите Кирлиан, вече позволява да се улавят, виждат и изучават излъчванията на тънкото тяло. Скоро ще фотографират и аурата, а също и някои предмети от Тънкия Свят. Всички светове са материални, само че с различна степен на изтънченост, разреденост и вид на материята. Но ако научно се изследва атмосферата на храма, на концертната зала, на спортния стадион или на игралния или на някакъв друг бордей, то в тях ще може да се открие присъствието на някои газове, твърде различни по своя състав и относително тегло. Скоро и такива изследвания ще станат достъпни за науката. Фотографията Кирлиан позволява да се регистрират също и излъчванията на животните и растителните организми. Но ще бъде възможно да се фиксират излъчванията и на някои други предмети. Всички вещи от плътния свят са обкръжени с аура от един или друг вид. Много хора разбират, че въжето, на което се суши бельото и въжето, на което някой се е обесил, се отличават едно от друго. И даже отрицателят на тънките явления няма да поиска да сложи под възглавницата си въжето на обесения. Хората инстинктивно усещат приятността или отблъскващите свойства на някои предмети. Но привлекателността или неприятността на излъчванията на човешката аура те винаги усещат и казват: този човек е приятен, а този - много неприятен, несимпатичен. Само че не искат да си дадат сметка защо именно в техния организъм при съприкосновение с едни или други хора възниква напълно определена реакция на невидимите излъчвания на чуждата аура. Но можете да се научите по-тънко да отбелязвате как собствената аура реагира на срещнатите излъчвания и защо именно така, а не иначе. Полето за наблюдение е широко и възможностите - без край. Тънкият Свят ще позволи да бъде изучаван, ако към него са насочени вниманието и мисълта.

1968 г. 259. (М. А. Й.). Да, това е вярно, за да влезете в Общуване с Нас трябва да се издигнете духом до Нас и да се устремите към Нас. Но в същото това време не трябва да се изпуска от внимание, че хората са заобиколени от обитатели на Тънкия Свят и че много от тях се стремят да внушат на въплътените свои мисли и чувства. Тънкият Свят взема най-горещо участие в делата на плътния свят и само преградата, разделяща световите, не позволява да се видят много неща. Но натрапливите образи или мисли и тежките чувства често се изпращат именно оттам. Тъмните са много активни в това отношение. Не винаги пространствените условия им помагат, но когато течението на светилата е неблагоприятно за Земята, тъмнината се разпростира навсякъде и пространствената тежест се усеща явно. В съответствие с това и обкръжаващите живи хора се настройват в съзвучие със състоянието на пространството и охотно проявяват своите отрицателни свойства. Умението да се управлява своя астрал утвърждава властта и над някои токове на пространството, но обикновено хората се явяват безволни жертви на пространствените въздействия и даже не се опитват да се борят с тях.

1968 г. 260. (Гуру). Да, и още веднъж да - изискваме прилагане на Учението на практика. То може да бъде така широко и разностранно, както и самият живот. При всички настроения и състояния на духа може да се намери съзвучна на тях точка на приложение. Искам да кажа, че трябва умело да се търси това качество, на което съзнанието звучи охотно в дадения момент и да му се отдели време за практическо упражнение или приложение. Не трябва да нахлувате с дисонанс нито в своето, нито в чуждото настроение. По-добре е да се намерят и засегнат съзвучните струни.

1968 г. 261. (6 май). Естественият път за разкриване на вътрешните способности и разпалване на огньовете е безопасен, докато в същото време насилственият с помощта на различни упражнения и дишане е опасен. В първия случай развитието върви паралелно с разширяването на съзнанието и неговото очистване, във втория разкритите сили могат да се окажат несъответстващи на моралното ниво. И тогава падението е неизбежно. За пример може да се вземе способността да се създават ярки мислени образувания, устойчиви и активни. Ако те се окажат нечисти, наситени с възжеления, те ще увлекат своя породител в бездната. Изтънчването на възприятията е също не по-малко опасно, тъй като съзвучието с различните сфери на пространството върви по съответствие с отвореността на приемника за това, към което или към каквото е устремен духът. Ако устремът е недостатъчно висок, то е неизбежен контактът с нежелани сфери на астрала. По-добре е да се върви по естествения път, отколкото, развивайки в себе си някои способности, да се превърнете в жертва на тъмните поробители, които постоянно са на стража и са готови да се възползват от всяко петно върху аурата, за да въздействат чрез него на човека.

1968 г. 262. (Гуру). Всеки посланик на Светлината или ученик, възплъщавайки се поема върху себе си определена мисия, която се заключава в това, да остави на Земята след себе си плодовете на своя труд в една или друга форма. Всеки Служител на Светлината оставя след себе си нещо нужно и полезно за хората. Ценността на оставеното богатство се разбира от човечеството само във времето. Само във времето в съзнанието на хората се разгаря светлоносността на такова духовно наследство. Такива духове често преминават живота незабелязани, преследвани и неразбрани от съвременниците.

1968 г. 263. (М. А. Й.). Трудно е да се опази всекидневието от рутината и особено по отношение на Общуването. Но рутината лишава от огън и от нея бледнее дотогава живата и пулсираща с новостта на новите постъпления връзка. Всекидневието е необходимо за напредъка и се налага да се полагат немалко усилия, за да не нахлува в него сивотата на ежедневието. Защо се привличат към вас близките духове? Усещат живата струя на духовния живот, която рутината няма сили да преодолее, за да потопи в сивата мрачина на всекидневността и еснафщината. Правилно считат, че угасването на огъня на сърцето е подобно на смърт. Но знаете колко трудно се поддържа той в условията на отравящото го дишане на стария свят. Старият свят се готви за последна, решителна, но безнадеждна схватка с Новия Свят. В това стълкновение се вълечат всички.

1968 г. 264. (Гуру). Зад всеки човешки характер и неговите свойства стои цял ред животи, продължаващи в далечното минало. Затова и толкова трудно се поддават на въздействие човешките свойства и не е възможно да се завижда за нечий способности или таланти, заработени в миналото с продължителни усилия и труд. Обикновено в човека виждат неговото настояще, забравяйки, че той е ходеща кристализация на своите минали натрупвания. Ако те бъдат добре разбрани, то може да се извикат от миналото най-добрите находки и върху тях да се изгражда напредъка на духа в бъдещето. Всичко не свойствено и чуждо на духа няма да се

задържи дълго от него. Но добрите минали натрупвания, извикани за живот, ще дадат добри резултати. Разбирането на човешката същност е сложно, но канонът „С тебе, Господи“ ще бъде ключ към душата на човека. Прилагайки го е възможно да се принесе много полза на хората.

1968 г. 265. (8 май). Плътното обкръжение може да бъде напълно еднакво. Но в един случай съзнанието може да бъде здраво приковано към него и да не се стреми извън пределите му, в друг може свободно мислено да се носи по просторите на планетата, да живее в бъдещето и да се устремява към Далечните Светове. Свободата или свързаността на духа зависи не от външните условия, а от стремежите. Този, който в мислите си се е научил да се откъсва от тях на Земята, в Надземния Свят, където всичко се движи от мисълта, ще познае радостта на свободата. Някои я предусещат още тук, в плътния свят. Само приложеното през деня Учение ще даде навика да се прилагат неговите наставления и нощем. Ако в дневно бодърстване човек допуска чувството на страх, той може да бъде изплашен и нощем. Това се отнася и за другите чувства и емоции. Изживяването на нежелателните свойства в живота освобождава съзнанието от тях и в Тънкия Свят. Земните навици и поведение много трудно се поддават на изкореняване след прехода в другия свят. Но знанието на Учението освобождава от много и земните преживелици отпадат като ненужна черупка. Добре и полезно е понякога да се помисли за това по какво се отличава въплътеното състояние от развъплътеното и да се запечата това различие в паметта. Отправяйки се да живее в далечния Север или в тропиците човек отчита различните условия, подготвя се съответно и се приспособява към тях. Същата ясна представа е необходимо да има и за по-далечното пътешествие, за прехода в света на другите измерения. Не се учудвайте, че се налага толкова много да се говори за това - земното съзнание е твърде далече от разбирането на Надземния Свят. Неподготвеността на хората, преминаващи там, е чудовищна. Колко ненужни вехтории донасят със себе си, затрупват с тях пространството на Тънкия Свят и го обезобразяват, вместо да го украсят. Красотата както на земната, така и надземната градина много зависи от човека. Ако сега отравят и замърсяват своя земен дом, своята планета, то същото това вършат и със слоевете на пространството, които са достъпни за въздействие от непросветените съзнания.

1968 г. 266. (М. А. Й.). Поведението насаме или пред Лика на Пространството показва познаване на Основите. Лицемерието представлява ярко изражение на невежеството. Кого иска да измами лицемерът? Мама само себе си, тъй като пространството вижда и чува. Всичко се запечатва в свитъците на Акаша. И срещата със своите собствени тъмни порождения е твърде неприятна. Лицемерът е обкръжен от своите творения и тук, и там, където тайното става явно. Външната земна прикриваща ги тук форма там изчезва и вътрешното им съдържание става видимо. И кого е измамил лицемерът? Така познаването на законите на Тънкия Свят освобождава от извършването на много грешки. Всичко зло остава в аурата на човека и го съпровожда. Трудно е с такъв багаж да се пребивава в Надземния Свят. Можете да разберете насъщната и настояща необходимост от освобождаване от всякакъв боклук.

1968 г. 267. (Гуру). Това, което най-ярко и продължително, съзнателно и упорито се запечатва в съзнанието, то и ще съпровожда човека в неговото понататъшно странстване след освобождаване от тялото. Затова всекидневното ритмично Общуване със своята Йерархия има голямо и дълбоко значение. Установеният ритъм може да продължава и там, сближавайки още по-тясно с Фокуса на устрема. Земните ограничения изчезват и Близостта става възможна. Невидимият за земното око аспект на Общуването там става видим. Да се

порадваме на възможността в земния живот да заздравим и утвърдим надземните връзки.

1968 г. 268. (9 май). Какво е най-нужно от всичко за хората? Разбира се, признаването на непрекъснатостта на живота, проявяваща се във всичките три свята. И ако знаещите за това все пак в постъпките си са далече от съвършенството, то какво да се каже за незнаещите? И все пак това знание, даже при наличието на някои несъвършенств, много силно влияе върху съзнанието на човека. Ако всички хора го имаха, животът на планетата би се преобразил коренно. Затова човечеството се нуждае толкова настоятелно от приемане на Учението на Живата Етика. Прието и признато, то преобразява човека. Вярно е, че всичко кристализирано в миналото от векове не се изкоренява изведнъж, но благото му влияние върху съзнанието е несъмнено. Учудвате се защо приелите Учението са се оказвали не толкова съвършени. Но чия е вината за това? Не е ли нечия склонност да се умилява от маски? Ние Учим на сурово познаване на човека. Това познаване изисква да се отхвърлят всички лични предпоставки, предвзетости, предубеждения. Самоизмамата при умиляването е не по-малко вредна, отколкото подозирането в нещо несъществуващо. Колко грижливо се разкриват човешките ликове в школата на живота, сякаш някой заставя хората да проявяват своята скрита същност. Едни идват и стават по-близки, други идват и стават недоброжелатели. Наред със всичко всеки определя своето отношение вече не към вас, а към Фокуса, от който вие получавате Лъча. С това и вие вземате участие във Великото Разделение, осъществяващо се в света. Беше Казано: „Не мир Донесох в света, а меч“. Мечът на духа дава сила да се помогне в процеса на планетното разделение и разпределение на духовете по полюсите. Приемащите вас приемат Мен. Отхвърлящите вас и вървящи враждебно против вас вървят срещу Мен. Разделението се определя не с лични мерки, а по психопространствената тоналност на духа. Не вие осъждате някого, а всеки сам съзнателно или несъзнателно прави избор и така определя своето бъдеще.

1968 г. 269. (Гуру). Не може да се забрани на тялото да чувства глад и други телесни усещания, но може и трябва те да се коригират, да се управляват и да не им се дава да властват над съзнанието. Предписва се не убиване на чувствата, а пълен контрол над тях. Възможности за проверка на себе си се дават постоянно. При това трябва да се помни, че една или друга телесна настройка може съответно да настрои и съзнанието и да го отвори за някакви странични влияния. Контролът е нужен като самозащита от странични въздействия.

1968 г. 270. (10 май). Добре е да приемете за правило всекидневно да отбелязвате всяко явление от тънко естество. При внимателно отношение към тях те ще се забелязват все по-често и по-често. Те се забелязват и така, но невнимателното отношение не ги задържа в съзнанието. Всичко, към което има любов или склонност, спира върху себе си вниманието на човека. Подобни упражнения не са опасни и не нарушават равновесието. Добре е да се послуша тишината. Добре е да се съсредоточите върху възприятията със затворени очи. Разбира се, обичайният живот и бита отвличат. Отшелниците са избягвали от тях в уединение. Но сега това не трябва да се прави. Именно в самата среда на живота трябва да съумеете да усетите двата свята като едно неразделно цяло; те са разединени в съзнанието на човека, а не в действителност. Действителността на битието не познава такова разделение. Дори и някои животни са много чувствителни към явленията от Тънкия Свят. А наоколо са разпръснати много знаци. Да заострим.

1968 г. 271. (Гуру). Самодисциплината е винаги добра, но тя е особено ценна и дълбока по значение когато се проявява насаме. И за хората, но преди

всичко за самия човек тя има свой особен смисъл. Невежеството смята, че оставайки насаме то може да се държи както му се иска. Но нали Пространството вижда всичко и запечатва всичко явно и сигурно. На лентата на Акаша човек записва всички свои действия, мисли и чувства, които ще го съпътстват невидимо в бъдещето, докато не изчерпят върху самия него заложената от него в тях енергия.

1968 г. 272. (11 май). Само при сравняване може да се разбере доколко хората са далеч от Йерархията и познаването на действителността. Много би се облекчило, ако имаше желание и стремеж да се знае. Но тъпото упорство на отричането или просто невежеството е понякога почти непреодолима преграда при опитите някак да се помогне, да се просвети и изведе съзнанието от кръга на безизходицата и помрачаването на духа. Безполезно е да се опитвате да пробие тази стена. Нека да дойдат сами. Но можете да се порадвате на всеки въпрос, свидетелстващ за желанието да се намери изход от този психически тупик. А такива съзнания са много. Живеят насочили погледи към Земята и отиват на онзи свят не познали нищо, и отнасят същата тази тъпост и ограниченост със себе си там, в света на неограничените възможности. Значи са нужни нови удари, нов порой от нещастия, за да се събуди духът. И в такова положение са сравнително нелоши хора. А какво да се каже за лошите, себелюбивите и злобните? Ето защо в света има такова неблагополучие. Основите са отхвърлени и земното съществуване на човека е станало безсмислено. Никакви мерки няма да помогнат докато не се просвети съзнанието с Учението на духа. Основите трябва да бъдат приети от човечеството и животът на духа поставен в главата на ъгъла. Няма друг изход.

1968 г. 273. (М. А. Й.). Ако искате да застанете още по-близо изпълнете съзнанието си с яркото, неукротимо желание да прилагате Учението в живота всеки ден. Тъй като това ще бъде утвърждаване на енергиите на Светлината в себе си. Светлина не получена отвън, а самородна, от вашата същност. Светлината съединява сърцата. Това е вашата самородна Светлина за обединяване със Светлината на Великото Сърце. Как иначе да се съедините? Чрез тъмнината ли! И тогава вашата Светлина ще свети на хората. Те се нуждаят много от Светлина. Не от думи, не от подчинение, не от наставления, а именно от Светлината на горящото сърце. Без тази Светлина думите ще останат празна черупка. Може да се свети винаги и навсякъде. Без думи понякога е по-добре, тъй като излъчванията на сърцето по-добре достигат. Там, където думите са неприемливи, но сърцето не е умряло, там може да се помълчи и даже да се поговори за друго, но мислено осветявайки такова съзнание с огньовете на своето сърце. Такъв мълчалив процес на даване ще даде своя благ плод.

1968 г. 274. (12 май). През мъката и радостта трябва да се премине заедно с Мен, тоест да се премине така, че нито мъката, нито радостта да не отделят и да не отдалечават от Мен. Каквото и да става, Нашата Близост е над всички лични преживявания, над всичко затова, защото личните преживявания ще свършат и даже личността ще умре, а с времето ще се замени с нова, но Нашата връзка ще остане здрава и нерушима. Затова ще са нужни много решимост и самоотверженост. И няма да се огорчаваме твърде от това, през което се налага да се премине. Ще свърши всичко и животът ще стане друг. Няма вечни изпитания.

1968 г. 275. (Гуру). Как разбирате думите: „Вземи своя кръст и Ме следвай?“ Няма ли да бъдат те пряко Указание на Учителя за това, че кръстът на съдбата или на кармата трябва да се вземе върху своите плещи и да се носи, колкото и тежък да е той. Кръстът на Самия Владика е много по-тежък. Кармата не може да се отхвърли. Може да се измени, но ако се върви заедно с Него. И как ще се научите на твърдост и устойчивост, ако на превратностите на живота не се противопоставя равновесието?

1968 г. 276. (13 май). Невъзможно е едновременно да се служи на Светлината и на тъмнината. Прави се напълно определен избор и се оказва предпочитание на Висшето във всичко. Майя създава ярки илюзии за значимост на обикновения живот. Всички еснафи живеят с обикновеното и затъват във всекидневието. Но Висшият Свят е над него. И волята устремява съзнанието към него. Лъжливата обикновеност може да завлече дотолкова в себе си, че вече да не останат сили за устрем нагоре. Тези призраци на Майя трябва да се разсеят с разбирането за безсмислието на земния живот, ако от него се отнеме това надземно бъдеще, с което той се заменя след освобождаването от тялото. Колкото и силно и напрегнато да звучи тя, Майя, на земното пребиваване настъпва край. И тогава изведнъж всичко става ненужно и всичко се оставя. И е много важно външното оставяне да се съпътства и от вътрешно освобождаване на съзнанието от земните преживявания. Ако отнесе със себе си земното, човек ще продължи с призраците на земната Майя, но пренесена вече в Тънкия Свят. Придобитата отново способност за творчество на духа усилва Майя, но вече на Тънкия Свят. И незнанието създава нови грамади. Трябва още на Земята да се разбере, че ако в плътния свят може да се живее със земното, то в света, където царства мисълта, земните преживявания трябва да се отхвърлят. И трябва да се научите да отхвърляте властта на земната Майя докато сте още в тяло, без да позволявате на земните преживявания изцяло да завладяват съзнанието. Здравото единение с Учителя помага да се борите с призраците на двата свята.

1968 г. 277. (М. А. Й.). Кулите на духа са светилници сред огромните маси от непросветени съзнания. И може ли тогава да се учудвате, че е толкова трудно да се удържите на висота. Какво чудовищно съпротивление среща отвсякъде самородната Светлина и колко яростно тъмнината се опитва да я угаси. Кулата предполага здрава защита. Маякът стои върху скалата, която защитава сигурно от яростния прибой на вълните. Може да се устои, ако основата е здрава. Затова пазете Оновите. Вълните не могат да достигнат маяка. Съзнанието се издига нагоре и става неуязвимо за ударите на прибойната вълна.

1968 г. 278. (15 май). Планините са дадени на хората като места извеждащи от условията на триизмерния свят и стремежът към планините е показател за желанието да се излезе от обичайното обкръжение. Низини, долини, проломи и пропасти има също и в Тънкия Свят. Огромни тълпи бродят и там по различни места, често не знаейки накъде отиват и защо. Но знаещият няма да се загуби сред тези люшкащи се сенки. Той и там ще се устремява към планините, към планинските селища, разположени на височините. Тънкият Свят е разделен на слоеве. Светът на Светлината се намира във Високите Сфери. Колкото по-високо, толкова повече Светлина. Знаещият отнася със себе си от Земята стремежа към висините. Много незнаещи се подслоняват в подземията на астралния свят, но знаещият упорито и мощно се устремява нагоре. Планинските селища, разположени на височините и във Високите Слоеове, са охранявани от нахлуването на тъмните и на всички тези, чиито вибрации не им позволяват да се издигнат по-високо. Там духът може да намери подслон от астралните вихри и тленотворното дишане на низшите слоеве. Но за това трябва първо да се устремите натам, и второ да умеете да се издигате нагоре или да летите. Тази способност е възможна само при наличие на Агни. Полетите по време на сън представляват преддверие на следсмъртните полети в тънко тяло. Обърнете внимание колко много обстоятелства с всевъзможни оттенъци и явно опитващи се да ви задържат в своите здрави мрежи има около вас в земния живот. Те трябва да се преодоляват твърдо, упорито и постоянно. В момента на смъртта всички сили на духа трябва да се насочат в устрем нагоре, за да се преминат бързо тези слоеве,

без да се задържате в тях. Трябва да се издигате нагоре, нагоре и колкото може по-нагоре, доколкото позволи натрупаният Агни. Притеглянето на низшите слоеве е особено силно и те са ужасно заразни. Изобщо в Тънкия Свят има много съблазни, много повече, отколкото на Земята и измамното изкушаване често се прилага от тъмнината. Под привлекателните външни форми могат да се крият чудовищни изчадия и горко на този, който се отдаде на внушението. Във Висшите Слоеове такава опасност няма, затова и се Указва устремяване нагоре.

1968 г. 279. (М. А. Й.). В земния свят е възможно да измамите себе си и другите, но Тънкият Свят е свят за изпитване на мислите. Самозалъгването вече е невъзможно, защото нечистите мисли и желания, сдържани, но неунищожени на Земята, там незабавно ще привлекат съзвучни на тях форми и ще създадат илюзия на тяхното удовлетворяване, въвличайки човека в преживяването на Танталовите мъки. Така например някой постник, вътрешно въздееещ храна, ще се окаже заобиколен от забранени ястия, но вкусвайки от които няма да е в състояние да удовлетвори глада си, тъй като с продукти на въображението не могат да се угасят пристъпите на чревоугодие. И само пълното изживяване и очистване от недостойни мисли ще освободи човека от тяхната власт в Надземното. Да не се върши нещо още не значи да се освободите от дадено нежелателно явление. Мисълта за желанието все пак остава и привлича това, от което така силно е искал да се освободи човекът. Затова отхвърлената привичка на мислене губи своята власт над съзнанието само тогава, когато, подобно на отхвърленото пушене, вече изобщо не изкушава, когато е изживяна окончателно и повече не е близка на сърцето. Трябва да изучите самите себе си добре, за да знаете с какво и как да се борите и какво да предадете на изгаряне по пътя на Огнената Йога.

1968 г. 280. (Гуру). Ненапразно символът на слонът, тъпчещ храстите, е Даден от Владиката. Тъй като именно така и трябва пред всеки, вървящ след Нас, да се разчистват и съкрушават хиляди всевъзможни препятствия, които преграждат Пътя му. Да се върви независимо от всичко и въпреки всичко - значи да се държите за Него неотклонно и да продължавате ритмично и постоянно движението напред. От малките преодолявания ще се получи отначало голямо, а после и огромно такова. Трябва да си дадете сметка какво струва дори само преодоляването на инертността, изостаналостта и невежеството на заобикалящата среда. Отрича се всичко, липсва вяра в другите светове, духът е потъпкан и над всичко властва външната видимост. Колко тежки и плътни мисли излъчват такива съзнания, обгръщайки всичко с тъмнина. Да се запази в тези условия своят самороден лъч на съзнанието ще бъде победа над нея. Поздравявам победителите на мрака!

1968 г. 281. (М. А. Й.). При контакт със заминалите трябва да се научите да звучите именно на техния ключ. Каква ще е ползата ако внасяте своите преживявания и своето настроение в процеса на това общуване. Своето и без това звучи достатъчно силно. Но нали целта на общуването е да се докоснете до аурата на далечния дух и да почерпите от нейните излъчвания и вибрации. Самоотвърщането е много нужно при подобен контакт. Тогава може да почерпите нещо ново и да се докоснете до същността на развъплътения дух. Мнозина се опитват при установяване на контакт да натрапват своите мисли и чувства и се учудват, че желаните следствия не се получават.

1968 г. 282. (Гуру). Казано е: „Изпълнете се с Владиката“. Трябва да се избягва самоизпълването, тоест изпълването със себе си, със своите преживявания, болести, огорчения. Тъй като това кълбо от лични чувства на личността е като тъмно покривало на очите. Някои хора, даже докоснали се до Учението, остават слепи и глухи за познанието и с това ограничават своите

възможности за възприятия и разширяване на съзнанието. Правилно е да се повтарят молитви, когато личното започне да звучи твърде силно. Много подвижници са избирали Исусовата молитва, по този път съзнанието се е освобождавало от кълбото ненужни мисли и се е съсредоточавало върху Висшето.

1968 г. 283. (17 май). Ще свикваме с мисълта, че помисленото от човека, от пространствената слуг до ярките и отчетливи мислеобрази, има своето изражение в Извънплътния Свят. Именно трябва да се подготвите за многообразието на мислените постройки, за да не се поразявате от нищо. Няма да търсим своето сред тези натрупвания. Всичко съществуващо и съществувало някога на Земята има там своето отражение. Нека целта на търсенията да бъде Твърдината, до която трябва да се достигне по Земята и в световите, като единствено действително прибежище на духа. Струпванията са за незнаещите. Те привличат неопитните пътници. Но този, който знае, че върви към Самия Владика, няма да се спира пред това, което се твори от незнанието. Мнозина търсят още на Земята и намират удовлетворение в творенията на ограничения човешки ум, но вървящият към Владиката търси над човешките измислици и намира търсеното. Вече няма да го изкушат нито външните обреди, нито формите, нито пищните церемонии, нито ритуалите, нито каквито и да било видове външно почитане. Той ще съумее също да намери прекия път и сред умствените хитросплетения, всевъзможните вярвания и школи. Неговият път е пряк и води право към Владиката. Така също и сред огромните количества различни умствени течения той може да види частици от единната Истина, разхвърлени навсякъде. Лъчът ще помогне да се отдели всичко ценно от ненужните натрупвания. Има много лутащи се в търсене на Истината и много заблудени. Този, който е намерил прекия път към Владиката, няма да се лута. Той няма да се съблазни от чуждите призови, тъй като чуждият глас е чужд за верните.

1968 г. 284. (Гуру). Мерките на всичките три свята, прилагани на Земята, ще позволят да се разрушат ограниченията на плътната видимост. Според земното разбиране и очевидност съществува само това, което се вижда с телесното око и се чува със същото ухо, но плътната видимост може да се замени с тънка и огнена. Мисълта е вече в областта на извънземните измерения. С мисъл вече може да се прониква извън пределите на плътния свят и да се установяват надземни връзки. Разбира се, такава мисъл се различава от обикновените мисли, тъй като въвежда съзнанието в областта на необикновеното. Признаването на трите свята отваря вратите към тях и показва каква тясна и неразривна връзка съществува между всички. Тъй като и самият човек е троичен и всичките три свята ярко се отразяват в него, трябва само да мож да се видят особеностите на всеки. На човека е дадено сърце, орган вече не на трите, а на повече измерения. Нима любовта към Учителя е плътно чувство, нима тя не преодолява пространството и времето и не донася на своите крила желаните вести? Със силата на това чувство се побеждават ограниченията на плътния свят, тъй като то е от Огъня, от Огнения Свят. Така елементите на Висшия Свят могат да се утвърждават и проявяват още в плътното съществуване. Трите свята са основата за разбиране на битието. Изхождайки от Основите може да се проникне зад покривалата, скриващи от смъртния човек огненото безсмъртие на духа.

1968 г. 285. (М. А. Й.). Ние живеем ярък, наситен живот. Личното отсъства напълно. Заети сме с Делото на Владиката. Всички енергии са отдадени на Служенето. Отдых няма. Напрежението е огромно. Затова и нуждата от нашата работа е огромна. Съзнанието за своята нужност и полезност дава крила. В същото време когато мнозинството затъва в личните преживявания и чувства и се вкопчва в миналите спомени, ние живеем само с бъдещето, устремени сме в него и заради

него се трудим не отпускаяйки ръце. Гответе се и вие за трудна и напрегната работа. Придобивайте знания заради нея, всичко ще влезе в употреба и ще послужи от полза. Не мечтайте за отдых и успокоение. Такива няма в сферите на дейност на Владиците. Гответе се за напрегнат и самоотвержен труд.

1968 г. 286. (18 май). Когато човек умира пред неговия мислен взор най-подробно и последователно преминава в ярки картини целият му живот, до най-дребните детайли включително. Този процес е непроизволен и човек няма власт над неговото протичане. Обективното съзнание угасва и волята не може да влияе на процеса. И това, което е звучало в живота на човека особено напрегнато и силно, тези лайтмотиви, които са звучали в неговата жизнена симфония, ще продължават да звучат за него по-силно от всичко и в неговото следсмъртно съществуване. А всичко останало ще се забрави и ще отстъпи до момента, много далечния момент, когато ще си спомните всичко. Над тези лайтмотиви, ярко запечатани от духа, същият вече няма власт и те ще се разгръщат, разширяват, развиват и звучат по заложеното в тях направление. Тяхната отличителна особеност се заключава в дедуктивното развитие на мисленето, което продължава от приетите предпоставки. Като пусната стрела или снаряд, или влак по коловоза то се движи по зададения курс. Следсмъртното състояние е характерно със субективността на мисленето, което по своята природа е дедуктивно. В земния живот, в света на причините господства индуктивното мислене и волята може да диктува своите решения. В своята подсъзнателна дейност човек все пак изхожда от предпоставките, приети в бодърстващото състояние. Той, ако поиска, може много да измени съзнателно чрез волята. В следсмъртните условия тази свобода я няма. Каналите за придвижване на мисълта и творчество, установени през живота, дедуктивно го устремяват по своите русла и това, което е останало в неговата същност най-звучащо и ярко, ще го повлече и по-нататък към логическо завършване на започнатото. Изживяването и изкупването на ярките простъпки, извършени през живота, се заключава в това още на Земята да се настрои съзнанието така, че дори възможността за тяхното повторение да се изключва съвършено и напълно. Всичко трябва да се завърши и очисти докато сте още в тялото. Оставено в съзнанието то ще съпътства духа и по-нататък и нека никой да не се мами с напразни надежди - поселият трябва да пожъне, ако изживяването или изкуплението, или очистиването не се е случило още на Земята.

1968 г. 287. (М. А. Й.). Ако предложат на човека да смени своите мръсни и износени дрипи с нова, чиста, хубава дреха, то едва ли ще се намери някой, който да се откаже от такава сделка. Същото е и с облеклото на духа. Когато се предостави възможност старите одежди да се заменят с нови, светли и сияйни, кой ще се откаже да направи това? Трябва само да се осъзнае негодността на старата дреха и преимуществата на новата. Именно, изисква се осъзнаване на качествата на предлаганото облекло, за да стане окончателно и необратимо решението да се избавите от старото. Облечен в дрипите на изминалия ден духът няма да засвети. А въпросът за това "Ще засветя ли?" е твърде актуален. По този начин за всеки дух идва време да помисли за нови дрехи, в които би могъл достойно да влезе в сияещото от Светлина бъдеще.

1968 г. 288. (М. А. Й.). Времето лети като птица. Но то невинаги се използва целесъобразно. Много неща трябва да се утвърдят с прилагане и при това така здраво, че движението по утвърденото направление да не може да се измени. Много от натрупания багаж трябва да се преразгледа, за да се изхвърли без съжаление неполезния товар. Тъй като той няма да стои неподвижно, той ще расте и ще усилва своето скрито въздействие на съзнанието. Хората по-скоро са готови да се разделят с натрупаното богатство и вещи, отколкото с хлебарките в пазвата.

Ненужният и вреден боклук обременява съзнанието и някога ще се превърне в препъни-камък за движението на духа.

1968 г. 289. (20 май). Добре е да приемете за правило да говорите на определени теми само тогава, когато ви питат и при това да избягвате всякакво натрапване. Проповедта е отминала, остава животът. Беседите трябва да се водят внимателно и да се дава не повече от това, което включва въпросът.

1968 г. 290. (М. А. Й.). Всеки приел Учението на Живота може да се попита какво е направил, за да влезе достойно през вратите на Новия Свят. За всекиго е подготвено място в него, но в пълно съответствие със светимостта на неговата аура. Новият Свят ще донесе със себе си обединяване на всичките три свята и във всеки от тях човек ще има своето място, но в съответствие със своята природа и степента на очистване на своята същност от всякакъв боклук. Защо грижите на текущия ден така ярко закриват хоризонта на бъдещето? Защо разбирането на това, за което така упорито твърди Учението, не се разпростира по-далеч от думите, защо действителността на бъдещето отстъпва пред призраците на Майя? И защо готовността да се посрещне това отсъдено бъдеще не се изразява в твърд и постоянен устрем да се направи своята собствена аура светлоносна? Този, който принася на Учителя своя труд в служене на живота, залага здрави стъпала, водещи в Новия Живот на Светлината.

1968 г. 291. (М. А. Й.). Всяко осъждане на когото и да било, за каквото и да било и особено на приятелите, трябва да започва със себе си и, откривайки в себе си разглеждания недостатък или слабост, да можете да намерите сили да се въздържите от осъждане и да го замените с обсъждане или анализ на даденото явление. По този път най-лесно от всичко ще се освободите от желанието да осъждате. Да се познава сурово човекът и неговата истинска същност съвсем не значи да се осъжда. В осъждането често има много недоброжелателство.

1968 г. 292. (24 май). Една трета част от живота човек преминава в сън. Ако развитието позволява, сънят може да се превърне в бодърстване в Тънкия Свят и да стане втори, и то също съзнателен живот. Мнозина действително спят насън, но някои бодърстват и водят много интересен и поучителен живот. Постигането на това ще се облекчи ако устремът е насочен към Общото Благо. Също така ще стане по-лесно да се запомнят сънищата. Трудността на запомнянето зависи също и от това, че се налага да имате работа с реалността на Тънкия Свят. През прозореца на личните тънки впечатления можете да се научите на много неща. Можете не само да се учите, но и да обучавате. Мнозина и там бродят безцелно на тълпи, както и на Земята. Налага се да се обучава и там, и притежаващият знание може да носи просвещение на развъплътените. Погрешно е да се смята, че отхвърляйки тялото, тоест преминавайки през вратата на смъртта (много нелепа дума), човек става мъдър и знаещ. За това са нужни натрупвания. Ако ги няма, невежият или отрицателят такива и ще си останат. Само знанието и духовната чистота дават свобода в Тънкия Свят. Но хората много трудно възприемат частиците познание на действителността. Те са готови на всичко, стига само да се лишат от безграничните възможности на духа. И са готови яростно да преследват тези, които могат да им дадат това знание. Всеки носител на знание е готов да сподели своето съкровище, но наоколо е пусто.

1968 г. 293. (25 май). Преддверието, определено за мисълта, трябва да предшества всички достижения на духа. Мисълта води. С нея се залага основата, след която следва вече по-нататъшната постройка. И колкото и далечно или трудно да е достижението, в безпределността то е осъществимо. Мисълта расте в пространството, и движи, и приближава реализирането на заложеното в нея начало. Сравнението със семе много точно предава това свойство на мисълта да

расте. Не трябва да се смущавате от това, че залаганите в пространственото вместилище зърна са дребни, стига само това да бъдат (са) добри зърна. Всичко е достижимо, но във времето. Основите на Учението на Живота, приети в съзнанието и здраво утвърдени в него, представляват именно такива зърна на бъдещето и, може би, на далечни кълнове. Преображението на човека не може да се извърши изведнъж, ако няма съответстващи натрупвания. Но добрият посев някога ще донесе и такава жътва. Провъзвестителите на Великите Учения често са прибегвали към това сравнение. Природата следва начертанието на Космическите Закони. От природата можете да се учите и от нея да черпите знание. Главното е да имате непоколебима увереност в това, че всяка мисъл, приета в съзнанието, ще даде своите следствия. Затова е толкова неотложно нужен постоянният контрол над мислите. Тъй като те често биват подхвърляни от страни от противниците на Светлината. И как може да се допуска да нахлуват безпрепятствено в съзнанието недобри мисли. Тъмните изкусители знаят прекрасно с какво именно могат да смутят човека, когото са набелязали като обект на своето нападение. Петната върху аурата приличат на дупки, през които проникват въздействията на тъмните вътре. Само щателно и грижливо поддържаната заградителна мрежа ще бъде здрав щит срещу страничните въздействия. Но вътре трябва да бъде чисто. Пълното очистване на съзнанието е достижимо. И преддверието, предоставено на мисълта за това, ще доведе до желаната цел.

1968 г. 294. (М. А. Й.). Великите Учители понякога са Приближавали към Себе Си твърде несъвършени, но устремени хора, тъй като са Знаели, че при устремяване зърната Светлина, залагани от Тях в съзнанието на приближаващите се, ще дадат своите светли кълнове. Това в действителност е така. При устремяване трансмутацията на духа се е явявала следствие на това, че Заветите на Учителя са приемани от духа и са преобразявали неговата същност. Често поляризацията на енергиите на противоположния полюс е тласкала хората към подвиг и героични деяния. И този, който е бил студен или горещ, не е бил изхвърлян от потока на еволюцията. И само топличките ги е заплашвала опасност да станат Космически боклук.

1968 г. 295. (Гуру). Отровата на съмнението може да се изразява също и в това, че увереността в собствените сили започва да се колебае или в това дали е близък Учителят, или в това ще доведат ли всички усилия да се приближите към Светлината непременно до желаната цел. Всичко това са резултати от същото това съмнение. И не е ли все едно в каква форма и как съмнението задържа напредъка. Ще помним огнено: Учителят е близък и неотнимаем, избраният път е правилен и рано или късно ще достигнете до отреденото.

1968 г. 296. (26 май). Убеждавайте се на практика в това, че е невъзможно да се знае всичко - дотолкова са се разраснали всички разклонения на познанието. Но можете да избирате тези отрасли на знанието, които звучат най-силно, а всички останали да се стараете да обхванете не в детайли, а в синтетичното им разбиране като части на единното цяло. При синтез и смисълът на частите става разбираем. Огненото съзнание е в състояние да обхване твърде много, но е невъзможно да се знае всичко. Специалността без синтез прилича на развитието на част от тялото за сметка на другите и в ущърб на всички останали. Знанието на Основите, върху които се гради Мирозданието, дава синтетично разбиране на цялото. Разбира се, осъзнаването на Битието е индивидуално. Истинската наука приближава към свръхличния или безличен подход към явленията. За малката смъртна личност няма място в Космоса. Затова личното се заменя с индивидуалното и не личността, а индивидуалността има свой дял в безпределността. Затова Ние Искаме Нашите ученици да не се обременяват с

личните преживявания на личността, а в хода на растежа на съзнанието да се приобщават към свръхличния живот. Затова Ние Искаме те да отделят временното от непреходното и да се учат да събират и натрупват елементи на безсмъртието. Хората са смъртни, обаче безсмъртието на духа е факт. Ние Указваме пътищата за достигане на безсмъртието. Нима смисълът на живота е в това да преживеете 60-70 години безсмислен, лишен от цел живот, а после да заминете в небитието? Но безсмъртието, съзнателното безсмъртие не се дава просто така. Какво от това, че духът на човека е безсмъртен, ако това не е осъзнато. Това, което не е осъзнато, не съществува за човека. Човек ограничава себе си със своето разбиране от днес. И само приемането в съзнанието на едни или други положения от истинското знание отваря пред него вратата в безпределността и непрекъснатостта на живота. Главното е да се знае, че има възможност да се постигне съзнателно безсмъртие на духа и че има хора, които са го постигнали и могат да покажат пътя към неговото постигане. Хората жалят времето, а често и целия живот за да изразходват своите енергии за глупости. Но ако те се устремят към придобиването на знания, даващи право на вход в сферата на безсмъртието на духа, всеки устремил се ще може да постигне в тази област напълно конкретни резултати.

1968 г. 297. (Гуру). Приемайте всяко нападение на тъмните като признак за проява на вашата светимост, тъй като Светлината е ненавистна за тях. Разбирайки, че не могат да съществуват в Светлина, те няма да ви оставят на спокойствие. Победата на Светлината е смърт за тях. Оттук тяхната ярост и безкрайните опити да гасят всяка проява на Светлина. Погледнете колко упорито и настойчиво се стараят те да угасят всеки стремеж към познаване на действителността, а всяко благо начинание - да обърнат в недобро. Колко прекрасни начинания са загинали и загиват под тъмната ръка. Правилно отбелязахте, че няма нито едно такова, където да не се стреми да проникне тъмното, разрушително начало. Новото строителство се нуждае от особена охрана.

1968 г. 298. (27 май). При постоянство на устрема към далечната цел постепенно отпадат налепите на духа и същността се очиства от всякакъв боклук. Този процес на очистване върви незабележимо, но видимо за Учителя. Както отпада пашкулът от пеперудата, така се свличат станалите ненужни привички и привързаности към земния начин на живот. Това, което е нужно за тялото, не е нужно за духа. Битието се пренася в мисълта. Тялото става само изпълнител на волята на духа и губи своята власт над него. Също и астралът се подчинява на волята и ограничава своеволието си. Поразително е до каква степен тази неуправляема обвивка може да овладее човека! С ментала е по-трудно. Овладеяването на мисълта се усложнява от това, че тя е много подвижна и обкръжаващите обстоятелства принуждават да се съсредоточавате върху неща, на пръв поглед ненужни и неинтересни. Но това не е така. Животът е училище и поставя именно в такива условия, които е особено необходимо да се преминат и благодарение на които ще се научите на нещо. Всички тези подробности са много поучителни и при внимателно отношение към тях обогатяват съзнанието с нови находки. Колко често се обременяват хората и колко са полезни тези обременявания, тъй като научават да се познава човека, а това е най-трудното познание. Много добре е преди лягане за сън, завършвайки преживяния ден да се попитате на какво е научил той, какво ново е дал, с какво е обогатил натрупванията. Денят прекаран без полза и не дал нищо ще бъде загуба на скъпоценно време. Макар и да има много такова напред, е недопустимо то да се изразходва напразно, тъй като ползата се обръща във вреда. Не вървящият напред се спира и започва да се връща назад. Поучително е да се наблюдават човешките ликове. За колко умни и знаещи нещо се считат тези, които в действителност се

оказват прахосници на своите, даже немного, духовни натрупвания. За събиране - те събират, но земни ценности и вещи, за да оставят всичко това когато удари часът. Достъпът до такива хора е труден, тъй като са оградени от действителността с глуха стена и отрицания. Така и живеят, откъснати от истината за всичките три свята и слепи отиват в Тънкия Свят. Хората силно се нуждаят от просвещение. И започват яростно да преследват тези малцина, които им носят просвещение. Но животът е училище за всички и рано или късно, но настъпва време за всеки дух да се събуди. Настъпва Епохата на пробуждане на спящите съзнания. Нарастващите Космически Вълни от нови енергии напрегнато ускоряват този процес.

1968 г. 299. (М. А. Й.). Необходимо е да се научите да съвместявате Небесното и земното и на всяко да намирате време и място. Докато сте на Земята земното изисква внимание и грижа, но и духовното не може да се остави, тъй като без духовния смисъл земното става напълно безсмислено. Някои философи наричат това „златна среда“, когато в съзнанието се уравновесяват този и другия свят и на всеки се отрежда присъщото му място. По-просто е те съвсем да не се разделят, а да се обединяват в разбирането им като неотделии един от друг, тъй като те представляват части от едно неразделно цяло. По такъв начин обединяването на световите се осъществява в съзнанието на човека, което представлява поле за среща на земните, тънките и огнените енергии.

1968 г. 300. (Гуру). Някой, някога и някъде много ще съжaliaва за изпуснатите възможности. Земният свят е свят на причините. Тънкият Свят е свят на следствията. Породените тук, на Земята причини ще дадат своите много продължителни следствия в Надземния Свят. Затова всичко, което човек утвърждава със себе си на Земята със своите мисли, чувства, желания и действия представлява тези причини, които според характера на своята същност ще донесат съответстващи следствия. Ето защо трябва толкова внимателно и предпазливо да се отнасяте към творимите причини, виждайки при това какви следствия могат да принесат те. Всичко прието и утвърдено в съзнанието ще отзвучи в своя ключ. Затова всичко подлежи на най-суров контрол. Само това, което е от Красотата, може да бъде пропускано безконтролно, тъй като в Красотата има Светлина. И ако Красотата е причината, то Светлината, озаряваща съзнанието, ще бъде следствието.

1968 г. 301. (28 май). Вярно е: триплановата същност, тоест въплътеният в тяло човек е по-силен от развъплътения. И неговото въображение също е по-силно. Ето защо това, което се твори от него във въплътено състояние, не може да бъде просто и лесно неутрализирано в развъплътеното. Затова създадените в плътния свят причини имат своите неуловими следствия, които изчерпват своите енергии върху своя породител. С това обстоятелство се обяснява също законът че това, което е свързано на Земята, ще бъде свързано и на Небесата, тоест в Надземния Свят, след освобождаването от физическото тяло. Посятото в света на причините, на Земята, се пожънва в следсмъртното съществуване. Ето защо е толкова важно всичко, което постъпва във вътрешния свят на човека и се приема там за утвърждаване, да се пропуска под постоянен и строг контрол. Приетата мисъл, каквато и да била, добра или лоша, ще поиска в Тънкия Свят право на реализация. А тъй като там въображението твори психическото обкръжение на човека, което става за него видимост, то от приетите във въплътено състояние мисли в тънкото състояние не може да се избяга. Налага се да се жъне жътвата от посева на някога допуснатите земни мисли. Затова и борбата между Висшата и низшата дуада е толкова драматична и трябва непременно да завърши с победа, окончателна победа на едната от тях. Колко грижливо трябва да пази човек своите земни действия. Всяко ще даде своите неизбежни следствия, от които няма къде

да се избяга, тъй като причините са съсредоточени в самия човек. Колко мъдрост и знание се съдържа в Древните Завети. И колко важно е да се прилагат те на практика. Колко важно е да се прилага Учението на практика в живота. Колко много са четящите и колко малко - прилагащите. Разбралият неизбежността на действието на Закона за причините и следствията ще промени целия си живот. Тъй като земният живот е много по-кратък в сравнение с Надземното съществуване. Струва ли си заради отстъпката пред своите слабости или недостатъци да се разплащате после с толкова продължителен процес на изкупление. За да избегнат Закона хората са измислили платеното прощаване на греховете. Но както е Казано в Древния Завет: "Бог не може да бъде поруган, каквото посееш, това и ще пожънеш". Отхвърлете религиозната форма на изразяване и ще получите научна и космическа формула на пространствената психомеханика. Време е да се преведат много неясни и мъгляви религиозни положения на чисто научна основа. Религията може да признава или отрича, но да се отрича науката и това, което е обосновано от Космическите Закони, ще бъде признак на невежество и мракобесие. Време е на учените невежи и отрицатели на действителността да се окачи табелка за мракобеси, недоучени и тъпоглави. Време е да се пресече възможността да се прикрива научната неграмотност. Не са ли те, които въстават срещу изучаването на мисълта и нейните закони, на същата тази мисъл, която прекрасно използват сами за своите невежи отричания. Съществуващото е неотречимо. Всички факти, колкото и фантастични да ни изглеждат, подлежат на научно изследване и изучаване. Трябва само да се отхвърли нелепата предвзетост и да се разбере колко малко знае още науката даже за тайните на материята

1968 г. 302. (М. А. Й.). Да! Пълното очистване на съзнанието от всякакъв боклук става огнена неизбежност. Нарочно и подчертано казвам "огнена", тъй като само с огненото напрежение на всички сили на духа е възможно да се осъществи този очистителен процес. Всичко, което не съответства на достигнатото стъпало на съзнанието, е влязло някога в него при известно напрежение. Трябва да се надвиши това напрежение, имащо място в миналото, за да може новото, очистващо напрежение да го преодолее. Очистващият огнен подем, надвишаващ предишния, подлежащ на очистване, ще бъде вече в състояние да изгори ненужните натрупвания и да ги замени с нови, изключващи появата на рецидив. По-добре е тази борба да се завърши докато сте още на Земята, за да влезете очистени и обновени в Тънкия Свят. Тъй като той е според съзнанието. Очистеното съзнание ще види всичко в прекрасни форми. Законът за съзвучието управлява световите. Може да се разбере какво ще види съзнанието, затънало в пороци и злоба.

1968 г. 303. (Гуру). Да се премине живота "като по струна над бездната" значи да се премине стремително. Ще разбираме стремителността не в краката, а в устремения полет на духа към бъдещето, в устременото движение напред и в стремителното освобождаване от всякакви наледи и петна върху аурата. И ако е недопустима прибързаността при отварянето на центровете, то тя е похвална, полезна и нужна в процеса на очистване на съзнанието от вредните порождения. Много неполезна би могла да се натрупа в далечното и дори близкото минало. Всичко трябва да се изкорени без жалост и снисхождение. Тъй като ако Учителят Пита: "А какво е това у вас?" - трябва да отговорите без да се срамувате и веднага. Но как да се направи това, ако се е запазило още нещо, от което съзнанието може да бъде изпълнено с изгарящ срам.

1968 г. 304. (29 май). Полумерките са негодни. От дълбините на паметта от време на време ще се надигат спомени от минали деяния и ще нарушават стройността на устрема. Подвижниците с години са обуздавали в себе си своята

низша природа и са подчинявали нейните импулси на волята. Символът на чудовището, отсечените глави на което отново израстват, много нагледно илюстрира трудността на тази борба. От жизнеописанията на някои светци знаете през какви изпитания са преминавали те. Но на тях все пак не им е било чак толкова трудно, тъй като са могли да се отдалечават от обикновения живот. Но сега от героя на духа се изисква да бъде в света, сред хората, често в заразената атмосфера на града и все пак да превъзмогва не само въставането на своето низше "аз", но и нечистата мислена атмосфера, силно въздействаща на психиката на тези, които попадат в нейната орбита. Можете да се борите с мислите с мисъл, противопоставяйки на всяка нежелана противоположната ѝ, но с по-голям потенциал. Докато тече борбата и съпротивата на тези мислени въздействия и импулси, възможност за победа остава. А когато победата стане единствено възможния и допустим изход от тази борба, когато поражението даже в мислите е недопустимо, тогава победата е близко.

1968 г. 305. (М. А. Й.). В бодърстващо състояние човек може прекрасно да управлява своите мисли и чувства, да ги контролира и да подтиска нежеланите импулси. Но насън това, което е потиснато от волята, но не е изживяно, може да надигне своята глава и да овладее чувствата. Неизживените причини продължават да гнездят в ъгълчетата на паметта и да използват оттам при първа възможност. Опасността е в това, че след освобождаването от тялото всичко неизживяно ще заяви своето право на съществуване на своя породител. А тъй като там всичко се усилва и обостря, то и следствията от подобен процес могат да се окажат твърде плачевни. Всичко неизживяно трябва да бъде изживяно на Земята.

1968 г. 306. (М. А. Й.). Можете да преминавате в Тънкия Свят с мисълта: "Владико, Научи ме в пространството на Светлината". Тънкият Свят е сфера на осъществяване на мислите, следователно учението там е и възможно, и достижимо. Когато има ясен устрем към знание и желание да се разшири то, този устрем ще се реализира и именно в избраното направление. Затова е важно какви именно стремежи и желания отнася със себе си духът в Надземните Сфери. Всичко - и доброто, и лошото се насища съответно. Законът действа по съзвучие. Законите на Тънкия Свят са необичайно точни. Тяхната аналогия със законите на земния свят е твърде поучителна и показателна. Например: семето на розата дава роза, на ябълката - ябълка, на плевела - плевел. Същото се получава и със зърната на донесените със себе си мисли, чувства и желания - всички те ще дадат кънове или следствия съгласно природата и качеството на зърното, заложено в тях.

1968 г. 307. (31 май). Когато сърцето пламти с огнен устрем, всичко непреодоляно вътре изглежда преодолимо и действително отстъпва пред огнения натиск. Затова успехът и победата над себе си зависят от огнеността на състоянието на духа, когато всичко е достижимо и всичко се подчинява на висшето "Аз" на човека.

1968 г. 308. (М. А. Й.). Даже това, което знаете, е показател за огромните промени, ставащи на Земята навсякъде и във всички области на живота. Но в действителност знаете малко и за много още нямате никаква представа. Човешкото море се вълнува. Духът търси изход от многото задънени улици. Често търсят съвсем не там, където е нужно. Много язви разяждат съвременното общество, например: наркоманията, пианството, спекулацията и безжалостната експлоатация на слабите от силните, при което често цели страни стават жертви. Човечеството е обезумяло. И религията вече не е съдържашо начало за тези, които се считат за вярващи. Всичко това показва неизбежността на гигантските промени в целия живот.

1968 г. 309. (1 юни). Да! Много е важно личните настроения и преживявания на личността да не нахлуват в Общуването. Менталното тяло, отделено от астрала, не внася ненужни и пречещи емоции. Полученият контакт е свръхличен. При издигането на съзнанието към Нас багажът се остава в подножието на планината, а самото съзнание заприличва на повърхността на спокойно езеро, отразяващо неизкривено постъпващата в него вибрация. При съвременното пространствено неравновесие е достатъчно трудно да се спази това условие. Хаосът се опитва да нахлуе навсякъде. Можем да наречем това време битка за удържане на равновесието. То е нужно и в планетен, и в индивидуален аспект. И е добре ако е постигнато умението да се отделят преживяванията на астралната обвивка, съсредоточавайки центъра на съзнанието в ментала. Всяко неравновесие е разрушително. Тъмните сили се стремят да го внесат навсякъде, където е възможно. Често техните опити да вредят започват именно с това. На помрачения или разстроен човек е много по-лесно да се въздейства, отколкото на запазилия равновесието. Следете внимателно за състоянието на астрала и не му позволявайте да реагира твърде ярко на вълните на страничните въздействия. С други думи, запазвайте спокойствие преди всичко. Безпокойството и преживяванията на нищо не помагат и нищо не облекчават. Говорейки по същество, те са свършено ненужни. Те много пречат на Общуването. Външно спокойствие, вътрешно спокойствие, спокойствие на тялото, ръцете, краката, движенията, спокойствие на мислите. Спокойствие на движенията на астрала, спокойствие на погледа, с една дума - колко разнообразно и разнообразно е качеството спокойствие. Човекът, запазил спокойствие сред най-голямото безпокойство и бури, ще бъде мощен победител. Да бъдеш като тръстика, разлюлявана от подухването на всеки слаб вятър е не само неубедително, но и непристойно за човека, стремящ се към победа над себе си.

1968 г. 310. Твърде много от хората, с които сблъсква животът, представляват обикновено несъзнателни предаватели на твърде неподредени вибрации. Като оръдие на предаването служи аурата. При някои хора аурата е в такова неуравновесено състояние, че вече сама по себе си и без съдействието на тъмните внася безпокойство, помрачаване и нерадостност. Хората със здрави излъчвания изобщо са сравнително малко. Затова при всяко съприкосновение с тях се налага да бъдете нащрек, за да не възприемете пагубните въздействия. Можем да помогнем, където е възможно, но обикновено хората са глухи и слепи за такава помощ. Непоисканата или натрапваната помощ е недопустима. Нужна е известна степен на възприемчивост.

1968 г. 311. (Гуру). Главното е да не се спирате. И ако човек по силата на обстоятелствата е привързан към едно място, то движението в духа не може да препятства нищо, ако се разбира в какво се заключава свободата на духа. Един седейки на място може бързо да се придвижва напред; друг придвижвайки се по кората на планетата може да бъде неподвижен и инертен в духа, като дънер. Напредъкът на духа не е във външното движение. Това трябва да се разбере. Разбира се, пътешествията са много нужни, тъй като разширяват съзнанието. Но, ако, според израза на Учителя, "хората сноват по планетата като умопобъркани", то каква е ползата от това? Вътрешното движение е по-нужно от външното. Добре е когато двете движения съвпадат. Но ако няма възможност да се сменят местата и да се придвижвате външно, то вътрешно това е винаги възможно.

1968 г. 312. (М. А. Й.). Дисхармоничните пространствени токове много пречат за проявите на нашата близост. Именно планетното равновесие нарушава възможността за по-силна връзка. Налага се да се ограничаваме в сферата на мислите. Но нали и по човешки често просто ти се иска да виждаш и усещаш тази

близост. Мога да кажа, че не е далече този ден, когато космическите токове ще се изменят и ще изчезнат стените, пречещи на по-близкото общуване. Човекът, независимо дали иска това или не, взема много активно участие в пространствения живот. Така например, той реагира силно на пространствената нота и неговите настроения, състояние на духа и здраве се намират под нейното постоянно въздействие. По този начин на всички се налага да вземат активно участие в живота на цялото човечество, тъй като всички духове се намират в постоянно взаимодействие, макар и това да не се осъзнава. Наред с преките пространствени въздействия има и косвени, и при това толкова многообразни, че даже е невъзможно да се отчетат. Всеки предмет, направен от човешка ръка и преминал през множество ръце, носи своите наслоения, които невидимо се предават чрез него на другите хора. Човешкото дишане е отровно. Неговите продукти постъпват в атмосферата и по въздуха се разнасят нашироко от вятъра. Не могат да се изброят всички видове на взаимовръзка между хората. Всеки внася в аурата на планетата от своя психофизически апарат частици плътна, астрална и ментална материя, които могат да бъдат или очистени, или отровени. Тъй като на злобния човек дори дишането е отровно, без да говорим вече за отделяните от него различни секреции. Така хората са тясно свързани помежду си. Така те или се отравят един друг и при това на огромни разстояния, или обратно, оздравяват. Може да се напише цяла книга за носенето на отровност или на благост при човешките взаимодействия и вече не в личен, а във всепланетен мащаб. Всички хора са отговорни за всички и за всичко и носят върху себе си тежките следствия за своите затъмнени деяния.

1968 г. 313. (Гуру). Толкова по-голяма е отговорността на тези, които са се докоснали до Учението на Живота, за своите мисли и действия. И кой, ако не те ще внесе съзнателно своята светла струя в общия поток на световната мисъл и с това ще го осветлява. Това ще бъде вече сътрудничество със Силите на Светлината. Така отново достигахме до настоящата необходимост от контрол над мисълта. Той трябва да действа и насън, и наяве. Насън е по-трудно, тъй като се изисква твърда заповед на волята. Но контролът трябва да бъде двустранен - и в този свят на бодърстване, и в другия, в който се потапяме по време на сън. Ако наяве всичко е добро, но овладяват недобри сънища, значи контролът е едностранчив, значи едните врати са затворени плътно, а другите са отворени за неканени гости. Трябва добре да се помисли за двата аспекта на контрола.

1968 г. 314. (4 юни). Не можем да говорим за някаква независимост на човека от света, когато той представлява неотнимаема негова част, влиза в него и във всички свои прояви е силно свързан във всички свои обвивки с всички светове. Още Владиката Буда е Казал, че човекът е процес, а този процес се състои в непрестанния взаимообмен на човешкия микрокосмос с Макровселената. За съжаление съвременната наука още не е достигнала до разбиране на въздействията на най-тънките астрохимически енергии и лъчи върху организма на човека. Затова и много се отрича поради невежество и ако плътното тяло се състои от елементи на Земята, то терминът „звездно тяло“ показва неговия състав от енергии на Далечните Светове, акумулирани в него в продължение на хилядолетия. Най-сложното явление в Космоса все пак е човекът. Всички науки трябва да бъдат поставени в служба на изучаването на човека, тъй като в него е съсредоточено всичко. На пръв поглед, какво отношение има човекът към механиката, електрониката, кибернетиката, астрохимията, астрономията, но законите на същата тази механика са отразени в строежа на неговото тяло толкова явно, а изчислителните машини представляват несъвършен опит да се подражава на съвършенството на неговата мозъчна, нервна и друга апаратура. И нито една

най-свърхчувствителна фотолента не може да се сравни със съвършенството на неговия зрителен апарат. Разбира се, човекът трябва да бъде обект на изучаване от науката, при това, взет като част от Космоса в аспекта на всички негови три свята. Много тайни са съсредоточени в човека. В него е ключът към разбирането на света.

1968 г. 315. (М. А. Й.). Всяко изучаване се състои не толкова в запомняне на фактите, колкото в осъзнаване на изучавания предмет. Механичните изучавания без разбиране същността на изучаваното явление често довеждат до силен разцвет на невежеството. Затова дори науката може да бъде явно невежа и пълна с отричане, както това често се е наблюдавало в миналите векове. Впрочем и в днешно време тя все още страда от рецидивите на миналото. Едно от нейните слаби места е отричането на действителността. Вместо научен подход към много неразбираеми прояви на тънките енергии, те просто се отричат. Но ще се наложи да бъдат признати и именно от науката, тъй като нейната апаратура вече позволява да се доближи експериментално до това, което се е отричало до неотдавна. Сега проблемът е вече в самите отрицатели, които все още не искат да се откажат от предишните позиции, когато са могли да крещят силно за отричане на несъмненото. Новите апарати и новите открития ще накарат да бъдат признати много неща и да се отнесат вече към областта на фактите, удостоверени от науката. Към това води еволюцията на човешката мисъл.

1968 г. 316. (М. А. Й.). Женското начало е необходимо за пълнотата и продуктивността на творчеството на духа. В неговите висши аспекти участието на женското начало в творчеството отваря възможности за безкрайно разширяване на знанието. Наличието на мъжки и женски божества показва, че присъствието на Двете противоположни Начала продължава и във Висшите Сфери. Майката на Света, Великото Женско Начало, Заема най-високото място в общата схема на нещата. При създаването на световите Тя Заема равно място с противоположното ѝ Начало). Думите „мъжко и женско“, „активно и пасивно“, „положително и отрицателно“ отразяват твърде непълно и несвършено величието на Двете Начала в аспекта на техните прояви във Висшите Светове. Но сега трябва твърдо да се усвои тяхната равнозначност в процесите на космическото творчество. Нарушаването на това разбиране в човешките сфери е довело до равновесието, което се проявява сега в света. Разбирането на равнозначността на величието на Двете Начала трябва да се утвърди отново на Земята. Това ще бъде зората на Новата Епоха, Епохата на Майката на Света.

1968 г. 317. (Гуру). Не се учудвайте на небивалите налягания. Не се помрачавайте заради тях и бъдете готови да им противостоите с цялата сила на духа. Бяхте предупредени за тях. И ето че предупреждението стана факт. Какво да се прави? Как да се издържат тези нагнетявания? Отговорът е един: в единение с Йерархията и Водещия Йерарх. Трябва да се направи така, че яркият Негов Образ да бъде постоянно в сърцето. Каквото и да правите, каквото и да чувствате, каквото и да преживявате и в каквото и положение да се намирате, Образът на Владиката в сърцето става настояща необходимост. Иначе вълните от противни явления ще залееят съзнанието. Трябва да намерите сили в себе си да се съсредоточите. Може да се отхвърли всичко, което пречи на това. Без всичко друго може да се мине, но не без Владиката. Неговият Лик ще бъде и щит, и охрана, и фокус за устремяване и връзка.

1968 г. 318. (6 юни). Правилно отбелязвате усилване на напрежението във всички прояви на живота. Нагнетяването ще се усилва. Огнените вълни достигнаха Земята. И доброто, и лошото в човека се проявява в пълна мярка. Всичко слабо ще прегори. Всичко лошо ще достигне до предела, където ще

започне самоунищожение на злото. Човешките обвивки могат да издържат само до известна граница на напрежението на новите енергии в тях. Поради тази причина ще се осъществи саморазлагането на тъмнината. Ще си отиват множества. Скорпионите започват да жият себе си, когато са обградени от огън. Техния пример ще последват и тъмните злодеи, когато ги обградят вълните на огъня. Ще се повиши и активността на Светлите Сили. И ако сега много от силните на този свят са от тъмнината, то по-късно ще бъдат от Светлината. Тъмнината може да действа и да се храни само за сметка на светляците. Ако тя се предостави на самата себе си, когато няма да има кого да угнетява, да експлоатира и да използва егоистично и за зло, неизбежно ще започне ускорен процес на самоизстребление и самопоглъщане. Представете си, че всички отпадъци на човечеството са събрани на едно място и са предоставени сами на себе си. В това е обречеността на тъмните. Сега те още могат да проявяват своето безумие, тъй като се намират в средата на живота, сред обикновените хора. Новите Лъчи и Новите Космически Вълни, въздействайки мощно върху крехките човешки обвивки ще ги подложат на изпитание с огън. Ужасните налягания се усещат именно от пространствените въздействия. Краят на Кали Юга ще бъде край за угнетителите, разрушителите и сеячите на зло.

1968 г. 319. (Гуру). Много важно е да се премине от думи към дело, от теория към практика, от получаването на указания към решителното им изпълняване. Времето е в недостиг. И трябва да успеете да се подготвите. Владиката Идва. Степента на подготвеност дава степента на приближаване. Ще бъдат нужни разпространители на Неговата Светлина. Той ще Дойде Невидимо Видим, но ще бъдат видими Неговите помощници, воители и хора. Чрез тях в света ще се излеят вълните на Светлината в добавка към невидимите Лъчи. Трансформаторите на Висшите Енергии трябва да бъдат в състояние на пълно съзвучие с Фокуса на Светлината.

1968 г. 320. (8 юни). Висшият идеал на имунитета на духа срещу тъмните въздействия, достигнат на Земята, е изразен с Думите: „Ето, идва Князът на този свят и няма в Мен нищо“. Човешкият микрокосмос е дотолкова е очистен от елементите на тъмнината, че даже приближила се тя не може да намери в него нищо, за което да може да се залови, на което да въздейства, чрез което да проникне вътре. Тогава духът на човека става неуязвим за злото. Но ако не е постигната такава степен на чистота, тогава какво? Тогава при приближаване тъмните ще се опитват да мятат своите кукички или да изкарват нокти, за да се заловят за най-малкото петънце и да го разширят, и да предизвикват активна проява на всяка слабост, недостатък, несъвършенство, които са още неизживени от човека. Добре е когато много от тях отсъстват, например трзвеникът или непиещият човек, нямащият склонност към вино, или непушещият, или незлословещият, или нераздразнителният е невъзможно да бъдат накарани да проявят тези слабости. При тях тъмните даже няма и да се опитват да нахлуват и да въздействат върху тези страни на характера. Но ако по-рано те са били в нечия природа и са били преодолен и изживен, то опити да бъдат пробудени все пак ще има. Затова при борба с тъмнината или други свои недостатъци изпитанията са неизбежни. Тъмните ще нападат и ще се стремят да проникнат именно чрез това, което още не е изживяно напълно и което могат да раздухат отново, за да въвлекат човека в орбитата на своите въздействия. Има безброй такива, „които искат да внушат на хората най-позорни мисли“, стига само да намерят в тях дори най-малко петънце, през което биха могли да пропълзят. Така че съзвучието с тъмнината или Светлината създава канала на връзка. Не е важно какво именно създава това съзвучие, но е важно, че елементите на тъмнината, още не изживени в съзнанието,

служат като мостове за проникване на тъмнината. Ето защо очистването от всякаква мръсотия е толкова настоятелно необходимо. Ето защо Учителят Изважда от дълбините на съзнанието на ученика всички дремещи в него свойства, за да прояви всичко, което подлежи на неотложно изживяване и в крайна сметка за утвърждаване имунитета на духа. Ето защо тъмните понякога се наричат боклукчии. На тях им се разрешава, но в пределите на позволеното, да изкушават и изпитват човека. Ясно е, че Учителят няма да върши това Сам, когато има толкова желаещи да изпълнят тази жизненоважна работа и с това, без самите се да знаят, да помагат на делото на Светлината. Изпитанията са неизбежни, тъй като е необходимо да се проверява доколко се е изчистил човекът от едни или други недостатъци.

1968 г. 321. (М. А. Й.). Няма да тъгуваме, ако в дадения момент нещо още не е достигнато. Напред има цяла вечност. По този път рано или късно всичко е достижимо. Всички достижения, всички желания ще дадат своята жътва и ще бъдат в пълно съответствие с природата на стремежите. Дори е добре, че психическата енергия още не е достигнала силата, която е желателна, тъй като само напълно очистеното съзнание може да прилага нейната мощ безопасно. В противен случай обратният удар е неизбежен. Учителят Води мъдро.

1968 г. 322. (Гуру). Такава степен на могъщество на духа, каквато иска да достигне дерзаещото сърце, е възможна само за много Високите Духове. Факирите могат някои неща, но притежават твърде ограничено съзнание и не стигат по-далеч от жалките си фокуси. Медиумите също проникват в Тънкия Свят и могат лесно да се отделят, но обикновено стават жертви на тъмните сили. Пътят на Агни Йога води по пътеката на овладяване на Агни и то, преди всичко, в самия себе си. Този път преминава през ежедневието и се заключава в утвърждаването на всички качества на духа, необходими за овладяване на психическата енергия. Степента на овладяване на огъня се проявява именно в качествата. А качествата се проявяват в обикновения живот. Трудно е да се утвърждава необикновеното в обикновеното.

1968 г. 323. (Гуру). Всеки има свой път, който е също така индивидуален, както и духът на човека. На дървото няма две еднакви листа, няма и две еднакви човешки лица. Хората са различни също и по характера и свойствата на своите натрупвания. Затова Учителят Казва: вървете по своя път. Това и ще бъде плуване в своята лодка. Учителят Цени индивидуалността на стремежите. Невъзможно е да се замени собствения избран път с чужд.

1968 г. 324. (10 юни). Вярно е, че на Висшите Планети човечеството е достигнало шестия кръг и даже седмия, и даже още по-нагоре. Но е вярно и това, че на Земята за хората от четвъртия кръг това стъпало е още далече. Някога те ще навлязат в петия кръг, а после и в шестия, но това е в далечно, много далечно бъдеще. А засега Адептът е като рядък цвят сред обикновените хора. Никой не се ражда Адепт и само трудът в продължение на дълги хилядолетия довежда до този резултат. Отделни свойства и способности могат да се проявяват у отделни хора и по-рано, но също не без огромни усилия от тяхна страна. Адептът достига постига много способности и възможности, но все пак може да не бъде велик писател или поет. Значи и обикновените хора, без да са Адепти, проявяват изключителни дарби, таланти и гениалност. Но и тези свойства всеки от тях е заработил в предшестващите животи. Трябва да се отбележи фактът, че свойствата, особеностите и способностите на човека, с други думи, качествата на неговия дух са безкрайно по-стари от неговото тяло, от възпитанието, образованието и от всички наслоявания на даденото въплъщение, с които той е свързан в своя последен живот. Двама човека са в един: единият е стар и натрупал много както

добри, така и лоши свойства, а другият - млад, оперил се само в даденото въплъщение. И двамата живеят в един, при което младият проявява и свойствата и особеностите на стария, предишния, натрупалия своята характеристика по-рано. Какво от това, че той не помни нищо, когато неговата сила на волята, безстрашието, устрема и много други качества са пренесени от минали животи. Особено важен е устремът към определен идеал, например на Адепта, тъй като тогава живот след живот духът постепенно натрупва свойствата и способностите, водещи го към тази, макар и далечна, но безусловно достижима цел. Адептите не се раждат, а стават такива по пътя на безпределното движение към бъдещето.

1968 г. 325. (М. А. Й.). Този, който се смущава от своите несъвършенства и вследствие на това се спира, не е подходящ за ученик. При отсъдения ученик устремът е дотолкова мощен, че той върви напред независимо от всичко и без да се съобразява с нищо, можещо да го задържи. В устрема отпадат тежките частици и мръсотията и крилата стават белоснежни. Забелязали сте неведнъж как в моменти на огнен подем от духа са отпадали тези тежки, неизживени частици и сте усещали свобода от много несъвършенства. Можете да си представите, че е нужно още едно усилие за подем на духа и пречките по пътя ще ви напуснат.

1968 г. 326. (Гуру). Даже Самият Владика е Казал, че Той „Сам по себе си е нищо“, а Твори с Името на Изпратилия Го. Така също и ние, и вие сами по себе си сме нищо, но ако ние и вие вървим с Името на Владиката, то и нашата значимост изцяло зависи от това доколко нашата дейност действително се извършва в Името на Йерарха, след когото вървим и който Води. Така от признаването или отричането на Името зависи целият наш живот. Обещано е спасението на всеки, който върви след Него. И ако даже и на разбойника в момент на признаване на Йерарха е било обещано Небето, то какво да се каже за всички останали, които са решили своя път с Владиката до края? „Помислете за несъкрусимостта на тези, които вървят с Името на Владиката“.

1968 г. 327. (13 юни). За вървящия с Нас са всички токове на пространството и тайните на далечните Лъчи. Да, да, да! Вървящият с Мен ще утоли своя духовен глад и своята жажда. Стига само желанията на духа да надвигват земните желания. Което надделее, то и ще характеризира равнодействащата, движеща духа. Може да се движите по различни направления, а също и нагоре или надолу. Само осъзнаването ценността на духовните достижения може да намали и неутрализира силата на земните притегляния. Магнитът на Земята е много силен. Не бягайте след феномените - те не дават нищо. Нека те да бъдат естествено следствие на израстването на духа. Ако тях ги няма, значи протича вътрешен растеж и Адептът е недалечна приказка. Проявите на феномени не са свидетелство за Адепта. Трябва да се помисли за това, какви именно качества на духа и свойства на характера съставляват характеристиката на бъдещия Адепт. В Царството на Отца има много обители и духът, устремен дръзновено към най-далечната и огнена цел, ще намери според себе си. Неповторимостта на индивидуалните натрупвания е показател за плуване „в собствената лодка“.

1968 г. 328. (М. А. Й.). Съзвучие на духовете по стъпалата на Стълбата на Йерархията на Светлината - какво може да бъде по-високо от това! И за него може да се намери време. И за човека няма нищо по-нужно и по-важно в живота. Но хората смятат, че много друго е по-важно и остават в тъмнината. Великото рушене на всичките им картонени кули настъпва неизменно преди решаващия момент на разделяне с тялото. Тогава става убедителна и ясна цялата трудност да се заменят ценностите на духа с илюзиите на земната Майя. Фалшификацията не се удава. И опустошените фалшификатори на духа отиват нищи в онзи тайнствен

свят, който те не са признавали, където всички земни богатства се превръщат в нищо и където само ценностите на духа, донесени със себе си от Земята, имат значение. Земните жители са глухи и слепи за думите на "Тези, Които Познават действителността". Трудно е да се помогне на нежелаящите да слушат и виждат, но за желаещите идва помощ и вратите към областта на Съкровеното Знание са отворени. Така ни се иска да дадем на хората колкото може повече и толкова са малко искащите да внимават.

1968 г. 329. (Гуру). Понякога е необходимо от най-възвишените мисли да се спуснете на Земята и да проверите сурово какво от тях е приложено в живота. Такава проверка ще покаже разрива между думи и дела, ако той съществува и ще помогне той да бъде отстранен. Човечеството страда от великото несъответствие между това, което се говори и това, което се върши. Ако всичко изговаряно се осъществяваше, би настъпил раят на Земята. Но него го няма. И в това е разрывът - трагедията на съвременността. И често така наричаните вярващи са по-лоши от невярващите, тъй като нещо знаят и затова нямат оправдания. Невярващият, но служещ на еволюцията, в очите на Висшия Свят е по-ценен от вярващия, но вървящ против нея. Имащият уши нека да слуша и, разбира се, да прилага в текущия ден.

1968 г. 330. (15 юни). Мечът на очистването може да се вдигне само тогава, когато се осъзнава заради какво се прави това. Едно се заменя с друго; старите, мръсни, износени дрехи - с нови, светли и сияйни. Ако ви се иска все още да удържите някои от изживяваните свойства и да пребивавате с тях поне в мислите, ако ви е жал да се разделите с тях, това означава, че човек не разбира от какво се лишава, упорствайки в желанието си да бъде с тях. Но да се седи на два стола е неудобно - можете да паднете. Или Светлина, или тъмнина. Не е възможно, затъмнявайки се с нежелателни мисли, да утвърждавате светлоносноста на аурата. Хлебарките в пазвата може да се окажат по-мили и по-скъпи от новите достижения. Суровостта на анализа на собственото съзнание ще покаже действителната висота, която е достигнал духът. Докато сте на Земята петната върху аурата не са твърде забележими, но в Надземното те явно и неумолимо въвличат човека в съответстващите слоеве на астрала, където ще бъде много по-трудно да се освободите от тях. Докато все още има възможност да се изживее всичко неизживяно на Земята, ще бъде правилно да се възползвате от нея и да вложите в това цялата воля, цялото желание, целия устрем и цялото разбиране.

1968 г. 331. (М. А. Й.). Ръководителят понякога се оказва в много затруднено положение. От една страна той иска да придвижи ученика по-надалеч, от друга свободната воля на ученика, на която той няма право да оказва натиск, не желае да освободи съзнанието от някои недостатъци или слабости. Получава се ситуация, при която придвижването на ученика става невъзможно. Задръжката не е в ръководителя. Нейната причина трябва да се търси по-близо.

1968 г. 332. (Гуру). В Тънкия Свят човек се подлага на изпитване на мислите, решаващо по-нататъшния му път. Но е добре когато това изпитание е било издържано още на Земята. Всеки познава отлично съдържанието на мислите си и техния характер. Затова всеки може безпогрешно да съди за това какво е постигнал в това отношение и какви ще бъдат условията на неговото пребиваване в Тънкия Свят, които ще се окажат в пълно съответствие с природата на тези мисли.

1968 г. 333. (16 юни). Планетното неравновесие се отразява на неравновесието, неустойчивостта и неопределеността на човешките дела. Не е възможно да се планира личният живот за цели години, както това се е правело по-рано. Всичко се колебае, непоколебима е само Стълбата на Йерархията. Упорът и опората е върху нея. Затова трябва да ѝ се отделя повече внимание, повече

мисли и повече грижи. Привързвайки се здраво към нея може да се разчита, че всеобщото неравновесие няма да ви засегне твърде много. Иначе няма да устоите. Хаосът нахлува навсякъде. Даже в музиката звучат дисхармония и дразнещи дисонанси. Трябва да се прояви особена грижа, за да се поддържа равновесието в своя микрокосмос. На нищо външно не трябва да се разчита. И е много трудно да се поставя състоянието на собственото съзнание в зависимост от него, но засиленият стремеж към Йерархията ще помогне да се удържи равновесието. И при съприкосновение с неуравновесеното състояние на обкръжаващите трябва особено да се пазите да не се заразите от неговата дисхармония. В света не е добре. Всички носят върху себе си тежестта на планетното неравновесие. Ритъмът на Общуването служи за защита от хаоса. Но в него трябва да се влага цялото сърце, целия устрем и цялата любов. Духът е нерушим и несъкрушим - с това съзнание и вървете. Тогава основата ще се окаже построена върху здрав камък, а не върху пясък. И вихрите, и бурите, и разрушенията на клатещите се човешки постройки няма да съкрушат твърдината на духа. Така и считайте, че бурният поток на живота се носи покрай вас и Учителят и ученикът седят на брега и гледат неговите мяркаши се струи.

1968 г. 334. (М. А. Й.). Необичайно важно е да се реши какво се счита за дом и къде е той. Понятието Бащин Дом се дава за утвърждаване на увличащия към себе си магнит в Надземното. И ненапразно е указан символът на блудния син, блуждаещ в мрачините на плътния свят и в същите слоеве на астрала. Има много блуждаещи духове, бродещи без цел и забравили за Дома на Отца. Целта трябва да бъде ясна, отчетлива и определена - и тогава няма да има безцелни блуждаения. Мнозина имат пред себе си определени цели, но тези цели са ограничени само на Земята, тоест за живота във физическо тяло. Но простата логика и даже без всякаква философия показва, че продължителността на тези цели е ограничена от твърди срокове, тъй като всичко извънземно упорито се отрича. И може ли да се учудваме, че хората се задъхват сред тъмните грамади на собственото невежество. Кръгът е склучен и изходът от него е затворен. Докато не бъде признато Надземното Отечество на духа кръгът на обреченост няма да бъде отворен.

1968 г. 335. (Гуру). Няма да се осъждаме за заниманията с чисто земни дела, отвличащи от високите мисли. Не трябва прекалено и да отлитате от Земята, и да се потапяте в нея. Равновесието на духа включва в себе си също и уравновесяване на земните и надземните стремежи. Истинският ученик е много практичен жизнено. И същевременно е също толкова активен и в областта на възвишените мисли и в полетите на духа. Двете явления - земно и Надземно са уравновесени. Даже отшелниците-йоги не пребивават постоянно на небесата, а взимат най-живо и дейно участие в чисто земните дела на света. Така едното се уравновесява с другото без доминиране. Това и ще бъде средният път.

1968 г. 336. (17 юни). Когато човек е готов да пожертва всичко заради постигането на целта и да отдаде всичко, и да се откаже от всичко, и да се освободи от всеки недостатък, несъвършенство и всички свойства, подлежащи на изживяване, тогава Гарантирам, че ще бъде достигнато даже недостижимото. Но често се случва така, че желание да се достигне нещо има, но желание за раздяла с несполучливия товар въпреки това липсва. И тогава се получава пагубната половинчатост, задържаща напредъка. В този случай е добре да си спомните пословицата: „ако не с изпирането, тогава с изцеждането“, тоест независимо от всичко, с всички мерки, и големи и малки, все пак може постепенно, но упорито да се освобождавате от негодните натрупвания. За голямото силите може да не достигат, но за малкото стигат винаги. Така постоянно изкоренявайки от

съзнанието всичко, което не съответства на достигнатото стъпало, може в края на краищата да се тръгне по пътеката на постоянното преуспяване и постоянното преодоляване на предишния човек в себе си. Каквато и висота да е достигнал духът, пътят за преодоляване остава неизменен, само че задачите растат и Служенето става Велико. За големия кораб е голямото плаване. Трудно е величието на подвизите на Великите Духове да се обхване от човешкото съзнание. Подражавайки Им и следвайки Ги встъпваме в полосата на Светлината, озарена с Лъчите на Йерархията, и тогава вече няма път назад.

1968 г. 337. (Гуру). Ако магнитът на мисълта действа така явно в земния свят, то колко ли мощен ще е той в Надземния Свят. Ключът към това разбиране се съдържа в думите: „В Тънкия Свят всичко се движи от мисълта“. Само обмисляйки и прочувствайки докрай цялата дълбочина на това твърдение можете да се приближите до разбирането на условията на следсмъртното съществуване на човека. То се обуславя от неговите мисли. Ловните полета на червенокожия индианец могат да съществуват там, създадени от неговата мисъл, наред с междупланетните космически кораби или най-сложни електронни апарати на бъдещето. Там всичко се осъществява от мисълта в образи и форми, създадени от нея от най-тънката материя на менталния свят. Диапазонът на човешките съзнания, стремежи и идеали е толкова широк и разстоянието от полюса на Светлината до полюса на тъмнината е толкова огромно, че даже е трудно да си представите какво се твори от човешката мисъл в пространството, което вмести в себе си всичко, което е било, което е и което ще бъде. Но води мисълта. И мисълта е мощно магнитна. И това докъде ще доведе мисълта дадения човек изцяло зависи от неговите стремежи. И ако на Земята човек поражда с волята си своите стремежи, то в Надземния Свят те вече го отвеждат в тези сфери или слоеве на пространството, които им съответстват. Но творец е той самият.

1968 г. 338. (М. А. Й.). Учителят се радва да види в ученика утвърждаване на всички добри качества на духа. Всяка негова победа над себе си е радост за Този, Който Води. Съслуженето в някои свои аспекти се заключава също и в това, че се осъществява чудесен взаимнообмен на радост. Учителят Изпраща на ученика Лъч на радост. Ученикът, преодолявайки и побеждавайки себе си и получавайки радост от всяка победа, предава това чувство по Сребърната Нишка на Учителя. Връзката на Духа на Учителя с духа на ученика е съкровена. Тя може да бъде съзнателна и устремена. Ученикът донася на Учителя даровете на своя дух, които се заключават в освобождаването от различни несъвършенства и утвърждаване на нужните качества. И тогава този взаимнообмен на светлоносни енергии става особено животворен. Сребърната Нишка на връзката тогава пулсира напрегнато.

1968 г. 339. (18 юни). Не е отбелязано едно особено свойство на мисълта - нейната всепроницаемост. Свойството е много интересно. С мисъл можете да се докоснете до всичко. Разстоянието няма значение. Тези докосвания засягат особено хората. Мислените снаряди летят в различни направления и извършват своите действия. Интересно е и това, че мисълта засяга човека според неговата способност да съзвучи именно на нея, а не на някоя друга. Съзвучието е по сродство. Чувствителните организми са особено възприемчиви към мислите и мислената атмосфера на дадено място. Може да се защитавате от мислите, усилвайки помненето на Учителя. Мисълта твори и разрушава. Всеки човек е длъжен да помисли за своя мислен свят и характера на неговия магнетизъм.

1968 г. 340. (Июнь 20). При освобождаването от тялото низшите слоеве на астрала трябва да се преминат бързо, без никакво задържане в тях. Затова често потапят в сън преминалия в онзи свят. При условията на непрекъснато

съзнание от задръжките спасява именно бързината на подема към Висшите Сфери. Низшите слоеве са извънредно заразни и оставят много тежки усещания, ако бъдат докоснати.

1968 г. 341. (Гуру). Волята и безволието са два антипода. На кой от тях да отдадем предпочитание? Ако на волята - то и делата, и постъпките трябва да съответстват на решението. Безволието е необратимо осъдено. Безволието е гибел за духа. По-добре е да бъдете силни в грешките, отколкото безволни в добрите дела. Безволието е разрушително. Следствията на безволието често могат да бъдат ужасни. В наркоманите, алкохолиците, лудите и в другия Космически боклук е видим резултатът от безволието. Разбира се, по пътя на безволието също насочва волята, но волята, устремена към зло. Необходимо е да се има предвид, че някои тъмни същества и особено тъмните йерофанти са особено силни. При стълкновение с тях тяхната сила се усеща много. Но тя не е страшна, ако връзката с Учителя е здрава. Размишлявайки за безволието на падналите съзнания не трябва да се забравя и за силната зла воля на йерофантите на злото.

1968 г. 342. (21 юни). Невидимото обучение върви в съответствие с разширяването и растежа на съзнанието. То е индивидуално и всеки ученик е воден по негов особен път. Колкото по-пълно и успешно се прилага Учението на практика, толкова по-голям и по-широк е даваният материал. Няма да съжаляваме, че феномените не се дават в желания вид. Преди деветдесет години те се даваха в значително количество. А кого убедиха и в какво? Те предизвикаха вълна от противодействия, подозрения, клевети, осъждания и предателство. И за какво са нужни феномени там, където духът на ученика знае своя път и преуспява без тях. Ритъмът на всекидневното Общуване или Събеседване е по-важен от всички феномени. Факирите могат да произвеждат някои феномени, но тяхното съзнание е толкова неразвито и ограничено, че за никакъв растеж на духа не се налага дори да се говори. Въпросът не е във феномените, а в това процесът на разширяване на съзнанието да върви неотклонно и без задръжки. Главното е да се почувстваш гражданин на пространството и да влезеш в ритма на пространствения живот и без да се откъсваш от земните задължения и дълг да почерпиш широко и свободно знания от пространствената съкровищница. Имащият достъп до нея може безпрепятствено да черпи оттам всичко, което някога е било помислено от човека и не само на Земята, но и в световите. Огнища на знанието съществуват и в Надземния Свят. Ако хората знаеха какви чудесни и неизчерпаеми възможности съществуват там за устремения към Светлината дух, те биха изменили коренно своя живот. Нашата цел е да просветим човечеството. Периодите на упадък и разцвет на знанието се редуват. Скоро ще настъпи период на разцвет на Съкровеното Знание. Сами виждате, че така, както върви животът на Земята, понататък не може да продължава. Великата революция на духа ще помете стария свят и всичко, което толкова упорито и тъпо противодейства и пречатства еволюцията. Напред има Светлина.

1968 г. 343. (М. А. Й.). Въображението на човека е ограничено от неговите натрупвания. И ако те са достатъчно богати, то за творчеството на духа се отварят широки възможности. Особено широко и свободно може да твори писателят. Думите като символи на мисълта са ограничени от нея. А от какво е ограничена мисълта на разкрепостеното съзнание? Сега с много редки изключения пишат по шаблон. Шаблонът трябва да се разбие. Световите на висшите измерения не са свързани с шаблон. Даже астралният свят е пълен с неизчерпаеми възможности. Тънкият Свят взема много дейно участие в делата на планетата. Защо да не бъде приобщен и той към продуктите на творческото въображение на писателя. Но триизмерната логика надделява и прерязва крилата

на въображението. Някой вече се опитва да се освободи от нейните ограничения и постъпва правилно. Ако миналото съществува в настоящето, а осъзнатото бъдеще става минало, то значи всичко съществува СЕГА и тук и няма необходимост да свързвате себе си с триизмерното мислене и обичайната представа за време, което даже съвременната наука вече признава за относително. Искаме да разкрепостим въображението от обичайните рамки и да го тласнем към усвояване на пространствения живот и неговите закони.

1968 г. 344. На кого е нужна вашата чистота? На Мен. На кого са нужни вашите натрупвания и преуспявания? На Мен, за да Мога Аз, приемайки ги, да ви устрема мощно към нови върхове.

1968 г. 345. (22 юни). Всяка мисъл, получила форма в съзнанието, образува жилище на елементал и става самостоятелна пространствена жива същност. Затова овладяването на мисълта означава овладяване на царството на елементалите и тяхното подчиняване на волята. В противен случай човекът им се подчинява и става тяхна жертва. Не Говоря за чистите и светли мисли, те не са опасни. Но даже и те трябва да бъдат под контрол. Овладяването на мисълта е степен, която е невъзможно да се прескочи. Отстъплението назад е немислимо, тъй като означава падане в бездната. По такъв начин пътят остава само напред и само към победа. Това ще роди твърда решимост да се победи каквото и да става. В края на краищата мисълта лесно се подчинява на волята, ако решението да бъде овладяна е необратимо. Така отшелничеството и подвижничеството е безкрайна и трудна борба със самия себе си. Подчиняването на мисълта става лесно след победата. Когато огньовете на сърцето пламтят, няма такива препятствия, които то да не може да преодолее. Нашият път е само напред и със сигурност нищо не може да задържи огнения устрем на духа. Може да се наблюдава как се разсипват на прах всички постройки, зад които човек се крие от действителността. Не можете да се заловите за нищо, не можете да се опрете на нищо и е невъзможно да бягате след призрачните изкушения на Майя без да забележите цялата безполезност на тези опити. Опасността на всичко това е в това, че човек създава около себе си призрачен свят от мисли, които мощно влияят на неговото съзнание и му създават илюзия за очевидност. Тялото умира, а призрачният свят от мислени образувания остава и създава за човека реално следсмъртно обкръжение. И докато той не преодолее енергиите, пулсиращи в някога създадените от самия него мислени образи и не отхвърли всичко, което пречи на неговия напредък, той е принуден да остава в този затворен кръг, преживявайки отново и отново това, с което вибрират тези образи на мисълта. Само неизбежното постигане на победа и безизходицата, в случай на друго решение, могат да накарат да постигнете победа на всяка цена. Заради тази победа всичко се поставя на карта и се ражда несломимото решение на волята да се изтръгне от своята същност корена на злото, израснал в нея през вековете.

1968 г. 346. (М. А. Й.). А тъмните пречат и ще пречат дотогава, докато в съзнанието остава поне нещо, в което могат да се вкопчат, за да проникнат там. Ето защо е толкова необходимо пълното очистване на съзнанието от всякакъв боклук. Учителят Предоставя ролята на боклукчий на тъмните. В това те помагат, и то твърде ревностно, и с това служат на Светлината. Те предоставят възможност за постоянна самопроверка и изява на това, което още не е изживяно и подлежи на изкореняване. Нека и те да се потрудат за славата на Светлината, но нека също да не забравят каква участ си подготвят.

1968 г. 347. (Гуру). Кармата на миналите деяния ще виси над съзнанието дотогава, докато волята не разруши тяхната призрачна привлекателност. Това, което човек е създал сам, той може и да разруши. Преди изграждането на нов дом

старият, прогнил и непригоден се разрушава до основата и се разчиства. Но е по-добре да се строи на ново място, а старото трябва да се остави.

1968 г. 348. (Гуру). От предусещането на бъдещето може да се почувства радост и даже освобождение от помрачаването с обременяващи духа обстоятелства. Тази радост е над всичко. Ненапразно устремяването на мисълта в бъдещето се е наричало крила на полета. Пазете тези бели крила. Неизбежно, неотвратимо ще премине всичко, което сега ви предявява своите права за внимание и което така упорито се стреми да обремени духа. Бъдещето е свободно от обстановката на текущия час. Бъдещето ви принадлежи. В това бъдеще можете да строите чудесни замъци на бъдещите осъществявания. И ако в Надземния Свят всичко се твори и създава с мисъл, то можете отчетливо да творите там отрано и сега всичко, което позволяват вашите най-дръзновени, най-смели, най-несбъднати на Земята стремежи.

1968 г. 349. (25 юни). За достигане на желаното е нужна пълна устременост и пълно отдаване на сърцето. Половинчатостта ще пречи. При половинчатост всички усилия ще се окажат безплодни. При любов към Висшето вече не остава място за дребните житейски чувства. Малкото с заменя с голямо и огромно. Формулата „обичам те, Господи, предан съм Ти, Владико“ е велик двигател. Именно трябва устрема към Висшето да измести всичко низше. Иначе няма да достигнете. Беше Казано: „Само Образът на Владиката може да върти всички центрове и да служи като щит“. И при всичките стремежи и при цялото внимание все пак те се оказват недостатъчни, за да се държи постоянно този Образ в своето сърце. Защо? Трябва да си дадете суров отчет защо това постоянство още не се е утвърдило. Постоянното помнене се прекъсва от земните дела и дребните житейски грижи. Но нали вече е Говорено за това, че всичко трябва да се върши съвместно, всичко заедно и винаги заедно. Значи усилията за обединяване на съзнанията трябва да се удвоят, утроят, тоест да се доведат до такава степен на напрежение, че вече нищо разделящо да не нахлува. Учим се от живота. Може би затова той дава толкова горчиви и трудни уроци, за да се научите на непрекъснато единение и постоянно предстоене. „Не ни ли тласкате към Обителта на Светлината?“ – така може да се попитат обременяващите. Доверието към Водещата Ръка ще помогне да се разбере, че именно допусканията от Ръководителя обстоятелства придвижват най-добре от всичко. Но е важно доверието. Трябва да се повярва на това, че се Дава най-добрия път. Най-добър не значи лек и безгрижен. Беше Казано: „Сред търсенията и скръбта Моят Щит е над вас“.

1968 г. 350. (М. А. Й.). От всяко обременяващо съприкосновение с хората се старайте да извлечете това, на което то учи. Нищо не се случва и нищо не съществува просто така. Неприятното учи по-добре от приятното, тъй като последното бързо се забравя. И не трябва да имате злоба към причиняващите неприятности. Когато зад гърба е Братството можете да бъдете уверени, че няма да останете без защита. И все пак налага се да се учите как да се борите сами. Формулата „даже и това ще премине“ ще помогне в много.

1968 г. 351. (Гуру). Пълнота на съсредоточаването и самозабравянето - къде е техният предел? Не довеждат ли те до вратите на Безпределността? Много е Говорено за съсредоточаване на вниманието. Сега ще поговорим за съсредоточаването на волята. Волята също се събира във фокус. Волята се напруга огнено. Но при това волята се пренася в сърцето и действа сърцето. Заложена от вечерта мисъл в сърцето на сутринта донася решение. Следователно за по-пълното и свободно действие на сърцето обикновеното съзнание се изключва, за да не му пречи. Обикновеното съзнание много пречи и на действието на сърцето, и на

действието на отделената и самостоятелно работеща психическа енергия. Сърцето трябва да се пусне нагоре, а психическата енергия - на свобода.

1968 г. 352. (26 юни). Много тънки явления, заслужаващи внимание, преминават покрай съзнанието не оставяйки следа. Но те изискват внимателно отношение към себе си. Само при това условие те ще започнат да се умножават и да стават по-ярки. Важно е те да се отбелязват не откъснато, а именно във връзка с плътния свят. Двете страни на медала съставляват едно цяло. Например мисълта и нейната външна проява са неотделими едно от друго. Погрешно мислят, че скритата тайна мисъл рано или късно, така или иначе няма да се прояви. Обичайното заблуждение се проявява също и в това, че се опитват да изменят обкръжаващото въздействайки върху него, докато в същото време най-силното въздействие може да се окаже поляризирайки и настройвайки своето собствено съзнание на определена вълна. Например при поява на плашещи облици е достатъчно то да бъде настроено на вълната на безстрашието и мисълта за това, че зад гърба стои Братството. Или когато натискът на външните събития се стоварва отстрани, здравата връзка с Йерархията и умението да се държите неотделимо ще обезвредят и парализират тяхната сила и ще опазят. Именно поляризацията на собственото съзнание и събирането на неговите сили във фокус играят главна роля, а не опитите да се действа външно. Тъй като всички външни явления са предизвикани от вътрешни, невидими, тънки причини. Затова и борбата с тях преди всичко също се води не външно.

1968 г. 353. (М. А. Й.). Защо се налага толкова често да се повтаря нещо? Защото не е усвоено. Например не един път е Говорено за това, че трябва да се научите да гледате на себе си отстрани, сякаш това е някой друг, страничен, а вие сте само гледащ. Някои говорят и мислят за себе си в трето лице. Това е много показателно. Или съвсем не употребяват думата "аз". Също твърде полезно. Трябва някак да се намали своето себелюбие и да се постави малкото "аз" на мястото му, за да не изпълва целия кръг на съзнанието, изключвайки всичко останало. При среща трябва да ни донесете не своята личност, а индивидуалността и нейните натрупвания. Личността се отнася за най-обикновените житейски и отиващи си завинаги дела. За какво са ни те? Но всичко свързано с областта на духа, със стремежите към Учението ни е скъпо, близко и интересно. Въпросът е в това, какво ще донесете.

1968 г. 354. (Гуру). Наблюдавам реката на света, много е неспокойна. Не всичко, далеч не всичко в нея е така, както би ни се искало. Злата воля на хората тече като лава. Ако се спре, ще се предизвика взрив. Ако ѝ се даде пълна свобода, ще изгори всичко живо. Затова е трудно да се удържа равновесието. Тук-там даваме изход, нека по-добре да бъде пробит абсцесът и цялата гной да изтече навън, отколкото целият организъм да се възпали. Ще удържим стремежа на злото да се разпространява и да предизвика пожар до срока. Сроковете настъпват.

1968 г. 355. (27 юни). Действителната помощ винаги се извършва за своя сметка и обикновено влече след себе си разход на психическа енергия. Такава помощ изисква една или друга степен на саможертва, тъй като тежестта или болката на този, на когото се оказва помощта, се приема върху себе си и се трансмутира върху огньовете на своето сърце. Ако не се поема нищо върху себе си, то и помощта, която се оказва, е недействителна. Трябва да умеете да отдавате своята сила. Малко са желаещите да поемат върху себе си чуждата болка, когато и собствените тежести са в излишък. Но всеки истински помагач е длъжен непременно да се откаже от нещо свое. Ако той е готов на това, помощта ще бъде ефективна. Мнозина са готови да помагат на думи. Такава помощ е непотребна. Хората обичат да вземат, без да дават нищо в замяна. Състраданието изисква

жертви от страна на състрадащия. Помнете за това когато оказвате или получавате помощ. Дали тя е голяма или малка зависи от обстоятелствата, но саможертвата е неизбежна част от истинската действена помощ. За да трансмутирате нещо отстрани върху огньовете на своето сърце трябва да имате тези огньове. А когато те са запалени, горящото сърце, даже невидимо за себе си, вече носи самоотвержено служене на света, погасявайки обкръжаващата го тъмнина. Това служене преди всичко се отбелязва от тъмните, които избират такова сърце за мишена на своите нападки и всевъзможни хитрини. И ако не сте отбелязани от тъмните, значи огънчето е слабо. По този признак и съдете.

1968 г. 356. (М. А. Й.). Слънцето не може да не свети - това е негово задължение. Така също и горящото сърце не може да не облагодетелства обкръжаващото. Трябва само неговата Светлина да бъде по-силна от обкръжаващата тъмнина. Иначе тъмнината ще го угаси. Подвигът на носенето на Светлина се заключава в това да се опази пламъкът на сърцето от угасяване. Лесно ли е това? Само жизненият опит ще покаже колко труден е опитът на носенето на Светлина. Голямото Сърце Принася и Голяма Светлина на света. В това е значението на Великата Жертва. Според величината или дребността на сърцето е и жертвата. Нека всеки стремящ се към Светлината да помисли за това неговата жертва да бъде ненамалена.

1968 г. 357. (Гуру). За кого са нужни тези записи? За себе си ли? Но нали те често не се четат отново. Значи са нужни за другите. С това съзнание и вървете. Всичко е за другите, за тези, които ще тръгнат после. Те ще бъдат много и ще бъдат гладни с глад на духа. Има много книги, но и много малоценна книжнина. Само опитният пътник може да се ориентира в тях. Толкова по-ценно е това, което е неразривно свързано с Йерархията и Учението на Живата Етика. Някога те ще послужат на някого в пълна мярка.

1968 г. 358. (28 юни). Инерцията на утвърдения ритъм в хода на своето нарастване се насища със сила, непреодолимо носеща напред. Тя ще пренесе и през Великия Праг, тя ще устреми и по-нататък в същото това направление. Съблюдаването на този ритъм изисква много усилия. Трябва да се знае, че нито едно, дори най-малкото усилие не пропада напразно. И когато ще трябва да се дава отчет за всичко сторено, изречено и помислено, енергията на утвърдения ритъм ще се окаже достатъчно тежка върху чашата на везните. И в момента на борба между Висшата и низшата дуади ритъмът ще окаже своето решаващо въздействие. Акумулираната негова сила ще помогне да се издигнете във Високите Сфери, магнитното привличане към които ще бъде създадено от ритъма. Хората малко мислят за значението на ритъма, макар и да знаят, че ритъмът е в основата на работата даже на машината. Ритъмът е заложен в основата на живота на Вселената. Даже сърцето на атома пулсира ритмично. Болестта е нарушаване на ритъма във функциите на тялото. Аритмичната музика е разрушителна. Хармонията и ритъмът управляват проявления свят.

1968 г. 359. (М. А. Й.). Няма да се плашим от изкушаващите мисли, които като чудовища пазят входа, водещ към стълбата на достиженията. На тях може твърдо и смело да се каже: „Не се страхувам от вас, не можете да пресечете преуказания път - вашата сила е привидна. Силни сте до тогава, докато се считате за такива. Колкото и упорити или привличащи да изглеждате, няма да прекратя устрема към Светлината, няма да погася желанието да вървя и няма да прекратя борбата, за да ви победя“.

1968 г. 360. (Гуру). Постоянното помнене за най-нужното движи неукротимо. Много примамки са разхвърляни навсякъде, за да отвлекат вниманието, да отслабят устрема, да изпълнят съзнанието със суетата на текущия

ден. Колко грижливо, колко упорито, колко обмислено се разпалва изкуствено интересът към преходните неща. Всичко се върши за да се замени най-нужното с повърхностно съдържание, а далечната прекрасна цел - с еснафските дела, които, като сапунени мехури се надуват с привидна значимост. Но важността и значимостта не е в тях, а в живота на духа и неговата еволюция. Само заради нея е даден и земния живот, който без тази единствена негова цел става лишен от всякакъв смисъл.

1968 г. 361. (29 юни). Да, това е вярно (Да вярно е): обикновените хора разглеждат всичко ставащо с тях от гледна точка на приятността или неприятността, на радостта или скръбта, които те причиняват, на удобството или неудобството. В същото време ученикът, който е достатъчно напреднал по Пътя, отхвърля тази гледна точка и усвоява друга, смятайки вече, че значението на всяко такова явление се заключава в неговата полезност за развитието на духа, за напредъка, за обогатяването на съзнанието. Той вече разбира, че сами по себе си те нямат смисъл като такива, но са изпълнени с дълбоко значение като научаващи го на нещо и помагащи да се натрупа опит и да се обогатява съзнанието с нови находки. Приятните и безгрижни явления могат да бъдат напълно безполезни, докато тежките, обременяващи и причиняващи страдание - твърде ценни. Ученикът ги лишава от самостоятелна значимост и оценява всяко като двигател на духа. Това го освобождава от властта на обстоятелствата над него и от опасността да се потопи изцяло в тях и да бъде увлечен в грижите на текущия час. Ученикът разглежда всичко, което се случва с него и около него под ъгъла на полезността и необходимостта за неговия възход и като възможност за служене на Светлината.

1968 г. 362. (Гуру). Даже добрият и опитен ученик не е склонен да приеме формулата „колкото по-зле, толкова по-добре“, тъй като тя противоречи на земното мислене. Но защо тогава всички Носители на Светлината са били поставени от съдбата в най-трудни и тежки условия? Защо? И защо Те са излизали като мощни победители именно от тези най-трудни условия? Не е ли се раждала от Тях непобедимата мощ, не са ли Закалявали Те острието на духа, не са ли ставали Те стъпала от стълбата на възхода, от Стълбата на Светлината?

1968 г. 363. (М. А. Й.). Сливането в духа може да бъде доведено до висша степен на реалност. На Тънкия План то проявява своята невидима действителност. Не видели, но повярвали, благо на вас. Тъй като вярата не е нищо друго, освен неосъзнатото чувствознание и усещане на това, което съществува, макар и невидимо за окото. Каналите за духа, прокарани в пространството, също са невидими за грубото зрение. Но те съществуват и по тях ще продължава придвижването на духа в Надземното. Тази работа е пълна с най-дълбоко значение и е по-важна от всички земни дела. Когато невидимото сега стане видимо явно, тогава осъзнаването на важността на тази работа и нейните резултати ще стане реално достойние на духа.

1968 г. 364. (Гуру). Нашето внимание се отдава преди всичко на тези дела и действия, които продължават далеч извън пределите на един живот. Мислейки за бъдещето ние устремяваме в него следствията на своите усилия и работа за благото на човечеството. Кратките срокове и същите такива дела са лишени от жизненост. Мушиците-еднодневки не осъзнават краткостта на своето съществуване, затова и пърхат. Но за човека е свойствено друго отношение към живота, тъй като за него всичко се съдържа в бъдещето. Настоящото, взето отделно от бъдещето, е безсмислено. Затова Ние отделяме особено внимание и грижа на бъдещето. Всичко се върши и твори заради бъдещето. Ние Пораждаме съзнателно определени причини, които неотвратимо трябва да дадат

съответстващите им следствия в бъдеще. Ние живеем заради бъдещето, в което и влагаме енергиите на нашия дух в настоящето.

1968 г. 365. (1 юли). Някои мечти от миналото, изглеждащо като изживяно, се изпълняват или стремят да се изпълнят насън. Това показва колко лесно се осъществява мисълта в Тънкия Свят. Това, което не е изкоренено, тоест не е изтръгнато с корена от съзнанието, може да се появи отново пред него и да поиска участие в неговия живот. Това ще помогне да се разбере, че срещата със стражите на Прага включва в себе си също и среща с образите на своите собствени мисли, някога премислени, прочувствани и много желани, но после забравени и оставени в дълбините на паметта, не погасени от новите достижения. Те оживяват, изправят се в целия си ръст пред човека в ярки, привлекателни образи, увличащи съзнанието във вихревите водовъртежи. И човекът, допуснал ги някога в своя вътрешен свят, попада отново под тяхната власт и се съчетава с тях. Това и ще бъде поражение при стълкновението със стражите на Прага. Ако те овладеят човека и го увлекат надолу, това ще означава също и поражение на Висшата Дуада. Затова трябва да се борите с всичко неизживяно вътре, докато сте още на Земята. Трябва да се борите и да победите. Сънищата показват доколко е преуспял човек в тази борба, тъй като сънят е много искрено състояние, разкриващо често какво именно е победил в себе си духът и какво все още притежава някаква власт над него. Сънищата са много показателни. Те служат като изпитание на пълнотата на изживяването на нежеланите качества и дават възможност да се заемете с тяхното изкореняване с нова сила. Всички язви на духа трябва да бъдат изживени и заличени на Земята. В Тънкия Свят след освобождаването от тялото е много трудно те да се изживяват, тъй като яркостта и реалността на тънките мислени образувания препятства и пречи много това.

1968 г. 366. (М. А. Й.). “Ще се преборим” - ще си каже силният дух пред лицето на трудното изпитание и с това решение ще придобие нови сили. Състоянието на борба по Пътя е непрекъснато. И колкото по-висок е подемот, толкова изпитанието е по-сложно. Борбата няма край. След земните трудности се изправят космическите трудности. Пътят към Светлина е път на постоянна борба и постоянно преодоляване.

1968 г. 367. (М. А. Й.). “Вървящият към отците с тях ще пребъде, вървящият към Нас - с Нас”. Най-добре е да се издигнете изведнъж стремително, напъгайки цялото си същество към Фокуса на Светлината, към Владиката, а после, свикнали с новото обкръжение, можете понякога да се спускате и по-надолу, за да се срещнете с тези, към които влече сърцето и на когото ви се иска да помогнете. Мнозина ще се нуждаят от помощ. Висшата форма на помощ е безличната. Но и личните желания да помогнете и именно на определени лица, с които сте били свързани в живота са напълно естествени и допустими. Сега на Земята вашите възможности са ограничени, но там, където царства мисълта, там може много да се направи за благо.

1968 г. 368. (Гуру). Сега се учете да сътворявате (творите) мисъл за благо, за да може после действието да потече свободно по прокараните в пространството канали. Фламарион работи над създаването на нова планета. Защо? Той цял живот се е стремил към звездите. Той е прокарал тези канали на устрема, по които действа и сега. Прегледайте каналите, прокарани по-рано. Може да се наложи някои да се засипят, някои да се поправят и да се промени тяхното направление. В миналото са били прокарани много и далеч не всички натам, накъдето е нужно и не така, както би трябвало да бъде. Трябва да се преразгледат своите мислени постройки в миналото и да се разрушат всички негодни.

Напускайки старото жилище събират сметта и я запалват, за да оставят мястото чисто.

1968 г. 369. (Гуру). Трябва да се създаде правило всеки ден, в неговия край, да се питате на какво е научил той и какво е дал, с какво е обогатил съзнанието и какъв опит е донесъл. Иначе всичко се забравя много бързо.

1968 г. 370. (5 юли). Непосредственото Общувание налага своите задължения и първото е съблюдаването на мисълта. То не е лесно, тъй като отвореното за пространствената мисъл съзнание може да възприема мисли с различна природа. Нежеланите се изхвърлят незабавно, на тях не трябва да се спирате. Следователно контролът се засилва и става непрекъснат. Наоколо има твърде много желаещи да внушат най-позорни мисли. Сякаш сте в огромна аптека, където наред с животворните и полезни лекарства има и отрови. Пространствената зараза изисква бдителност. Когато от микрокосмоса са отстранени елементите, не съзвучни с проявата на Светлина, няма опасност.

1968 г. 371. (7 юли). Достойно поведение в Тънкия Свят е възможно само тогава, когато е било достойно в плътния свят и особено в мислите, тъй като подбудите осъществяват мислите в двата свята. Също не Съветваме да се преживява нещо твърде силно. Нека да става каквото става или каквото е станало, но не трябва да се поощряват своеволията на астрала. Също и страданията, точно отношението към тях, изискват някаква степен на спокойствие. Един страда, запазвайки достойнството на духа, друг - изпадайки в бяс. Страда преходната личност, за да може Висшата Триада да извлече от тези страдания полезния опит и урок. Великите Духове са Страдали, за да се разгорят тези страдания във Висшите Светове в огньове с невиждана красота. Легендата за това, че от човешките страдания се раждат скъпоценни камъни, е дълбоко символична. И действително Съкровището на Камъка расте от страданията. Вярно е, по човешки Духът Казва: "Да Ме отмине тази Чаша", но все пак съзнателно Приема неизбежното. Да! Да! Даже и в страданията може да се удържа някаква степен на равновесие. И гладът, и жаждата, и другите изпитания могат да се понасят спокойно, без да се губи човешкото достойнство, както впрочем и всичко. Въпросът не е в това, да се избягва, а в това да се посрещне и да се каже, че не самото случващо се с човека има значение, а това, което то дава на духа и с каквото го обогатява. Добре е когато вече няма привързаност към обкръжаващите плътни условия и аурата не е сраснала нито към вещите, нито към местопребиваването. Това е вече свобода на духа и няма да ви е жал да оставите нищо. Тежко е да се заминава в Надземния Свят, когато хиляди нишки привързват към Земята. И могат да бъдат разбрани скитниците и отшелниците - те се стремят да се освободят от земните притегляния. Да се обича Земята и животът, красотата на първата и усещанията съвсем не значи да бъдеш в робство на тях. Любовта, лишена от преживяванията на себелюбието освобождава от всички видове робство. Сврхличната любов е Любов- Освободителка.

1968 г. 372. (М. А. Й.). Каква чудна, тайнствена, могъща сила се съдържа в думата „Светлина“. Мислете за Светлината, желайте Светлина, стремете се към Светлина над всичко и тя ще ви освети, притеглена магнитно. Мисълта за Светлина вече я предизвиква. Приветствайте всяка искрица Светлина, всяка звездичка. От малките огнени образувания с времето ще израснат огнени грамади. За да имате Светлина, трябва да я искате. Мисълта за Светлина поражда Светлина. Светлите мисли я привличат от пространството. Пространството е огромно хранилище на Светлина и Огън. В древните храмове са умеели да извличат Огъня от пространството.

1968 г. 373. (Гуру). Полетите върху крилата на мисълта могат да станат привични и естествени, и да се превърнат в действителност в Тънкия Свят. Облитайки с мисъл планетата се докосваме до тези нейни точки, на които мисълта се спира. Тези докосвания не са фантазия, не са плод на празно въображение, а ментален процес, донасящ след себе си определени следствия. С далечна мисъл може да облагодетелстват не само далечните приятели, но и народи, и цели страни. Мисълта е реална сила или енергия. Нейното действие е невидимо и изтънчено, но въпреки това следствията на това действие са напълно конкретни.

1968 г. 374. (8 юли). Очистеното сърце може успешно да издържа стълкновенията с тъмнината, но ако са налице още някакви захватки във вид на неизживени напълно нежелателни свойства, борбата се затруднява. Враговете и противодействията са нужни за приближаване към Фокуса на Светлината. Няма да завиждаме на тънещите в благополучие, те няма да достигнат до Нас, и за какво им е да вървят, когато наоколо им е все така добре и приятно. Трудната карма и нелекият живот довеждат вървящите духом до Нас.

1968 г. 375. (М. А. Й.). В единението е силата. Но каква е ползата да се повтаря тази истина, ако тя не се прилага в живота. Пълното единение е непрекъснато. Добре ли е да се обединявате сутрин, а денем да забравяте за единението. Прекъснатата верига губи силата си и котвата не може да я удържи. Така и прекъсваното единение няма да удържи котвата на Йерархията. Няма да се уморим да твърдим за непрекъснатостта на единението с Йерархията дотогава, докато то не се осъществи. Нека всеки тъмен опит да уязвят, да притеснят и помрачат ярко да напомня за постоянното единение. Каква е ползата от най-бдителната стража, охраняваща крепостта, ако стражата не е винаги на пост, ако крепостта остава отворена цели часове за врага по време на отсъствието на тези, на които е възложен дозорът. Така и единението, прекъсвано в течение на деня или нощта, оставя човека открит за ударите на тъмните. Приложете казаното незабавно.

1968 г. 376. (М. А. Й.). Когато се Говори за овладяване на стихииите, проявени в неговия микрокосмос, от човека се има предвид висшата форма на това овладяване, тъй като даже в обикновените хора властта над тялото е проявена вече в значителна степен. Човек се движи, говори, яде, пие и извършва маса всевъзможни действия по заповед на своята воля. Трябва само да се помисли за това колко милиони години са били необходими на хората, за да достигнат тази степен на овладяване на своя физически и психически апарат. Всичко изглежда толкова просто: отворил уста и заговорил. Но нали е имало неми раси. И преди да се придобие способност за говорене колко хилядолетия е било нужно да се прекарат в тези опити да се овладее звука. Всичко това е толкова сложно, толкова продължително и толкова трудно за завоюване, че дори е невъзможно да си го представите. Еволюцията води човечеството към върховете на развитие на могъществото на духа, зад които се виждат още по-високи, още по-чудни и превъзхождащи по своята красота всяко човешко въображение.

1968 г. 377. (Гуру). Разбирането на миналия път на развитие на човечеството води към разбиране на бъдещето, което му е отсъдено. Колкото по-надалеч прониква мисълта в миналото и го осъзнава, толкова по-лесно е да се устремявате с нея в бъдещето. В миналото всичко е изгорено за Огнената Йога, но в дадения случай се има предвид личното, малко, ограничено минало на даденото въплъщение, теглещо го назад към своите неизживени несъвършенства. Но ние говорим тук за свръхличното минало, за историята на развитието на расите, предшествващи настоящата раса. Такова дълбоко познание служи като фундамент за бъдещите достижения и указва посоката на еволюция на земното човечество.

Световният закон за развитие на всичко съществуващо устремява човечеството по пътя на безкрайното усъвършенстване и растеж на всички негови сили.

1968 г. 378. (10 юли). Трябва да се помни за всяко съприкосновение с хората. Всяка вещ, получена от хората, носи свои наслоявания. Не само подаръците предават свойствата на дарителите, но и изобщо всички предмети, пребивавали в чужди ръце, се насищат с еманациите на тези ръце в зависимост от силата на техните притежатели. Иммунитетът е в духа и можете да се ограждате с него съзнателно. Но тъй като болшинството земни жители мислят и чувстват затъмнено, то техните еманации, оставени върху предметите, не носят в себе си светли наслоения. Затова Ние не Можем дълго да пребиваваме в градовете. Най-добрият щит е чистотата на мислите и чувствата.

1968 г. 379. (М. А. Й.). Когато проявите на тъмнината достигнат своя апогей, Йерархията на Светлината ще утвърди своята мощ. Отравянето с газове заплашва планетата. Към отровите на химическото оръжие се прибавят вредоносните отделения на автотранспорта и много промишлени производства. Отравянето на атмосферата се усилва с поразителна бързина. Химическите и особено радиоактивните отпадъци са страшна опасност. Но хората сякаш са ослепели, а учените мълчат, макар че техен дълг е не само да предупреждават, но и да предприемат активни мерки в борбата срещу тази страшна опасност.

1968 г. 380. (12 юли). Възторжеността, емоционалността и всякакви неумерено проявявани чувства, колкото и добри да изглеждат, нарушават равновесието и в случай на неизкоренимост правят невъзможно за ученика да стане Адепт. И в радостта, и в тъгата не трябва да се преминава известна граница по отношение на емоционалните преживявания. Идеал си остава ненарушаваното от нищо равновесие. И струва ли си да се радвате или да тъгувате твърде ако всички обстоятелства, които ги предизвикват, са толкова временни и преходни. Освен това овладяването на астрала не допуска твърде силни движения в тази обвивка. „Спокойствието е венец на духа“. Венецът - това е върхът на достиженията. Главното е чувствата да бъдат под контрол, да им бъде наложена юзда, за да се прекрати своеволието на техните прояви. Те се допускат, но под контрола на волята. Най-лошо от всичко е когато те своеволничат във вътрешния свят на човека. Колко трагедии се случват на тази почва. Мъдростта казва, че няма нищо, заради което би си струвало да се губи спокойствие, че животът е преходен сън. Но колко усилия и труд трябва да се приложат, за да се състои това спокойствие.

1968 г. 381. (М. А. Й.). Ние Ценим много в ученика разбирането на незаменимостта на йерархичните звена. Именно неповторимостта на индивидуалните натрупвания създава това условие. Ако някой иска да подменя звената на тази верига, значи в избора е била допусната грешка, значи сърцето е мълчало, значи ученикът още не е готов. Но направилият правилен избор вече никога няма да търси някого друго, тъй като никой друг няма да даде нужната степен на съзвучие на тяхната близост.

1968 г. 382. (Гуру). Намирането на своето йерархично звено не е толкова просто, тъй като се изискват натрупвания и асимилация на съзнанията в предшестващите животи. Близостта се установява при продължителна съвместна работа и живот, в трудности, борба, изпитания и закаляване на духа. Но ако в миналото тя се е установила, нищо вече не може да отдели един от друг съзвучните духове, когато им е време да бъдат отново заедно.

1968 г. 383. (14 юли). Всеки призован ще бъде попитан какво е направил през време на своя живот на Земята. И ще трябва да се дава отчет за всичко направено: и добро, и лошо. За доброто ще се порадваме, но какво да се прави с

лошото. Може би още сега, докато не е късно, може да се поправи много, от което да се освободите, нещо да подобрите и да се очистите от боклука. Боклукът на прага няма да позволи да се премине през него. Взет със себе си в Надземното, той ще замърси пътя. Полезно е понякога да помислите с какво трябва незабавно да се разделите, за да продължите безпрепятствено своя път към Светлината.

1968 г. 384. (М. А. Й.). Можете да си забраните да мислите за някои неща, но желанието за тях все пак ще тлее някъде в дълбините на съзнанието, за да пламне при първия благоприятен случай и да лиши мигновено от това, което ви се е удало да постигнете чрез дълги усилия и борба. Само честното признаване на своите неизживени свойства ще помогне да се изкоренят. Не за подтискане, не за забрана, не за външно отстраняване на нежеланото качество става дума, а именно за изкореняването, за пълното му изземване от дълбините на паметта с всички израстъци и коренчета. Кой може да каже в какво далечно минало то е нараствало и се е вкоренявало. Но ако то е налице, трябва да се освободите от него. Всичко тежко, натоварващо, грубо отива на дъното и тегли надолу, всичко леко, светло възнася нагоре. Разпределението по слоеве се осъществява автоматично. Плътните тежки частици материя на обвивките допускат да се издигнете само до този слой, на който те съответстват, не по-високо. И всеки се оказва там, докдето може да се издигне. Като пропуск служи съставът на обличащите духа обвивки и степента на тяхната чистота.

1968 г. 385. (16 юли). Да се пробие черупката на аурата значи да се излезе от личната тъмница на свобода. Не може да има никаква свобода докато индивидуалността е ограничена в затворения кръг на личността и личните интереси. Мислите за себе си затварят този кръг здраво. И хората пребивават в такива затвори както в плътния, така и в Тънкия светове. Само при условие на освобождаване от веригите на себелюбието и приобщаване към свръхличния живот може да се излезе сред простора на свобода. Всеки, който живее за доброто на другите, за доброто на народа, на човечеството и е поставил своето малко „аз“ в служба на другите, постепенно отхвърля връзките и дава възможност за проява на своето висше „Аз“, на своята Безсмъртна Индивидуалност. Духът е безсмъртен и вечен, но ако съзнанието е потопено само в това, което е свързано с крайната и смъртна личност, то се вълчи в кръга от смърти и раждания и става смъртно. Елементите на безсмъртието се събират от човека съзнателно и целеустремено, тяхното натрупване обогатява Индивидуалността и позволява да се пренася съзнанието в нейната сфера. И тогава висшето „Аз“ застава на мястото на крайното, малко, смъртно „аз“.

1968 г. 386. (17 юли). Чудесата на магията и чудесата на техниката престават да бъдат такива когато се предадат за всеобщо ползване. И фотографирането на аурата, и предаването на мисли на разстояние скоро ще станат всеобщо достояние. Науката ще прокара вход в Тънкия Свят и ще запечатва неговите форми на снимки. Ще бъдат изобретени и апарати за контакт с развъплътените духове. Тънкият Свят ще навлезе в съзнанието на човечеството и ще стане неотменима част от опознавания от него Космос. Чудесното ще се превърне в обикновено и отвъдното ще стане естествено. Съзнанието като място за среща на всички светове ще се разшири достатъчно, за да вмести всичките. Преходният период е много труден с това, че в съзнанието на човека се сблъскват твърде много енергии от различен вид. Тези енергии изискват продължителна асимилация. Трябва да се признаят и приемат много неща, но нивото на развитие не позволява. Получава се разрыв между действителността и очевидността. Старите пътища доведоха човечеството до задънена улица, новите при тясно съзнание не се вменстват. Но животът върви напред и увелича хората в бъдещето.

Невъзможно е да се спре ходът на еволюцията. Скоро Новият Свят ще започне победно да се утвърждава и именно в съзнанието на човека. Тъй като съзнанието е и бойното поле на стария и Новия светове. Тази борба все повече и повече се пренася на идеологическа почва. Получава се водовъртеж от стълкновението на мислите и идеите. Вълните на еволюционните идеи вече не могат да се спрат с военна сила. Война на идеите - така ще Наречем новото стъпало на еволюцията. Разбира се, новите идеи ще победят и колкото и да се старае старият свят да защити и запази своите позиции, неговото поражение е предопределено. Нали някога и инквизицията се е опитвала да задържи течението на мисълта, да направи Земята неподвижна и център на Вселената и да ограничи възрастта на планетата до шест хиляди години. Аналогията е твърде многозначителна и много прилича на текущото време.

1968 г. 387. (М. А. Й.). Гледайте на днешното време като на стъпало за преход в бъдещето, което никой не може да отнеме от човека. Именно в бъдещето всичко е достижимо. Устремът довежда до достижение. Но преди да се устремите трябва да осъзнаете и да разберете към какво и защо. Затова приемането в съзнанието на следващото еволюционно стъпало и желанието да се овладеят даровете на еволюцията ще бъдат необходимо преддверие към тази крачка. Не може да се устремявате без да знаете накъде. Агни Йога дава очертание на бъдещите пътища на човечеството, тя отваря вратите към това чудесно бъдеще, отваря ги за всички. Изходът от попадането на планетата в задънена улица е само в бъдещето и при условие, че се отрекат старите пътища на стария свят, изчерпали себе си и доказали своята непригодност.

1968 г. 388. (18 юли). Семейството, средата и епохата налагат върху човека своите трайни отпечатъци и все пак през тези външни наслоявания прозира неговата индивидуалност, представляваща неговата истинска същност. Степените на проява на индивидуалността са различни. Да се види вътрешния човек през неговата външна форма и временните покривала е необичайно трудно, тъй като вътрешното се закрива от външното. Животът на достатъчно напредналия дух може да се разглежда като постоянни усилия на индивидуалността да утвърди себе си и своите особености и свойства във физическия свят. Великите Духове са Налагали печата на своята Индивидуалност върху цели епохи и върху много народности. На външния човек се е отреждала чисто служебната роля на изпълнител на волята и решението на властелина вътре. Никакви преследвания, страдания, хули и гаврене над външната обвивка не са могли да сломят мощта вътре. За по-добро разбиране са се опитвали да делят човека на плътен, земен и божествен, наричайки го богочовек. Много опити са направени, за да се разчлени съществото на човека на части и да се разбере тяхната взаимовръзка. Делили са го на тяло и душа, на дух, душа и тяло, на животински и духовен човек. Ние Установихме двойното, тройното и по-сложно деление на човека, считайки за основно седмортното. За практическото приложение е необходимо да се разбира какви принципи участват в отделянето на астралното тяло, какви - на менталното, какви - на огненото. Какво умира при първата физическа смърт на човека, какво умира при отхвърляне на астралната обвивка и как и какво - при отхвърляне на менталната? В какво се заключава безсмъртието и в какви негови видове се постигат от човека? В какво се състоят те? Всичко това трябва да се изучи и усвои, за да се избегне всякаква неопределеност, неяснота и мъглявост. Тази област на знанието е също така научна, както и така наречената точна наука и, може би, още повече, тъй като Съкровено Знание изисква необичайна яснота и точност на разбирането. То е основано на познаването на нерушимите Космически Закони и изисква от човека отдаване на целия себе си в служене на този вид наука:

Инструмент на познанието става самия човек и от усъвършенстването на неговия апарат - както физическия, така и психическия, зависи успехът на неговия напредък в тази чудесна област на безпределни възможности на духа. Усъвършенстването на духа върви паралелно с изтънчването и усъвършенстването на тялото. Нашите ученици преминават този сложен процес. Процесът е естествен и затова отнема продължително време, обхващащо не едно въздышание. В училището хората обикновено се учат години, Нашите ученици - векове.

1968 г. 389. (М. А. Й.). Мускулите се нуждаят от упражняване, психическата енергия - също. Само с постоянно упражняване и приложение тя може да се укрепи и усили. За тази цел на човека се дава деня. В течение на деня може много пъти съзнателно да се приложи огнената сила, без за се прибегва към обичайните методи. Животът дава безкрайни възможности за нарастване на Агни. Не забравяйте, че психическата енергия се нарича „Велик Затворник“ именно поради това, че човек я държи в забрава, не допускайки свободната ѝ и съзнателна проява. Тя е много чувствителна, тя се усилива дори от едно спомняне за нея. Тя изисква осъзнаване и е готова да служи на човека. Това е могъщо оръжие на духа, но не трябва да се забравя, че това оръжие е двуостро и е много лесно да се самонараните с него. То изисква внимателно отношение и голяма предпазливост. Трябва да се научите да го владеете в съвършенство.

1968 г. 390. (Гуру). Възнесянето на стремежите на духа към Йерархията на Светлината прилича на всекидневното поливане на цветята - те разцъфват с всички възможности. Постоянството се проявява в ритъма. Ритъмът позволява да се поддържа неугасен пламък на духа. Въздействието на обичайната еснафска среда може да угаси всеки пламък и само ритъмът издържа натиска на ежедневието. Тези, които устремили се отначало са угаснали, не са се утвърдили в ритъма. Бидейки здраво утвърден, ритъмът носи като на крила. Животът на Вселената се проявява в ритми. Ритъмът на живота е вечен.

1968 г. 391. (20 юли). Трябва да бъдеш много уверен в близостта на Учителя, за да вървиш през живота често не срещайки признание даже от тези, които вървят по същия път. Налага се да се издържа тежестта на непризнаването, запазвайки при това предишната устременост и ритъм. Незнайно защо хората обикновено искат да омаловажат. Не получавайки сами непосредствено от Учителя те смятат, че и другите не могат да направят това. Оттук и отричането, и омаловажаването, и непризнаването. Имате свидетелства за признаването ви от Мен и от Майката на Агни Йога, но за отрицателите са по-важни техните собствени разбирания. Малко радост има в това. Разбира се, само личният контакт е убедителен. По-добре да имаш признанието на Учителя и най-близките до Него звена и да бъдеш непризнат от някой страничен, отколкото обратно. Човешкото признание е временно и повърхностно. От Учителя - завинаги. С времето признават и отрицателите, тъй като достоверността е неотречима.

1968 г. 392. (М. А. Й.). При непризнаване даже от страна на близките Нашето признание и признанието на Самия Владика нарастват по своята значимост и ценност. Ние заставаме по-близко, тъй като проявяваме разбиране на съкровената същност на ученика. За Нас и се дръжте. Непризнаването е добро и полезно с това, че сближава с Нас и учи да се разбира къде се намира всичко ваше. „Зная моята близост до Учителя и имам Неговото признание“ - си казва непризнаваният и умножава своите сили. Само че не трябва да се прави грешка да се опитвате да убеждавате някого в нещо. Чувствителното сърце не се нуждае от убеждаване.

1968 г. 393. (21 юли). Бъдещето на човечеството е очертано в звездите. Периодите на упадък и разцвет на народите следват съответстващите

конфигурации на светилата. Имало е Вавилон, достигнал е разцвет и е паднал, имало е Египет, достигнал е разцвет и е паднал, имало е Рим, имало е Гърция - същият разцвет и същото падение. Така и народите, населяващи сега Земята, ще достигнат разцвет и съвременната цивилизация ще се замени с друга, и истинската култура ще стане достояние на човечеството. Епохата на Рибите ще се смени с Епохата на Водолея. Но сега най-значителната промяна се състои в това, че Кали Юга свършва и Сатия Юга застъпва на нейно място. Колкото и да упорстват хората в своите отричания, всеки човек в една или друга степен зависи от своя хороскоп, от него зависи и съдбата на народите. Необичайният упадък на нравствеността, смутовете, стълкновенията и войните са били предсказани на границата между двете Юги. Предсказанията са се осъществили. Осъществяват се и други, говорещи за небивал духовен разцвет и подем на културата. Човечеството, бидейки част от Космоса, не може да не подлежи на тези велики изменения, които протичат в Космоса. Опитният стопанин през зимата се готви за лятото. Тъмните дълги нощи и студът не го смущават. Той знае, че пролетта ще настъпи и ще се събуди нов живот, ще стане топло и светло и птиците ще запеват. А есента ще даде богат урожай от целия негов труд, който той е положил, знаейки неизменността на течение на циклите на времето. Ние Знаем, че напред има Светлина и че на човечеството е отсъдено радостно сияйно бъдеще.

1968 г. 394. (М. А. Й.). За огнено устремения дух всичко се съсредоточава във Владиката. На Земята няма нищо свое, нищо принадлежащо му, всичко е само временно, само за сега. Лесно е да се остави всичко земно, тъй като нищо не се счита за свое. Това е свобода от земната собственост. Също толкова леко при огнена устременост се освобождават от привичките и ненужните психически натрупвания. При бързина на устрема те просто отпадат и се отнасят от вихъра. Крилата са свободни. И грижата е за това какво да оставите след себе си на тези, които ще дойдат после. Духовното наследство, оставено от човека на хората, които ще живеят след него, характеризира вътрешната същност на заминаващия. Всички хора оставят след себе си следа или шарка на духа. Великите оставят велика шарка и богато духовно наследство за следващите поколения. Психическата шарка от преживения живот е неизгладима. Въпросът е много важен и всеки трябва да си го зададе: какво съм оставил и оставям на хората след себе си? И благо на този, чиито дар, оставен на човечеството, свети.

1968 г. 395. (Гуру). Аурата на планетата е наситена с продуктите на психическото и физическото творчество на човека. Писателите, поетите, художниците, изобретателите, конструкторите, архитектите, строителите, мислителите, философите, духовните вождове - всички изпълват аурата на Земята с това, което творят. Благото, светло, прекрасно творчество създава прекрасни образи и озарява тънките сфери с неописуема Светлина. Земната градина и невидимите слоеве на пространството разцъфтяват под тези излъчвания. Вървящите по тъмния път творят образи на тъмнината, обгръщащи в мрак съответстващите на това творчество сфери. Те подпомагат образуването и сгъстяването на отровния, убийствен кафяв газ. Това са убийци на живота и животворното начало. Това са породители на тъмнина, мрак, отчаяние, болести и бедствия, засушавания, наводнения, земетресения и всякакви неравновесия на природата. Всеки човек ежеминутно и постоянно твори Светлина или тъмнина, изнасяйки излъчвания на Светлина или мрак от своето същество и проявявайки ги в продуктите на своето психическо или физическо творчество. Всички хора са носители на тъмнина или Светлина и всички непрекъснато и постоянно творят, насищайки с енергии на Светлината или тъмнината цялото обкръжаващо Земята пространство.

1968 г. 396. (22 юли). Хората се обединяват от Светлината и в Светлината и се разделят от тъмнината. Където има разделение, там има и тъмнина. Обединяването на човечеството ще дойде в Светлината на новите лъчи. Ако хората можеха да пожелаят Светлина. Тогава би се осъществило и обединяването в едно всепланетно семейство на народите, в единен кооператив или, изразявайки се с езика на древните писания, в единно стадо. Сега има твърде много разединение и то действа пагубно върху благосъстоянието на народите. Миналите посеви на злото са огромни и е нужно време то да изживее себе си. Противодействието на мира в целия свят е все още много силно. И още не е дошло време сеячите да излязат в полето.

1968 г. 397. (23 юли). Независимо от разпасалата се тъмнина трябва твърдо да се вярва в настъпващата победа на Светлината. Бъдещето е светло. Мракът на настоящето, по Закона на противоположностите, може да даде представа за Светлината, която ще дойде да го замени. Но са нужни много сили, за да се издържи постоянния натиск на тъмнината. Утехата е в това, че силата на духа расте при противостоенето на тъмнината. Огнената енергия се усилва при постоянното ѝ използване. Ако в дадения момент няма сили да се преодолее нещо, значи огънчето е още слабо, значи трябва да се прояви още по-голямо напрежение и то да се нагнетява дотогава, докато съпротивлението на тъмните не бъде сломено. Силите на духа са неизчерпаеми, когато са призовани. Тъмните се надяват на вашата слабост и на това, че ще отпуснете в безсилно ръце. Но ако видят, че всеки техен опит се посреща с все по-голямо и по-голямо нарастване на мощта на психическата енергия, ще бъдат принудени да отстъпят. И ако те са упорити в постоянството на своето вредителство, то вие проявете още по-голямо упорство, още по-голямо единение с Нас, за да действаме с обединена сила. Вашата сила е в единението, в обединяването на съзнанието с Нас. Тъмнината е силна само до известен предел, след който се проявява нейното безсилие и тя ще отстъпи победена. Покажете мъжество и вяра в непобедимостта на Силите на Светлината. Вървящият с Мен е непобедим.

1968 г. 398. (М. А. Й.). Какви прекрасни възможности да упражнявате силите на духа ви дава всекидневен животът. Владиката Иска да ви види силни и побеждаващи себе си. Доверете се напълно на мъдростта на Водещата Ръка. Мощта на духа е несломима. Напрягайки я може да се израсне духом от всички противодействия. И ако не се е удало някое от тях да бъде сломено днес, ще се удаде утре. Напрягайте енергията тържествено, мъжествено, твърдо и в единение с Водещия Йерарх. И ако е трудно, ако вървите на предела на силите, ако видите, че сте обкръжени от тъмните, значи светилникът на сърцето е нараснал, значи Агни пламти, значи избраният от вас път е правилен. При покой и благополучие огнената мощ няма да нарасне. Не се отвръщайте от изпращаните възможности да умножите и увеличите съкровището от Агни. Силата расте в борбата и преодоляванията. Не се проявявайте като безпомощни овчици. Борете се безстрашно, мъжествено и твърдо когато виждате и усещате натиска на тъмните злодеи. С вас е Владиката.

1968 г. 399. (Гуру). Обикновеното съзнание не вижда зад обикновените вещи нищо, освен обикновеното. Но вие, имащите определен опит вече знаете, усещате и виждате как зад най-невинните и обикновени явления се крие тъмната ръка и как тя, прикривайки се зад обикновеното, изкусно и злобно подхвърля своите вредоносни хитрости, опитвайки се да помрачи, уязви, изведе от равновесие, обезсили и по един или друг начин да угаси горящата във вас Светлина. Само опитът позволява да се разпознаят тези хитри тъмни уловки. За обикновения човек всичко това е нищо, всичко е просто и лесно обяснимо. Но

следствията на тези уловки са твърде отровни. И ако не се предпазите от тях и не се защитите вредата ще бъде огромна. Трябва да се усили дозорът, трябва да имате сто очи и сто уши, и да бъдете постоянно на стража.

1968 г. 400. (24 юли). Копието, не спящо над дракона, е символ на постоянната бдителност на съзнанието и неговата готовност за борба срещу тъмнината. Постоянството на противостоене на тъмните изисква постоянна бдителност и дозор. Не може да се успокоите, не може да почивате върху лаврите на победата. Наричам Моите воини защото са воини на духа. Хаосът нахлува навсякъде, където отслабва огнената защита. Борбата с хаоса е космична. Ако не беше постоянният и несменен Дозор на Йерархията, вълните на хаоса биха залели човечеството. Опасността от тъмните е в това, че те предизвикват хаос и му отварят достъп до съзнанието. Защитата е двойна - и от хаоса, и от тъмните. Хаосът е безличен, но тъмните избират за цел на своите нападения всички, в които има Светлина. Колкото повече е Светлината, толкова по-яростно е нападението. Успокоеността означава беззащитност. Късно е да се мисли за защита и дозор когато вредата вече е нанесена. Трябва ясно да се разбере необходимостта от постоянно дозора и постоянна готовност за противостоене и борба с тъмнината. Нужно е бодърстване не само при очакване на Вестителя, но и за отразяване на тъмните нападения. Непостоянното, временното, спазматично бодърстване не може да опази от вражеските удари. Именно трябва да се държите като по време на нападение. Ще Изпратя цялата защита, но при условие, че духът бодърства. Ще Изпратя всички възможности, но при пълно единение и неразделен устрем към Мен. Изисква се особена победна и войнстваща настройка на цялото съзнание. Воюващата Даде ярък пример за това. И насън, и наяве тази настройка не трябва да напуска духа. Ненапразно Наричам Моите воини.

1968 г. 401. (М. А. Й.). Налага се да проверим дали се е наложило да приемете толкова много удари поради това, че дозорът е бил прекъсван и крепостта е била отворена за врага. В Твърдината Великият Дозор не се прекъсва нито за минута. Прекъсването би заплашвало с катастрофа. Защо се учудвате, че Твърдината на Светлината се явява постоянен обект за тъмните нападения? Не трябва да се учудвате, а да разберете, че ако дори Тя е на прицел, то какво да се каже за тези, които не се намират в Нейя. Лъчите от Кулата защитават Нейните воини, където и да се намират, ако връзката им с Твърдината е достатъчно силна. Земята е обвита с планетната мрежа на Светлината. Воините на Светлината я поддържат постоянно. Да вземе участие в тази самоотвержена работа е дълг на всеки воин на Светлината.

1968 г. 402. (Гуру). Не е голяма чест, ако дори не сте отбелязани от тъмните. Височината на предмета се определя по сянката, височината на духа - по сенките на тъмнината, които го обкръжават. Светлината винаги дава сянка в плътния свят. По сенките съдете за Светлината. Нищожеството няма да предизвика срещу себе си противоборството на тъмнината. И ако някой се гордее с покоя и безгрижното доволство и благополучие, не му завиждайте, а по-скоро го съжалявайте и му съчувствайте. С какво ще дойде той в Тънкия Свят, където без Агни няма живот.

1968 г. 403. (М. А. Й.). Владиката Иска да ви види разбрали, победили и умножили своите съкровища на духа. За нас е радост, когато виждаме как се натрупва светлият Агни. Воините на духа са силни с натрупването на Агни. Не проявявайте слабост в нищо. Слабостта е родна сестра на нищожеството. Ризницата на духа се изковава от множество качества. Тъмнината тръгва на пристъп яростно в безумно изстъпление. Нима ще проявите бездействие в този страшен час от живота на планетата. Разновесие раздира човечеството.

Неравновесието на природата повтаря и съпътства това неблагоприятно положение, сега е много тъмно. Дръжте се близо до Учителя. Още по-близо. Може да се устои само когато не е нарушено единението. Трябва да проявите сурова готовност да се борите за Делото на Владиката.

1968 г. 404. (Гуру). Красотата може да бъде величаво-сурова. Тя може да бъде видяна във величествените явления на природата. И суровостта на духа може да бъде прекрасна. Красотата е многостранна. Многостранността ѝ се проявява и в човешкия дух. В подвига привлича Красотата. Майката на Света, възплъщавайки в себе си образа на свръхчовешката Красота, изпраща синовете на Светлината на подвиг. В подвига намира израз висотата, до която е достигнал духът на човека. Народът, който е проявил масов героизъм на духа, показва с това своята историческа жизнеспособност и пригодност за еволюцията. Ето защо Владичите са Дали най-добрата съдба на най-добрата Страна - нашата Родина.

1968 г. 405. (26 юли). Докато всичко не е пренесено вътре, а на външното е отредено само толкова, колкото е необходимо, висшето „Аз“ не може да се прояви. Затова и на човека се дава всичко, до неговото тяло включително, временно, за да не се привързва към нищо и да разбира, че неговото истинско и неотнимаемо достойнство е вътре и че на вътрешното трябва да се даде предимство над външното. Това вътрешно съдържание, това богатство, това съкровище започва да расте когато му се отделя достатъчно внимание, грижи и устременост. Този, който се залавя за външното и се опитва да го удържи, и да изпълни с него живота, рано или късно, но неизбежно трябва да преживее крушението на всичко, тъй като всичко външно се отнема от човека когато дойде време за това. Но вътрешното остава. Ако то е било пренебрегнато, ако не са му отреждани време и място, и грижи, човекът заминава празен, нямащ какво да вземе със себе си и с какво да живее там, където преминава. Ето защо вътрешният живот и грижата за своето висше „Аз“ има такова голямо значение. Не за душата, а за духа е грижата, тъй като това, което обикновено се подразбира под душа, е свързано с временната и смъртна личност на човека и неговите временни обвивки, докато в действителност духът - това е Безсмъртната Триада. Много мислят и много говорят за безсмъртието, но това явление не се разбира изобщо и търсят безсмъртието не там, където трябва и не в това, в което то се проявява. Безсмъртието, за което Ние Говорим, е свързано със съзнанието и неговата непрекъснатост. Когато съзнанието е изцяло съсредоточено върху външното, което само по себе си е временно и недълговечно, то, съзнанието, по този начин е обречено на прекратяване на своя живот заедно с края на външното. Царството, за което някога е Говорено и което не е от този свят, представлява богатството на вътрешния свят на човека и неговия живот във Висшите Сфери, в Духовните Сфери, където животът не се прекратява със смъртта на тялото и където съзнанието може да запази своята непрекъснатост. Но да се живее животът на духа на Земята е невъзможно ако не сте се откъснали от външното обкръжение и ако не пренесете съзнанието в мисълта и не сте се утвърдили в Сферите не от този свят. И когато това все пак е постигнато в една или друга степен, трябва да се установи равновесие и да се живее в този земен свят, изпълнявайки своя дълг и всичко, което изисква животът, без да се губи при това реалната връзка със своето висше „Аз“ и със света, на който то принадлежи. Да се остави Земята значи да се премахне основата изпод краката; да се потопите в земното значи да прекъснете връзката с Висшето. Златният път на равновесието беше указан отдавна като единствено правилното разрешение на този сложен и труден проблем.

1968 г. 406. (М. А. Й.). Тънкият Свят постепенно ще навлезе в живота и ще стане негова неотменима част. Тънките енергии обичат да ги забелязват. Те са

около нас, но липсата на внимание, пренебрежението към тях, лъжливата заетост пречат да се забележат техните прояви. Ако на тях се отделя поне една десета част от времето, което се отделя за глупости, резултатите няма да се забавят. Обикновено забелязваме и виждаме това, което обичаме. Следователно трябва да съумеете да обикнете Тънкия Свят. Много плашещо, невярно, изопачено и нелепо е говорено за него в миналото. Всички тези представи ще трябва коренно да се изменят. Тънкият Свят е прекрасен. Тънкият Свят е според съзнанието. Ако съзнанието е било предано на Красотата и се е хранело и е живяло с нейните образи, Тънкият Свят ще отговори на това с Красотата и изтънчеността на своите форми. В него всеки ще намери нещо за себе си. Трябва само търсенията и стремежите на духа да бъдат от Светлината. Можем да го оприличим на огледална тънка материя, която отразява Красотата или безобразието на гледащия в него човек. Съдържанието на Тънкия Свят ще отзвучи според съзнанието, докоснало се до него.

1968 г. 407. (Гуру). Задачата на всеки желаещ да се приближи до Йерарха се заключава в това да съблюдава мисълта. При това трябва да си дадете пълен и суров отчет за това, кое е по-силно: желанието за сближаване с Фокуса на Светлината или допускането на своите негодни мисли, които често даже покрай волята нахлуват в съзнанието и се стремят да се утвърдят в него. Съблюдаването на мислите изисква немалко настойчивост и решимост, тъй като негодните мисли са много упорити и здраво прилепват, ако намерят възможност за себе си да се хранят за сметка на аурата на привлеклия ги към себе си човек. Но мисълта се подчинява на волята, ако волята е по-силна от нея. Волята винаги може да даде такова огнено напрежение, което да преодолее нежеланата прилепнала мисъл. Овластяването на мисълта представлява това неизбежно стъпало, което е невъзможно да се прескочи или подмине при изкачването по Стълбата на Светлината.

1968 г. 408. (М. А. Й.). Когато ви се струва, че сте сами, че сте изоставени, това означава, че Учителят Иска да покаже как трябва да се действа в самота и как да се научите да стоите твърдо на собствените крака. Можем да се порадваме, че вече не на думи, а на дело се разбира колко полезни са притесненията, обременяванията, неприятностите и нападенията на тъмните. Тъй като всичко това са предметни уроци, обучаващи на това, което е невъзможно да се разбере и усвои по друг път. Това разбиране свидетелства и за доверие към Водещата Ръка. Без такова доверие е невъзможно да се движите напред. Когато сте обкръжени и всички изходи са затворени, и остава свободен само един - нагоре, не е трудно да се помисли, че Учителят е Изоставил. Но Той е с вас винаги, независимо дали чувствате това или не, уверени ли сте или не. Той е с вас и се Радва на всяка ваша крачка във върнатата посока.

1968 г. 409. (Гуру). Всяко правилно светло действие дава усещането за радост. Добре е да се утвърдите само в светли действия, а също и в такива мисли и чувства. Ако на нападащата злобна същност се нанесе ответен удар в злоба и раздразнение, това ще бъде грешка и тъмно действие, но ако се нанесе спокойно, без злоба, то ще заприлича във вашите действия на Учителя на Светлината, Който Действа винаги в пълно равновесие и самообладание. Продължавайте да се учите от живота, извличайки полезни знания и опит от неговите уроци.

1968 г. 410. (31 юли). Някога и някъде сте свързали себе си кармично с хората, които влизат сега във вашия живот, често обременявайки ви със своите несъвършенства и враждебност. Няма да ви оставят на спокойствие докато не се изчерпи кармата. За да не се поражда нова, трябва да се въздържате от пораждане на нови причини, привързващи към нежелани лица. Всички недобри чувства и

особено злобата ще привързват още повече. Трябва тези приближаващи се да „нямат нищо във вас“ или да не пораждат наново нищо можещо да укрепи и възроди погасяваната карма. Трябва да потушите в себе си и външното, и по-главно - вътрешното. От огорчението и обременяването от такива личности не може да се избяга, но от това да се допуска раздразнение и недоброжелателство и други родствени им чувства съзнанието може напълно да се освободи, те могат дори да бъдат съжалявани и да им се изпращат невраждебни мисли. Така се погасяват и изживяват старите кармични срещи.

1968 г. 411. (М. А. Й.). Свободата на духа, за която мечтае човек и която така му се иска да постигне, не е постижима на Земята, но е постижима в Световите, там, където свършват земните притегляния. Духът може да отдъхне и да усети тази свобода на границата на ментала. В тези сфери свободата е възможна. За нейното съществуване хората знаят несъзнателно и се стремят да я постигнат на Земята, където условията не способстват за това. Тъй като дори плътното тяло само по себе си представлява тъмница за духа. А каква свобода има в тъмницата? Накъдето и да се устреми човек, навсякъде трябва да влачи тялото със себе си. А то се уморява, то иска да яде и да пие, нужни са му дрехи и покрив. Осъзнаването на ограничеността на физическото тяло ще помогне да се устремите към надземна свобода. Тя не може да се постигне ако в Надземното се отнасят привичките, желанията и потребностите на тялото. Те трябва да бъдат оставени на Земята, побеждавайки ги докато сте още в тяло. Затова и се дава земният живот, за да придобие в него духът на човека сила да се освободи от неговите притегляния и изкушения - това са изкушенията на времето, пространството и вещите.

1968 г. 412. (М. А. Й.). Пред погледа на еснафа нищо не се случва, всичко е обикновено, като навсякъде, всичко е просто и естествено. Но окото, научило се да различава, вижда зад тези на пръв поглед невинни и обичайни прояви косматите ръце, изкусно плетящи всевъзможни мрежи и уловки и хитроумни зловни комбинации. Да се види зад тях тъмнината и да се установи кои именно са проводниците, каналите, оръдията на техните въздействия ще бъде залог за и половин победа. Да не ги видите - значи да се борите с вятърни мелници, значи да нанасяте ударите извън целта или по техните несъзнателни жертви, които ако сами по себе си не са зли, то са малко отговорни за своите постъпки, извършвани под внушение на тъмнината. Трябва да се научите много тънко да се ориентирате във всичко това. Тъмните често използват деца за решаване на своите хитри комбинации. А нима децата осъзнават причиняваната от тях вреда? Често използват животни, птици и даже насекоми. Асортиментът на техните хитрости е достатъчно разнообразен. Ще направим изводи за настоящата необходимост от пълно единение с Йерархията на Светлината и непрекъснато предстоене.

1968 г. 413. (Гуру). Налага се всекидневно да се утвърждаваме в Светлината, тъй като противниците на Светлината не спят. А и освен тях, съзнателните, има много непросветени съзнания, творящи мрак и пораждащи мътна слуг от мисли в обкръжаващите ги сфери. Всичко това въздейства върху психиката явно и тежко. Но трябва да се устои в Светлината. Но как? Само по пътя на сливане на съзнанията с Фокуса на Единната Светлина, с Фокуса на Йерархията. Друг Път не знаем, за да се задържим в Светлината.

1968 г. 414. (М. А. Й.). Не се поддавайте на илюзията, че външните обстоятелства могат да съкрушат духа. Духът е несъкрушим и неговите сили са неизчерпаеми. Физическите сили имат предел, но силата на духа е безпределна. Тази сила може да се призове с могъщо усилие на волята за проявата ѝ от

дълбините на духа. Великите подвизи се извършват при такъв подем. Човекът даже често не разбира как е могъл да извърши това, което е било извършено от него в момент на такъв духовен подем. Призовавайте невидимия Водач и действайте заедно. Помнете твърдо думите: „Против Нас никой не е силен“. Тялото е немошно, но духът е мощен.

1968 г. 415. (М. А. Й.). През изпитанието със самота също трябва да се премине. По време на това изпитание се проявяват много качества, както положителни, така и отрицателни: първите за утвърждаване, вторите за изживяване, по-точно за тяхната трансмутация в положителни. При това е важно да се разбере, че силните отрицателни качества могат да се трансмутират в положителни, тъй като има какво да се преобразува, но от нищото не може да се създаде нещо. В този смисъл се разбира и изразът, че човек трябва да бъде или студен, или горещ. От нищожната проява няма да се получи нищо, освен нищета, но трансмутираното по линията на родствените противоположности силно отрицателно качество може да стане бисер и украшение за духа, защото, откривайки в себе си силно отрицателно качество, може съзнателно да започнете да утвърждавате неговата антитеза. Трансмутацията на елементите се потвърждава от химията. Тя е възможна и в областта на духа.

1968 г. 416. (Гуру). Самоанализът винаги е добър, но самотерзанието, самоизяждането са недопустими в ученика. Те са също така безплодни, както и прословутото разкаяние. Разкаянието е допустимо само в един случай: ако то поражда необратимо, несломимо, окончателно и твърдо решение никога да не се повтори това, което е било извършено. Всички останали видове разкаяние са за нищо. Самоанализът позволява да се определи какво именно в характера на човека подлежи на подобряване, какво на изживяване и какво се развива нормално. Целта на самоанализа е усъвършенстването. Суровият самоконтрол и самоанализът вървят ръка за ръка.

1968 г. 417. (4 август). Говорейки по същество пътищата са само два: пътят към Светлината и пътят в тъмнината, десният път и левият път, пътят нагоре и пътят надолу. И е добре когато се осъзнава и разбира, че няма път назад. Изостреното и разширено възприятие при отстъпление назад ще усили и изостри всички недостатъци и ще задълбочи и разшири всички слабости, всички пороци и неизживени свойства и даже ще породни нови. За съжаление склонността към зло в човека е по-силна, отколкото стремежът към добро. Много лесно и просто е да се търкулнете по наклонена плоскост, много по-лесно, отколкото да се изкачвате по отвесни скали. Затова много духове се търкалят надолу в бездната. Тъй като може да има такава степен на падение, от която вече да не можете да се вдигнете. В земния свят това не се проявява така рязко, както в Тънкия Свят. Плътната видимост създава илюзията за безнаказаност и сякаш еднаквост на обкръжението и за добрите, и за злите: и слънцето е едно, и въздухът е същият, и облеклото, и храната. При това цялата обстановка за злите може да бъде по-добра, отколкото за добрите. Но картината се променя рязко при освобождаване от тялото. Всяка сфера прибира, тоест привлича магнитно своето и тъмните и злите необратимо биват въввлечени във водовъртежите на породените от тях отрицателни енергии и тъмнината заминава в тъмнина. Когато разбирането на тези условия достигне известна степен, отстъплението става невъзможно. Но кой съзнателно ще поиска да се хвърли в бездната? И когато вече няма връщане назад, тогава и само тогава се отварят вратите на тайното знание.

1968 г. 418. (М. А. Й.). Различните степени на ученичество са приравнени към нивото на съзнание на ученика. И ако Учителят Нарича някого ученик, то дори и това единствено има голямо значение и оказва влияние на

неговата съдба. Неопитността се стреми много да поучава и иска да има колкото може повече ученици. Но опитният пътник разбира колко огромни са тежестта и отговорността на учителството. Невидима връзка свързва Учителя с ученика. По нея към Учителя се предават преживяванията на ученика. А тъй като нивото на техните съзнания е различно, то обременяването на Учителя е неизбежно. Съзнателната внимателност от страна на ученика облекчава Бремето на Учителя. Но са толкова малко тези, които мислят за това да не обременят Учителя. Съзнателният и особено несъзнателният, но не по-малко силният от това вампиризм и поглъщане на чуждата психическа енергия са много широко разпространени. Хората прекрасно знаят около кого могат да се облажат и похищават без всякаква жалост чуждата сила. Даже почитателите могат да разкъсат този, когото почитат. Затова трябва да бъдете на постоянен дозор.

1968 г. 419. (Гуру). Усещането на безпричинно безпокойство, тревога, помрачение често се получават от присъствието на тъмните. Трябва да си давате ясна сметка за това и да не се поддавате на тези впечатления. Светлото и бодро състояние на духа се установява от волята. Да плува безволно по течението на нежеланите настроения не подхожда на ученика. По-добре е да вземете управлението в свои ръце, отколкото да позволявате на някого друго да ви командва. Когато сте на кон трябва здраво да държите поводите в ръцете си. Нима това не е ясно?

1968 г. 420. (5 август). Качеството спокойствие е твърде привлекателно. Всеки ученик много иска да го утвърди. Но желанието все още не означава неговото осъществяване. Над придобиването на това качество се налага да се потрудите. То може да се уплътнява и усилюва в своето въображение. Но само въображението е малко, то трябва да се прилага на практика, прилагайки го в живота. Когато настъпи момент на безпокойство обикновено се забравя за спокойствието и астралът успява и да се развълнува, и да се огорчи, и да загуби равновесието, преди да си спомните за него. Затова желаното качество трябва да се държи винаги в готовност, докато то не стане дотолкова привычно и израснало в съзнанието, че то вече да не го напуска дори и в най-безпокойните моменти. Тъй като безпокойството само по себе си е напълно несъстоятелно, непотребно и безполезно. То не дава нищо друго, освен вреда. То не помага с нищо и логично е лишено от смисъл. Може да се прояви загриженост, предпазливост и желание за успех, но в пълно спокойствие. И ако в дадения момент е невъзможно да се помогне с нещо или е невъзможно да се избегне нещо, то безпокойството няма да даде нищо и няма да подобри положението. Много психическа енергия се губи при безпокойство - като при отворен клапан на парен котел, през който изтича енергията на парата. Трудно се поддават на изкореняване човешките свойства, образували се в продължение на много въплъщения. Тъй като за тяхното погасяване трябва да се вложи енергия превъзхождаща тази, която е била изразходвана за тяхното утвърждаване. Именно трябва да се израсне духом от всяко свое порождение, за да бъде то преодоляно. Но дори водата дълбае камъка - и при неотклонност на устрема към самоусъвършенстване човек преобразява себе си.

1968 г. 421. (М. А. Й.). Всичко, което сближава с Владиката и с нас, трябва да се запази. Всичко, което отделя и отдалечава - да се отхвърли и трябва да се отхвърля винаги, веднага щом се появи. Всички изпитания се дават за да се утвърди нерушимото от нищо единение. Нарушаването на единението винаги идва отдолу.

1968 г. 422. (Гуру). Малко е да се утвърдите в Светлината, трябва още и да се удържите в нея. Във Високите Слоеове, където е светло, не е трудно да се

удържате, но в плътните слоеве това изисква постоянни усилия, бдителност и несломима твърдост на решението на волята. Това е показател не за слабост на духа, а за това, че земните сфери са пълни с най-разнообразни и понякога силни притегляния, на които трябва да се противопоставите и които се налага да се преодоляват постоянно. Земният живот е постоянна борба на високото и ниско начала в човека.

1968 г. 423. (9 август). Основите са като здрава котва за кораба в бурята. Нито настроенията, нито преживяванията, нито всичко случващо се с човека не може да ги измени или отхвърли. Те са, те са били, те ще бъдат. Ето защо когато всичко се колебае Съветвам да утвърждавате съзнанието върху Основите. От тях не може да се избяга. Те са били така също нерушими и преди сто, и преди хиляда години, и ще останат същите и в бъдеще. Поучително е да се отбележи как се разсипват като картонени къщички изобретенията и струпванията на тези, които „строят за разрушение от вихъра“. Но положените от Нас дела стоят хилядолетия. И затова ще се учим сурово да различаваме двата рода явления: кратките, бързопреходни, обречени на бърза забора човешки дела и Великите Деяния, непрестанни векове и ще приложим към тях грижата, вниманието и сърцето си.

1968 г. 424. (10 август). Относителността на човешките представи за обкръжаващия хората свят е поразяваща. Всичко зависи от широтата и степента на развитие на съзнанието. Обикновено дори не разбират доколко могат да се различават тези представи у двама стоящи един до друг земни жители. За да се ориентирате поне някак в това е необходима известна степен на самоотреченост. Но всички са изпълнени само със себе си и само със своето. Кой ще се замисли за особеностите на чуждото съзнание. Перифразирайки известната поговорка може да се каже: „Колкото глави, толкова и светове“. Възможно е да се прониква в чуждото съзнание, възможно е да се проявява разбиране, но се изисква тънък подход, който се обуславя от любовта, тоест от сърцето. Любящото сърце прекрасно разбира особеността и своеобразието на любимия човек. Сърцето е прорицател, чрез сърцето лесно може да се проникне в съзнанието на друг човек. Познанието за разнообразието на човешките души се постига чрез сърцето. Всяко съзнание е обкръжено с мислени образи, които то създава. Мислещият за Красота създава и прекрасни образи. Същността на шарката на всеки дух, оставена от него в пространството, се определя от принципа на Красотата. Пораждащите безобразия действат на диаметрално противоположен принцип. Всеки може да се огледа назад и да погледне мислено каква шарка от мислени образувания е оставил след себе си, какъв свят от представи го е обкръжавал в течение на живота му. Този свят ще го последва и по-нататък и всеки мислен образ, създаден от него, ще се изправи пред него, за да получи окончателна оценка, да получи или признание, или отричане. При признаване мислеобразът остава с човека, който го взема по-нататък със себе си и го използва за живота в Надземното, видоизменяйки го във всевъзможни тоналности. При отричане човек трябва да се освободи от него и да неутрализира вложените в него от самия него енергии, тоест да го победи или разруши, за да не бъде придружаван от него по-нататък. Това се отнася преди всичко за мислеобразите, носещи върху себе си печата на безобразието. Срещата със стражите на Прага включва в себе си също и този процес. Този, който през земния си живот е пораждал безобразия трябва да се срещне лице в лице с обективните видими форми на своето творчество и или да ги преодолее, отхвърли и разруши, погасявайки пулсиращите в тях енергии, или да влезе в съчетание с тях и да се потопи в тях. Ако те са запазили привлекателността и притегателната си сила за него, борбата е трудна. Ако той ги

е изживял и надраснал, срещата ще бъде победна. Всички хора постоянно създават различен вид мислени образи. Много важно е те да не бъдат безобразни, а да съответстват на принципите на Красотата. Трябва контролът над мисълта да се насочи към това. Силата на мисления образ се обуславя от чувството. Даже малкото съзнание, вдъхновено от чувството за самоотверженост, твори прекрасни форми в пространството. Това са неговите бъдещи приятели и спътници. Процесът на изкуплението, тоест на неутрализацията и погасяването на безобразните мислени форми и на съдържащите се в тях енергии е неизбежен, ако шарката на духа не съответства на принципите на Красотата.

1968 г. 425. (М. А. Й.). И все пак при всички най-високи думи трябва да се намерят в себе си сили да се претворят те в живота. Думите не претворени в действия са като миналогодишния сняг. Те няма да оставят следа върху аурата, няма да дадат отлагания от огнени кристали в Чашата. Такива думи са безплодни като сухи листа. Полезно е всеки ден настойчиво да се питате: „А какво приложих или ще приложя днес на практика в дела. Какви положения от Учението или Укази ще направя свое достояние, неотнимаемо във времето? С какво ще обогатя натрупванията в Чашата?“ Твърде много думи се изричат за най-прекрасни неща и твърде малко се върши. Огромна е пропастта между думите и делата, и тя трябва да се отстрани. Нека тази задача да бъде в мислите всеки ден.

1968 г. 426. (Гуру). Победата се заключава в това въпреки всичко да се движите неотклонно напред, по един път приетото направление. Колко много отвличащо има, колко пречещо и задържащо, колко на пръв поглед ненужно и затъмняващо. Но ако напредъкът все пак се осъществява, значи всичко това е било полезно и нужно. Значи препятствията са станали тласкачи и двигатели. Когато това стъпало е достигнато, можете да се порадвате. То се постига с немалка цена. Човекът е така устроен, че най-нищожното и неважно постоянно застава пред очите, а най-нужното се измества на заден план. Изисква се воля и редица целеустремени усилия за преподреждане на явленията. Образът на Учителя в сърцето много облекчава тази задача.

1968 г. 427. (11 август). Едни хора говорят за смъртта и я признават. Други я отричат и се подготвят за смърт. Каква нелепост има даже в самото словосъчетание «да се подготвяш за смъртта», когато в действителност трябва да се готвите за живот, за живот в Надземното, извън тялото. Така много представи в човешкото разбиране са обърнати с краката нагоре. А някога отдавна-отдавна всичко е било иначе и хората са знаели за извънтелесните пребивавания. Но потапянето в материята е изтрило паметта за миналото. Едностранчивото светоразбиране е породило съответстващи условия на живот. Вярванията са станали формални и догматични и са престанали да влияят на живота. Действителността се е заменила с неистини и умствени спекулации. Краят на Кали Юга е изпълнен с тъпи отричания, човеконенавистничество и жестокост. Това, което виждате наоколо, е много характерно за края на заминаващия си век. Изходът от задънената улица е в бъдещето, което ще освободи човечеството от самоналожените връзки.

1968 г. 428. (Гуру). Считайте дамоклевия меч за символ, показващ че ученикът се намира под постоянно надвиснала опасност от тъмни нападения. Много злобни очи със злорадство гледат дали няма да угасне пламъкът на духа благодарение на техните непрестанни старания. Стражата не може да се остави и ръцете не могат да се отпуснат в безсилие. Символът на война е избран много удачно. И не може днес да бъдеш воин, а утре - еснаф, забравил за Божията битка. Ще бъдем на постоянен дозор в пълно единение с Владиката.

1968 г. 429. (13 август). Познанието за човека не е лесно поради това, че се налага то да се придобива чрез личен опит. Теоретичният подход не дава резултати. За всяко зрънце знание се налага да се плаща. Животът не се скъпи да дава материал. Ние също Сме Преминали по този път и познавайки Сме Намирали сили да обичаме и да се трудим заради човечеството. „Великият сирак“ се нуждае от Нашата любов и грижа. Процесът на познаване не трябва да се съпровожда с жалби и ожесточение. Нужна е самоотвержена любов, тъй като те, не знаещите, не знаят какво вършат. И може ли да се изисква от тях, затъмнените от невежество и отричане? Но от тези, които са се докоснали до Великото Знание, може да се изисква. Затова към учениците се предявяват сурови изисквания и условия за познанието - да не допускат ожесточаване на сърцето. Ние Учим да се действа с любов. „Обичайте Ме и ще удвоите силата“, обичайте хората, лишени от наследство на тази Земя и ще я удесеторите.

1968 г. 430. (Гуру). Как да действаме, когато има нападение? Преди всичко в спокойствие. Удържайки равновесието при първия удар или приближаване на тъмните трябва да се обърнете към Владиката и да се обедините с Него здраво в съзнанието. Не трябва да се смущавате, ако резултатите не се получат мигновено и именно в желаната форма.

1968 г. 431. (15 август). Духът е вечен, но Майя на всичко, което се случва с него, е временна. Затова при достатъчна твърдост и упорство духът винаги побеждава. Не трябва да се забравя за значението на тези качества. По пътя в безпределността, по пътя, който няма край, постоянството на устрема съдържа в себе си гаранция за победата. Затова е недопустимо воинът да сложи оръжие пред временните трудности и препятствия, колкото и непреодолими да изглеждат те. Тяхната непреодолимост е привидна. Духът побеждава всичко, тъй като победата над външното не е във външното, а в духа. Победното състояние на съзнанието е много важно именно със своето, възможно даже и неосъзнавано разбиране на първенството на духа и неговото превъзходство над плътта, над света на видимите форми. Духът е творец. Неговото творчество се разпростира върху материята и света, който го обкръжава. Няма такива препятствия и трудности, които да не би могла да преодолее огнената воля на войнстващия дух. Не вън, а в себе си се сътворява победата. „Победил себе си, победителят ще се изправи “ в осъзнаването на своята победна, непреодолима сила. Но за да стане победител той трябва да има периоди на борба. И трябва да не се оплаква, да не се огорчава, да не се помрачава, а да се радва, че враговете на Светлината дават такава прекрасна възможност да се удържи в Светлината и да умножава в борбата и преодоляването своите сили. Напрягайте още и още своята огнена мощ, за да може тя да нараства непрестанно. На стъпалото на покоя и безгрижното розово съществуване мощта на духа няма да расте. Затова Казвам: „Натоварвайте Ме с тежестта на този свят“. Не се бойте от нищо и не отстъпвайте пред нищо, не оставяйте оръжието на Светлината и бъдете винаги на несменен дозор, бъдете бдителни и нощем, и денем. Достатъчно е да се успокоите на достигнатото, да отслабите зоркостта и врагът незабавно ще се възползва от почивката и особено след поредната победа. Именно след победата е нужно да се усилва стражата и готовността за отразяване на тъмнината.

1968 г. 432. (Гуру). Не всичко давано от Учителя може да се повери на хартията. Трябва да се прояви мъдро разпознаване на тези формули, които не подлежат на огласяване. Най-главното се предава винаги от уста на уста и не подлежи на записване. Сърцето ще подскаже кога именно трябва да се постъпва така. Би било непредпазливо да се дават в неопитните ръце ключове от Знания, с които хората лесно могат да злоупотребят. Печатът на Тайната е здрав на устата на тези, които наричат отсъдени ученици.

1968 г. 433. (16 август). Тези, които имат Нашето признание, обикновено нямат признанията на хората; не се налага да се обяснява кое е по-важното. Обикновено хората посрещат близостта до Нас с недоверие, подозрение и присмех. Така и трябва да бъде, тъй като необикновеното не се вмести в обикновеното съзнание и предизвиква противодействие. Беше Казано: "Мен гониха и вас ще гонят". Не е ли все едно в каква форма се осъществява това. Затова и е толкова трудно на Моите избрани сред тях, забравилите за духа. Да се пренесе неугасен светилникът на духа в съвременните условия на плътния свят ще бъде светъл подвиг. Неугасен тук, там, във Висшия Свят той ще се разгори с неописуема Светлина. Светлината е нужна и в земния свят, и в Надземния Свят. Учете се, Мои воители, да се радвате на трудностите в живота, учете се да обичате яростните противодействия и препятствия и се радвайте на битката и възможностите да проявите мощта и несъкрушимата сила на духа. Победата ще дойде, ако сте с Мен и ако няма мисли за отстъпление, или да се сложи оръжието. И тъй, само напред и само с Мен. Кой е силен срещу нас, когато сме заедно? Ако нещо упорства и не се преодолява, напрегайте още и още мощта на духа. Тя е неизтощима и несъкрушима и близостта до Учителя е неизменна. И когато в тази непосилна борба земните сили се изчерпят, не се смущавайте - силите на духа няма да си отидат, тъй като е непресъхващ и изворът, който ги хранва. За всички противодействия се изисква израстване на духа за тяхното преодоляване. Съзнателно увеличавайте силата на духа призовавайки нейната мощ от дълбините и даже не мислете за възможност за поражение.

1968 г. 434. (М. А. Й.). Усещането, че се намирате на ръба на пропастта съпровожда понякога съзнанието на този, който се утвърждава в Светлината. Пред познаващия поглед се разкрива биполярността на Мирозданието. В този двуроден огън се закалява острието на духа. И колко твърдост трябва да се прояви, за да се премине твърдо през всичко! И няма нищо свое, и няма да ви е жал да оставите нищо в този свят. Всичко е в Него, Призовалия ви след Себе Си. И когато всичко ваше е пренесено от този свят във Висшия Свят и е съсредоточено там, тогава, наистина, вашето достойние е неотнимаемо и тежестта на този свят става по-лека от перо, тъй като беше Казано: "Ще Приема върху Себе Си неговата тежест".

1968 г. 435. (18 август). Видовете и формите на самозаблудата са твърде разнообразни. Нейните жертви често искрено вярват в това, което са създали в своето собствено въображение. Със съзнанието за своята правота те утвърждават това, което приемат за реалност. Човешките заблуди надхвърлят всички граници. В своята ограниченост и невежество те често приемат за истина лъжата и считат за свой дълг да я защитават. В Тънкия Свят "цели стада заблудени" пребивават в своя свят. Всички "фалшиви Олимпи" са явления от същия порядък. Всевъзможните лъжливи вярвания, учения, теории са от същия корен. Седящите в кокошарника го приемат за света, а всичко останало отричат. Човешкото невежество е разлято широко. Колко лъжливи теории се приемат и отхвърлят ежегодно. Сред тези всевъзможни натрупвания е трудно да се намери тясната пътека, която води към Истинското Знание. Сега пред науката стоят изключителните възможности да се приближава до него. Но все още пречи предвзетостта. Скоро науката ще разруши много бариери на неразбирането. Тя ще отвори вратата към Тънкия Свят, тя ще докаже неопровержимо действителността на несъмненото. Както във времето си инквизицията не е могла да спре течението на мисълта, така и сега никакви опровержения и забрани няма да спрат победното шествие на науката. Да се окажете в лагера на невежите и противниците ѝ ще бъде признак на мракобесие и изостаналост.

1968 г. 436. (М. А. Й.). При усещане на неувереност, неопределеност и съмнение в бъдещето трябва да се завръщате към Основите и да изхождате от тях в своето мислене. Те са непоколебими и временността на настроенията не ги засягат. Настроенията се отнасят към света на личните преживявания. Но основата е здрава като скални грамади, тя е здрава и в Надземното. Ще свърши животът с всичките му преживявания и ще започне друг, в условия напълно различни от земните условия - ще започне животът на духа извън тялото. Затова ударението се поставя върху мисълта и върху живота в духа. Мяргането на дните и нощите тече долу, тъй като животът на духа е над тях.

1968 г. 437. (Гуру). Няма да бъде погрешно ако всичко, което е било някога, се разглежда като съществуващо сега, тъй като по принцип нищо не изчезва и не се ражда отново. Тази формула на материализма може да се прилага много широко към всички явления от живота. Разбирайки я вече няма да смятате някого за умрял и заминал в небитието. Всички те са и съществуват в пространствата, или са отново възплътени. В свитъците на Акаша миналото също съществува и може да бъде видимо в цялата му реалност и жизненост. Правилно постъпвате почитайки заминалите като живи. Смърт няма, но има вечен живот, проявяващ се във вечно променящите се форми.

1968 г. 438. (М. А. Й.). Тънкият Свят притежава безкрайно количество аспекти на своето изразяване, той е според съзнанието. Неговото възприемане се осъществява според настройката на съзнанието. Всичко зависи от това как е настроен възприемащият апарат. При болшинството тази настройка носи произволен характер, всичко върви на самотек, без какъвто и да било контрол и целеустременост. Парцаливото мислене, парцаливата настройка ще отразят и съответстващите им сфери. Формулата „според вашата вяра ще ви бъде дадено“ определя този аспект на Тънкия Свят, с който ще се наложи да влезе в допир съзнанието. Затова е толкова важно отрано да се установи ъгъла, под който ще се осъзнава Тънкия Свят, свят прекрасен и пълен с всички възможности за осъществяване на най-дръзновените стремежи. Всеки ще пожъне обилно от плодовете на своите мисли в Надземния Свят, тъй като ще види това, което му позволява лещата на неговото съзнание. Високите мисли ще го увлекат във Високите Сфери, земните мисли - в сферите най-близки до плътните слоеве. Всеки ще получи и намери според себе си. Всеки ще получи според вярата си това, което признава, в което вярва и към което се устремява духом.

1968 г. 439. (Гуру). Зад всяко положение на Учението стои безпределността. Всяко положение може да се задълбочава, разширява и развива безкрайно. Дават се незавършени формули и стъпалата на познанието водят нагоре по стълбата, нямаща край. Разбралият това има в ръцете си ключа, използвайки който може, вземайки всяко звучащо му положение, да разкрива скрития в него смисъл и да извлича неговото съдържание, обогатявайки своето разбиране. Учението на Христос е получило в Учението на Живата Етика по-пълно изразение на дълбочината на тези вечни и непреходни истини, които са изразени в неговите кратки, релефни и отчетливи формули. Учението на Христос даде стъпалата към разбиране на по-нататъшната приемственост на последователно предаваното Съкровено Знание. В бъдеще неговото разбиране ще се разширява и развива през цялото време, достигайки постепенно до такива висини, за които в днешно време хората не могат даже да мечтаят. Безпределността е във всичко. Знанията нямат предели.

1968 г. 440. (Гуру). Мисълта, изпратена нагоре, задължително се връща обратно към изпратилия я, но се връща обогатена с нови елементи, съзвучни на нейната природа. По този път съзнанието може да расте, да се разширява и да се

обогатява с нови находки. За тези свойства на мисълта, изпращана съзнателно в пространството, малко хора мислят и малко знаят нещо. В пространството често се изпращат зловни, тъмни мисли. Какво могат да донесат те на изпратилите ги? За отговорността за мисълта трябва да се мисли. За магнетизма на мислите трябва да се знае. Мисълта е жива същност от Тънкия Свят. С какво се обкръжава човек, какво поражда и какво получава в отговор - трябва да се помисли за това.

1968 г. 441. (21 август). Плътността на земната обвивка затъмнява знанията на духа. Може да се наблюдава как при дълга изтощителна болест тази плътност се разрежда и се получава достъп до знанията на духа. Ето защо понякога наричат болестта „Посещение на Господа“. Духът, макар и частично освободил се от тежестта на плътта, се докосва до Надплътните Сфери и получава частично озарение или способност да усеща радостта и свободата на Извънплътните Слоеове. Този, който е изпитал този процес на разреждане на плътното тяло, разбира за какво става дума. Разбира се, не всяка болест дава такива резултати. Но даже радостта от оздравяването се основава върху докосванията до Извънплътния Свят. Трябва отново да се преразгледа и да се измени коренно отношението към освобождаването от плътното тяло. Нарочно Избягвам нелепата дума „смърт“, която изкривява действителността. Вечният живот, никога не умиращ, е и този истински живот, който притежава духът на човека. Само при пренасяне на съзнанието и мисълта в неговата сфера може да се разбере какво е това безсмъртие. Качеството устременост се дава на човека, за да бъде постигнато и осъществено в Надземния Свят непостижимото на Земята. Осъществяват се и тъмните, и злите стремежи, но колко и какви страдания, и в какви сфери причинява това осъществяване на неговия тъмен породител. В Тънкия Свят устремът представлява сила насочваща духа в тези сфери, където неговото осъществяване става възможно. Но тъй като телесните стремежи поради липсата на тяло се осъществяват само във въображението и не дават и не могат да дадат телесно удовлетворение, то те именно и причиняват на развъплътения дух така наречените мъки на Тантал. Затова е много опасно да се преминава в Тънкия Свят, отнасяйки със себе си земните желания и възжеления. Възможно е да бъдете завлечени във вихровите водовъртежи на астрала в такива дебри на мрака, от които вече е невъзможно да се измъкнете. Тънкия Свят отговаря на човека по съзвучие. Той е прекрасен и хармоничен за същото такова съзнание. Той е пълен с неизчерпаеми възможности за устремения към Красота дух. Но за зловния и тъмния е безпросветна тъмнина.

1968 г. 442. (М. А. Й.). Превъзходството на духа над тялото или приматът на духа се утвърждава от волята упорито, последователно и съзнателно. Изпитанията затова се и дават, за да може не на думи, не в мечтите, не във въображението, а на дело, в живота да се утвърди това положение, тази основа. Духът е неразрушим и несъкрушим. Това е отдавна известно, но знаещите това все пак помръкват при първото сериозно стълкновение с трудностите или сложностите на земните условия. Гордиевият възел на земните плетеници, обърканост, безизходица и заплахи се разсичат с меча на духа, който познава цялата преходност, цялата призрачност, цялата нереалност и временност на условията, обкръжаващи човека. Разрушавали са се могъщи царства, рушали са се огромни градове, загивали са цели цивилизации и все пак някои се опитват да се опират на земните опори, а не на силата на духа. Само духът е нерушим и несъкрушим, а всичко останало е обречено на разрушение от вихрите.

1968 г. 443. (Гуру). Признанието и признателността дават сили на този, който признава призовалия го към Владиката. Възможно ли е да се забрави за това най-значително събитие в земния живот на човека и може ли да се угаси чувството

на дълбока признателност на принеслия Светлина. Благо на този, който разбира това и го помни неизгладимо.

1968 г. 444. (22 август). Да, да, да, живеем в три свята, но осъзнаваме само един. Именно осъзнаване се изисква за реализацията на това твърдение. Често замисляйки се дълбоко човек не вижда и не чува това, което е наоколо. Това е вече потапяне в своя свят. Извънплътния Свят. Също и сънят е пребиваване в другия свят. Твърде много явления от тънък порядък постоянно се случват с човека, но той не си дава сметка за това. При грижливо и внимателно отношение Тънкият Свят ще започне да се проявява в подробностите, не заплашвайки при това с опасностите на психизма. Тънкият Свят трябва да навлезе естествено в живота, без всякакви насилствени способности. Мисълта е извънплътно явление. Усещанията и чувствата, и преживяванията се отнасят до астрала. Чисто плътните физически усещания са само част от цялата постъпваща в съзнанието информация. Възможно е да се научите да се ориентирате тънко в това, така че тънките възприятия да не се закриват от земните. Наслаждението от музиката може да се отнесе вече към извънплътните явления. Даже четенето на книга е само наполовина физически процес. Много полезно е да се анализират тези явления и да се ориентирате в тях. Проявите на Тънкия Свят се нуждаят от осъзнаване и разбиране на тяхната природа.

1968 г. 445. (М. А. Й.). Когато са казани всички думи и са дадени всички обяснения, остава само да ги приложите на дело. Кармичните дългове трябва да се платят. Никой не може да освободи от тях. И трябва да се научите да плащате спокойно и без негодуване. Всичко има своите причини в миналото. Налага се те да се погасяват по пътя на изкуплението. Именно така трябва да се гледа на някои подробности от живота, обременяващи тежко съзнанието.

1968 г. 446. (23 август). Самокритиката и самоанализът са добри дотогава, докато дават сила да се борите със своите недостатъци, докато те не гасят огньовете и не лишават от вяра в себе си, както и от желание да се движите по-нататък. Самоанализът може лесно да се превърне в терзание и угризение, да обезсили и да нанесе вреда. Трябва да бъдете много внимателни, за да не преминете тази граница, когато полезността на суровото и критично отношение към своите недостатъци се превръща в нещо твърде неpolезно. Всички недостатъци и особено тези, на които Указва Учителят, подлежат на задължително изкореняване и тези действия не трябва да се заменят с потапяне в мъчения и терзания. И трябва да бъдем благодарни на този, който справедливо ни показва нашите недостатъци. Трябва да се мисли за недостатъците само в процеса на борбата с тях и тяхното преодоляване. Много хора страдат от угризения, самоунижаване, съмнение в своите сили. Тези чувства са далечни от състоянието на борба. Също и анализът и обсъждането на недостатъците на другите хора не трябва да носи печата на осъждането. Справедливата и здрава критика трябва да вдъхновява човека към по-добро. Тъй като критиката може да стане и гвоздей в ковчега. Хората не обичат нито критиката, нито преките указания, даже и учениците. Когато критиката е предизвикана от загриженост, любов и дружелюбие, тя може да бъде възприета безболезнено. Но за да критикуваш трябва да имаш морално право.

1968 г. 447. (М. А. Й.). Светлината побеждава тъмнината със светлоносните излъчвания на своите енергии. Ако носителят на Светлина се помрачава и губи равновесие, той губи възможността да се бори с тъмнината и става незащитен. Необходимо е да се научите да запазвате равновесие при всички условия, каквито и да са те. При нападение над вас и получаване на удар първата мисъл трябва да бъде да се удържи равновесието.

1968 г. 448. (Гуру). Най-доброто приношение на Учителя ще бъде преодоляването на своите недостатъци и замяната им с положителни качества. Любовта и предаността могат да приучат да се прави такова приношение всекидневно.

1968 г. 449. (25 август). Равновесието се изразява също и в това, че не само тежките или неприятните неща не го нарушават, но и в това, че и радостните, приятните и предизвикващи възторг явления не го разколебават. Само при равнодушие към похвалите клеветата няма да произведе впечатление, само при равнодушие към добрата храна лошата няма да огорчи, само при пълна сдържаност и спокойствие към земното щастие нещастията няма да сломи духа. Само при недопускане проявите на преживявания на единия полюс другият няма да бъде в състояние да се прояви. Златната среда или златният път предвиждат именно такова отношение към явленията от живота. Не се радвайте твърде на това, което сте искали да притежавате и сте го получили, за да не тъгувате при загуба. Правилно е уловил поетът значението на закона, казвайки: „Хвала и клеветата приемай равнодушно“. Астралът се нуждае за своята проява именно от наличието на противоположни емоции и днес се радва възторжено, за да плаче и тъгува утре. Ще се учим да приемаме всичко: и доброто, и лошото, без да позволяваме на астрала да вибрира нито на едното, нито на другото. Учението препоръчва да не се радвате и да не тъгувате твърде много. Особено вредна е невъздържаната възторженост на астрала. Възторгът и радостта на духа са нещо съвсем друго, тъй като не се основават на земни, преходни явления. Привеждането на себе си благодарение на тях във възторжено състояние служи като гаранция за проявата на противоположното състояние на астралната обвивка. Също не трябва да се реагира и на едно или друго неуравновесено състояние на събеседника. Твърде висока е цената за подражаване на маймунските склонности. Събеседникът се смее, смеете се и вие, събеседникът плаче, плачете и вие, събеседникът се усмихва на глупавия и пошъл анекдот, усмихвате се и вие, като театрална кукла, която дърпат за връвчицата. Достойнството на духа утвърждава равновесието, което не се нарушава от случайните настроения, думи, поведение на обкръжаващите. Равновесието е дотолкова рядко качество, че забелязвайки го в събеседника хората изпадат в безпокойство, започват да чувстват неловкост, неудобство и даже страх, стараяйки се с всички мерки да предизвикат обикновени човешки чувства и реакции на своето отношение. И ако равновесието се удържа независимо от техните опити, те започват да чувстват неволно уважение пред непонятното им явление. Указват се сдържаност, самообладание, контрол над своите чувства, владение на себе си, самообуздаване и други качества, влизащи в понятието равновесие. Трябва да се започва с малкото и постепенно да се натрупва огнена мощ. Сдържаността е показател за умението правилно да се изразходва психическата енергия. Особено разхищава психическата енергия несдържаната бързивост.

1968 г. 450. (М. А. Й.). Натрупването на Агни се явява най-нужна задача. Тъй като земния живот се дава за да се натрупа Огън и да се отиде в Тънкия Свят с достатъчен запас от Агни. Разпиляването или натрупването на психическа енергия е въпрос от първостепенна важност. Развъплътеният лишен от Агни е сляп, глух и неподвижен. Равновесието е голям събирач на огнена мощ. Всеки текущ ден дава възможност да се преумножава или разпилява психическата енергия. Необходимо е да се разбере цялото значение на процеса на това натрупване и неговата роля в утвърждаването на бъдещето. Всички мисли трябва да се съберат и съсредоточат върху това да не изтича неразумно или поради лекомислие скъпоценната сила.

Напрягайте още и още своя дух, за да можете не само да удържите Съкровището, но и да го преумножавате постоянно.

1968 г. 451. (Гуру). Учете се да действате напрегнато, но при пълно равновесие. Срещайки вълните на противните въздействия преди всичко се старайте да удържите равновесието. Когато това ви се е удало можете да действате по-нататък, установявайки здрава връзка с Йерархията. Но обикновено човек ще успее и да се огорчи, и да се помрачи, и да се разстрои, и да загуби равновесие преди да започне да действа. Не бъдете такива! Великото качество равновесие включва в себе си и самоотверженост, тъй като за да се прояви то трябва да се отделите от тялото, от астрала и даже от потока обичайни мисли, тоест да се отвърнете от себе си.

1968 г. 452. (М. А. Й.). Подражаването на Учителя е мощен двигател по пътя. Стремежа поне в нещо да приличате на Него придава сили. Тъй като задачата е да пробие черупката на собствената аура, да излезете от нея и да се докоснете до свръхличната сфера. Най-лесно е да направите това, като се откъснете от своето малко "аз", от неговото притегляне и да установите привличане към по-силния магнит на духа, какъвто се явява Учителят. В това откъсване има и смелост, и дръзновение. Малките светове на личността така здраво обхващат съзнанието, че да се откъснете от тях ще бъде вече голямо постижение. Устремът към Учителя е плодотворен само тогава, когато той е по-силен от всички други стремежи и желания и когато Учителят заема челното място в съзнанието. Необходимо е да подгответе достойно място в сърцето си за Учителя. Трябва да запомните, че любовта към Учителя и човечеството е най-мощният ускорител на движението по пътя.

1968 г. 453. (М. А. Й.). Каквито искате да застанете пред Владиката и нас, такива се старайте да бъдете и сега, в трудните и тежки условия. Всичко тъмно ще съпътства в низшите сфери, всичко светло - нагоре. Няма да вземем нищо със себе си от негодните и несветли натрупвания. Те не са ни нужни в сферите на Светлината. Именно сега ще се погрижим какво да вземем със себе си и с какво да се разделим без всякакво съжаление. Всеки неполезен товар ще обремени и ще попречи да се издигнете в желаната област и да се съедините с Тези, Които са така скъпи на сърцето. Съзнанието трябва да се очисти от всичко, което може да пречи на сливането със Светлината.

1968 г. 454. (30 август). Скитниците имат това преимущество пред обикновените хора, че тяхното съзнание и аура не прирастват към едно място. Постоянната смяна на впечатленията и местата оставя мисълта свободна, не привързана към улегналите условия и обстановка. На тях им е много по-лесно да се разделят със Земята и да запазят в Тънкия Свят свободата и способността за придвижване. Прирасналите към едно място хора прирастват и там и губят подвижност. Тези, които са лишени от възможност вследствие на едни или други причини да оставят уютния ъгъл, могат да бъдат посъветвани по-често да извършват мислени полети и колкото по-надалеч, толкова по-добре, включително и до далечните звезди. Устремяването към Далечните Светове отслабва земните нишки. Отшелниците-йоги в своето тяло пребивават години в една и съща пещера, но само във физическото тяло, докато в същото време техният дух извършва свободно полети по земните простори и междузвездните пространства. Можете да се приучвате към такива полети в мислите при всякакви условия. Известна практика придава вече и реалност на полета.

1968 г. 455. (Гуру). Не всички разбират, че е по-добре да нямате никакви феномени, но да запазите чистотата на съзнанието и въображението, отколкото обратно. Психиците ги имат в изобилие и въпреки това често стават жертва на

тъмните, докато в същото време чистото и неизкушено в астралните явления съзнание преуспява. Затова силата на устрема трябва да се насочва към освобождаване на съзнанието от всякакъв боклук.

1968 г. 456. (1 септември). Когато огньовете пламтят ярко, всичко изглежда лесно за преодоляване и ти се иска да предизвикаш на бой стражите на Прага. Но ето че идва срокът на изпитанието и изкушаващите мисли и всичко това, което още не е изживяно, се надига от миналото пред съзнанието и засенчва яркия и чист хоризонт. А тъй като сиянието на по-рано пламналите огньове намалява в значителна степен, то и борбата вече не изглежда лесна. Но каквото и да е поредното изпитание, от него трябва да се излезе победител. Мисълта не победена тук, ще се изправи после там, в Тънкия Свят, с цялата си сила, а там борбата и преодоляването са много по-трудни и много по-сложни. Трябва да победите тук. В периода на изпитание на тъмните им се дава свобода да изкушават с всички мерки и те се стараят много, прилежно търсейки всички слаби страни в същността на човека, за да постигнат своето. Това трябва да се издържи без да се губи увереност в победата и като се знае, че е невъзможно да се отстъпи на косматите ръце. Твърде висока е цената на отстъпката пред астрала. Ако е избран пътят заедно с Учителя, то и борбата е заедно с Него, рамо до рамо; заедно с Него е и победата. Няма накъде да се отстъпва. Не и в тъмнината, все пак! Когато отново пламнат огньовете, тъмнината ще се разсее и отново ще стане светло.

1968 г. 457. (М. А. Й). Обърнете внимание на това, че общопланетното неравновесие в моменти на своето усилване много тежко въздейства върху психиката на човека. В тези моменти и личните изпитания се задълбочават и стават особено трудни. Когато преходният период завърши и на планетата настъпи Сатия Юга, тогава неравновесието се замени с равновесие и хармония, тогава всичко ще се промени и вече няма да се налага да се изпитва и преживява това, което се налага сега. Мислите за бъдещето, което е отсъдено и неизменно, ще помогнат да се премине през това трудно време.

1968 г. 458. (2 септември). Разстоянията показват пред съзнанието лика на очевидността. За духа няма разстояния. Мерките на духа са други. Делимостта на духа ги побеждава и той усеща и знае без дължина, ширина и височина. Триизмерният свят е резултат от мозъчното възприятие. Даже астралното тяло действа вече в друго измерение. Много поучително е то да бъде съпоставено с измеренията на триизмерния свят. Но много усещания и мисли остават. Мисълта се облича в калъфа на триизмерността, когато има работа с възприятията чрез плътните чувства. Извън тях тя вече не е триизмерна.

1968 г. 459. (3 септември). Колкото и да е трудно да се прилага Учението в живота, все пак в течение на деня може да се направи поне нещо малко в това направление. Ако все пак това е невъзможно в едно, може да се избере нещо друго и да се укрепи друго качество, по-лесно поддаващо се на утвърждаване, стига само да не стоите на едно място или да не се връщате назад, стига само да се придвижвате напред и нагоре. Ако, да кажем, не ви се удава да не се огорчавате от жестокосърдечието на обкръжаващите, то е възможно да се съсредоточите върху нещо друго и да заздравите друго качество, на което по-рано не е било отделяно достатъчно внимание, например качеството наблюдателност, зоркост или да помислите за някакво друго начинание, нужно за Общото Благо. Тъй като има толкова много неотложни дела, които трябва да се претворят в живота. Не може да има празно и безсмислено прекарване на времето, когато наоколо има толкова много несъвършенство. Мисълта твори и това нейно свойство трябва да се използва съзнателно, имайки предвид Общото Благо.

1968 г. 460. (М. А. Й.). Ако хората можеха да се научат да отдават дори малка част от времето, което посвещават на себеслужене, на мисли в полза на другите, на народа или на цялото човечество, животът на планетата би се преобразил. Трябва всекидневно да се отделя определено време да се помисли за благо на другите и да се изпратят тези мисли в пространството. Тогава няма да има нито моменти на безделие, нито на скука, нито на усещане за напразно загубено време.

1968 г. 461. (Гуру). Целта на ученика е да замени мислите за себе си и за своето с мисли за благо на другите и за Учителя. Мисълта остава, но фокусът на нейното приложение се променя. Резултатите няма да се забавят, макар и да не са видими за окото. Нито една мисъл не остава без последствия и особено съзнателната мисъл, създадена с определена цел. Мислите в полза на другите са също толкова конкретни и действени, колкото и съответните дела. Действието на мисълта понякога е по-нужно, отколкото обичайното действие, тъй като обикновено действат всички, но с мисъл действа само този, който знае нейната мощ и сила.

1968 г. 462. (5 септември). Мирът, който Аз ви Давам, е по-висок от човешкото разбиране. Хората обикновено поставят своето душевно състояние в зависимост от това, което ги заобикаля. Но Мирът, който Давам Аз, не зависи от това. Той може да се утвърждава в сърцето при най-дисхармоничните и неблагоприятни външни условия. За да го приближите може съзнателно да го утвърждавате въпреки неравновесието на външната тъмнина, където има плач и скърцане със зъби. Толкова много мъка има сега в света, че ви се струва, че за никакъв мир не може и да се говори. И все пак може да знаете за него, да се стремите към него, да го желаете. Пренасянето на битието в мисълта ще способства за осъществяването на това състояние, тъй като тогава е по-лесно да се постигне разбирането, че отношението към всичко случващо се с човека се определя от него самия. Няма еднакви мерки и това което е нежелано за един, може да бъде желано за друг. Трудно е да се разбере цялото разнообразие от човешки съзнания и техните изисквания към живота. Едно е несъмнено: чрез волята и управляването на мисленето може да се установява определено отношение към обкръжаващите явления. Така и най-тежките обстоятелства могат да се превърнат в най-щастливи и бързо приближаващи към Мен. Тъй като много подвижници съзнателно са се отказвали от това, което обикновените хора считат за щастие и, освободили се, са придобивали това, което не може да се купи за всичкото злато на света. Просто се е осъществявала преценка на ценностите и всичко земно е губело своята власт над съзнанието. Вече сте забелязвали как най-трудните обстоятелства са се оказвали твърде полезни и поучителни и придвижващи ускорено в набелязаното от Учителя направление. И защо да считате за нежелани явленията толкова ярко способстващи за напредъка на духа, вместо да им се радвате и да извличате от тях енергиите, толкова нужни за израстването на духа. Затова не тъгувайте, а кажете: „Колко полезна ми е твоята измама“. Затова не се отчайвайте, а кажете: „Колко плодотворни са натискът и яростта на външните условия, тъй като те ме изтласкват към Светлината и я приближават“. Учете се от всичко противодействащо и обременяващо да извличате елементи на полезност, толкова нужни за разширяване на съзнанието и неговия растеж. Няма противни условия, всичко започва да служи на този, който върви към бъдещето заедно с Мен.

1968 г. 463. (М. А. Й.). Използвайте всеки полет на съзнанието, за да укрепите куцащото качество. Мисълта в това време е особено силна и може да създава много устойчиви мислеформи. Именно както е Казано, да се хвърлят

възможно повече семена на Светлината в настъпващата вълна. Трябва остро да се усещат и различават тези благоприятни моменти, за да се използват те плодотворно. Безполезно е да го правите по време на безразличие - би било напразна загуба и на енергия, и на време. Всичко си има уречен час и време с най-добри условия. Съзнанието живее с пулсацията. Трябва да се познава редуването на неговите ритми. Даже простият орач знае кога е най-добре да се сее.

1968 г. 464. (Гуру). Нищо не може да попречи на обединяването в духа: нито животът, нито смъртта, нито болестта, нито здравето, нито разлъката, нито отдалечеността и разстоянията, нито земният план, нито Надземният Свят. Духът е над изменчивостта или постоянството на всички външни условия. Който дойде при Владиката, той ще пребъде с Него винаги, навсякъде и във всичко.

1968 г. 465. (7 септември). Ако тук не достигат силите да се вдигне мечът на очистването, то как ще бъде вдигнат той там, където всичко е обострено и където субективното преобладава над обективното. А това означава, че всичко вътрешно, не съдържащо повече от външното, ще започне да се проявява особено напрегнато. Затова трябва да обърнете особено внимание на въпроса за очистването докато сте още в тялото и да направите в това направление всичко, което е възможно. Малко е да не се мисли за нещо, трябва още и да се изтръгнат корените на тези мисли, за да не могат повече да се проявяват. По-добре от всичко е да се разглеждат своите постъпки отстрани и сякаш при невидимото Присъствие на Учителя. Тогава е най-лесно да се засрамите и да не повтаряте това, което вече е надраснато от съзнанието. Борбата между това което трябва да стане човекът и това, което той представлява сега, е несвършваща. И колкото и високо да се е издигнал духът по стъпалата на Стълбата на Светлината, по-високото стъпало винаги ще бъде по-съвършено от преминаването и това, което е било добро по-рано, става недопустимо когато се достигне по-високото стъпало. Самоусъвършенстването няма край. На изкушения, съблазни и изпитания биват подлагани и много Високите Духове. За Великите Духове те носят вече космически характер. Изкачването по Стълбата на Йерархията винаги се съпровожда с борба, преодоляване и победа.

1968 г. 466. (8 септември). Невъзможно е да се създаде ясносияйно мислене за един час. Затова са избирали и мантри или молитви, например Исусовата молитва или други способности за отвличане от обичайните мисли, за да се съсредоточават на най-висшите. Прокараните отрано коловози за мислите могат много да пречат, ако не са от Светлината. Само постоянният Лик на Учителя пред мисления взор ще позволи да се удържи мисленето на високо ниво. Светлоносната охрана е особено силна. Но за нейното утвърждаване е необходимо през цялото време мислите да се удържат на светлоносна основа. При редуващи се светли и тъмни мисли същия разрыв се получава и в здравината на защитата. Тези разрыви оставят най-слабите места незащитени и с това отварят достъп за нахлуване на тъмнината. Охраната непременно трябва да включва наличието на непрекъснатост. Затова мисленето се поддържа на постоянно ниво на светлоносност. Всяко помрачаване, неравновесие, раздразнение, злоба, недоволство, униние и всички други отрицателни качества на духа отварят вратата за тъмните. Ясносияйното мислене е най-добрата защита от злото. Мисълта за прекрасното го усилва. Красотата е най-краткият път към утвърждаване на Светлината, а също и любовта. Любовта към Учителя на Светлината е непобедимо силна тогава, когато е утвърдена в живота, а не в словоизлияния.

1968 г. 467. (Гуру). Ето, Казваме: не се привързвайте към нищо и няма да има какво да губите; не се радвайте на нищо и няма да плачете. Но нали Учителят постоянно Говори за радостта, за това, че „радостта е особена мъдрост“.

Как да се съчетае едното с другото? Ще Отговоря: Учителят Говори не за личната, егоистична радост от случайни и преходни дреболии в живота. Той Говори за свръхличната радост, за радостта за другите, а не за радостта, свързана с проявите на личността. Учителят има предвид висшата радост, Космическата радост. Такава радост няма да си отиде и няма да напусне, тъй като тя е над това, на което се радват и от което тъгуват неозарените от светлината на мъдростта хора. „Радостта е особена мъдрост“.

1968 г. 468. (13 септември). Важно е също да се разбере, че е възможно да се изтърпят страданията без да се губи равновесие. По човешки е трудно да си го представите, но имаме примери за това как Великите Духове са Преминавали през земните изпитания изпитвайки цялата им острота, но не губейки при това нерушимото спокойствие на духа. Несломимата вяра в мощта на Йерархията им е давала сили да преживяват и издържат най-тежките изпитания. Задачата съвсем не е в това поредното изпитание да приключи колкото може по-бързо, а в това да се премине през него бодро, радостно и победно.

1968 г. 469. (М. А. Й.). Моментите на самокритика трябва да се използват не за самоизтезаване, а за това виждайки своите недостатъци и слаби страни да ги преборите. Самоизяждането е безцелно и безсмислено, но здравата самокритика с цел подобряване на характера е твърде плодотворна. От всеки път на злото може да се обърнете към Светлината и да тръгнете по пътя на възхода. Няма такива недостатъци, които да не могат да се преодолеят. Не ангели ще строят новото Небе и новата Земя, а хора. Много се прощава, ако енергиите на духа са насочени към строителството на Новия Свят.

1968 г. 470. (15 септември). На едно и също явление хората могат да гледат от напълно различни и даже противоположни гледни точки и да получават същите противоположни въздействия. Следователно характерът на въздействието зависи не от въздействащото явление, а от самия човек и неговото състояние на съзнанието. Оттук и изводът, че причините за отношението към едни или други явления, ставащи с човека, трябва да се търсят не вън, а вътре. Смъртта на близко същество може да бъде най-голяма мъка за обичащото сърце и злобна радост за врага. Знаейки това може да се счита, че причината за страданията или за радостта се съдържа в съзнанието, а не в това, което ги предизвиква отвън. Загубата на богатство може да причини голяма мъка, но ако тя е съпроводена с духовно прозрение, тогава скръбта се превръща в радост. Опитвайки се да отстраним външните източници на страданията, огорченията и неприятностите не постигаме нищо, тъй като причината е вътре. Безполезно е да се борите с външните условия, ако вътрешната причина не е отстранена. Този, който иска да победи света, трябва да победи не света, а самия себе си. Дори и ако човек победи целия свят, в това няма никаква полза за него. Затова силата, насочена към преодоляване на нежеланите външни условия, причиняващи страдания и извеждащи от равновесие, трябва да се насочи навътре и да не се допуска нарушаване на равновесието. Именно по този и само по този път се постига победата. При победа над самия себе си външното вече преставя да има значение, тъй като вече не може да въздейства на духа и тогава властта на външните условия над вътрешното състояние на духа се губи.

1968 г. 471. (М. А. Й.). Трудността на ученичеството се заключава в това, че този път е път на осъществяване. Това значи, че ученикът постепенно става такъв, какъвто трябва да стане. Това не е интелектуално усвояване на едни или други положения, това не е спазване на ритуал или изпълняване на някакви предписания или упражнения. Това не е само вършене на добри дела или четене на Учението. Това, повтарям, е превръщането на ученика в този идеал, който го

води и който преобразява цялата негова същност. Това е утвърждаването от него в живота с дела, мисли и чувства на указанията на Учителя и отдаването Му на своето сърце. Да станеш носител на изповядваната Истина - значи да я проявяваш с цялото си поведение, със своите действия и постъпки всеки ден.

1968 г. 472. (18 септември). Поведението насаме показва истинския лик на човека. Считат, че насаме могат да се държат както си искат: никой не вижда, никой не знае и никой не съди. Но така разсъждава невежиът. А знаещият знае, че няма нищо тайно, което да не стане явно и че пространството вижда и чува, и запечатва всичко. И лицемерието, и лъжата, и фарисейството могат да измамат хората, но никой няма да измами пространственото клише, фиксиращо всичко случващо се с човека и в човека. И когато всичко външно си отиде и остане вътрешното, и обективното състояние и мислене се заменят от субективното, светът на следствията застава на мястото на света на причините и мислите и постъпките на човека се устремяват по по-рано прокарания канал в пространството. Налага се да се жъне, тоест да се следва логически пътя, утвърден по-рано в плътния свят. С това е важен земният живот на човека като даващ му материал или натрупвания, от които той ще черпи и с които ще живее в Надземния Свят. Отчетът, който се налага да се дава за всяка дума, мисъл и постъпка означава, че всичко прието в съзнанието на Земята и утвърдено в него се налага да се завършва, довежда до края и изчерпва върху себе си в Тънкия Свят, в света на субективното мислене, в света, където мисълта движи и твори обкръжението на човека съгласно неговите стремежи и желания. Премисленото, прочувствано, желано, но не осъществено на Земята, се осъществява там със силата на творческото въображение на духа, създаващо съответстващи на устрема форми, магнитно увличащи го в съответстващите слоеве на пространството. Служенето на Красотата устремява в прекрасните сфери, служенето на безобразието - в тъмнината. Така че знаейки това, към което се устремява човек на Земята, могат да се определят условията на неговото извънплътно пребиваване. Всеки човек може да направи това сам, ако безпристрастно претегли своите желания, стремежи и мисли.

1968 г. 473. (Гуру). Самозаблудението е едно от много прискърбните явления в сферите на духовните търсения. Самозаблуждаващият се, подобно на глухар, изпълнява своята песен без да възприема обкръжаващото и без да разпознава действителността. Понякога цели групи са подложени на самозаблуда и пребивават на хартиени Олимпи дори в Тънкия Свят. Пазете се от самозваните учители, изискващи почитане и признаване на своя авторитет. Йерархичните взаимоотношения се установяват естествено, въз основа на приоритета на духа и опита. Пазете се от самообявилите се учители. Те са се навъдили толкова много и са много далеч от Йерархията на Светлината.

1968 г. 474. (Гуру). Главното е да не ви е жал за нищо от оставеното на Земята и свързано с чисто земното обкръжение и вещи. Ако с всяка вещ, която човек притежава, той се свързва с тока вече не с материална природа, то тези токове остават да съществуват и след оставянето на тялото. И ако те не са били унищожени приживе, то не е лесно да бъдат унищожени след смъртта на тялото. Добре е да раздадете всичко, което притежавате, когато напускате тялото. Добре е да заминавате със съзнанието, че няма нищо свое, че съзнанието е напълно свободно от земната собственост, че то не вижда вещи, които би притежавало.

1968 г. 475. (Гуру). От една страна е задължението на ученика да свети там, където е тъмно и да насища жадните духом, от друга - необходимостта от съдържаност и указанието, че ковчезето остава затворено. Трябва да се намери златната среда между двата полюса и да не се позволява преобладаването на нито

единия. И изпитанията се дават само за това да се изясни точно къде е пределът, по-далеч от който даването ще е във вреда и на получаващия, и на даващия. Въпросът за раздаване на духовните съкровища е необичайно сложен.

1968 г. 476. (Гуру). Трудът е благодетелен още и затова, че при добро отношение към него той усилва и изостря много способностите на човека. Той учи на съсредоточаване и забравяне за себе си. Той способства за растежа на психическата енергия и поддържа дълголетието.

1968 г. 477. (М. А. Й). Доверете се на Водещата Ръка, тя ще ви заведе до благото. Именно в бурята и в мрака на нощта, когато е много тъмно и пътят не се вижда, доверието към Ръководителя е много нужно. Не сте оставени на разкъсване и не сте забравени, но през теснините трябва да се премине, за да се излезе на Светлина. Кой казва, че е лесно? Пътят е много труден. Но духът е несъкрушим и неуязвим. Обвивките могат да пострадат и страдат, събирайки за духа натрупванията в Чашата. Тялото ще умре, но духът остава освободен от немощите и страданията на плътта. И страданията на тялото, и нарастващите обременявания на съзнанието са благо за духа. Интересите на временната и смъртна личност не съвпадат със задачите на духа. Разпънатият Учител е Страдал тялом, но духом е Удържал най-великата победа над тъмнината.

1968 г. 478. (Гуру). Напредването на човека към Светлината се състои в прилагане Указите на Учителя в живота всеки ден. Всеки ден може да се приложи нещо, макар и в малка степен. Можете съзнателно да си поставяте определени задачи за текущия ден. Можете да направите това привично и задължително. По-добре е да се вземе това, което в дадения момент звучи най-силно от всичко и в зададения ключ да се прекара целият ден. Не е важно дали това ще бъде съдържаността на думите или емоциите, или помощта на далечни приятели, или добра дума към някого, но е важно поставената пред себе си задача да бъде изпълнена неотклонно и следващия ден да бъде отбелязан с нова задача.

1968 г. 479. (27 септември). Неопределеността и неустойчивостта на външните условия задължават да се търси устойчивостта вътре, опирайки се на монолита на Йерархията. Никой и нищо от обкръжаващото не олицетворява със себе си постоянството. Говори се едно, върши се друго. Едно настроение се сменя с друго, често противоположно. И е трудно да се знае предварително какво ще бъде поведението на човека утре, тъй като го ръководи астралът. Сред тази неопределеност, когато всичко се колебае, съзнанието иска да намери здрава и непоколебима опорна точка. Трябва да се търси вътре, в дълбините на духа, в сферата на Безмълвно Гледащия.

1968 г. 480. (М. А. Й.). Колко трудно е да се издигаш духом над бездните на живота. Но е Указан пътят по върховете. По низините и пропастите няма да се премине. Възвисявайки се духом се докосваме до орбитата на Йерархията и насищаме съзнанието с енергии на Светлината. Добре е когато ритъмът на ежедневното Общуване утвърждава тези подеми. Не е голяма заслуга в тишината и спокойствието да се постигат едни или други резултати, но тя е огромна когато това се осъществява под натиска на бурни и силни противодействия и когато всичко обкръжаващо се стреми да угаси огньовете на духа. Но решилият необратимо да върви след Призовалия няма да сломи волята си и няма да остави оръжието. Победителя го Чакат, него го Наблюдават. Помощта за него е готова в минутата на действителна нужда или опасност. Но през много той трябва да премине сам, макар и тази самота да е привидна. И трябва да се научите да стоите на собствените си крака и да се научите да водите битката сами. Желан и зван победителят ще влезе в отсъдената му сфера на дейност.

1968 г. 541. (М. А. Й.). Сложността на Ръководството се заключава в това, че може да се води законно само при условие че не се засяга кармата. Затова Водещият никога не Нахлува в съдбата на водения. И само когато близостта и връзката преминават известни граници, Водещият Може да поеме върху себе си кармата на този, когото Той Води. Трудно е дори да се оказва помощ без да се нарушава това условие. Затова толкова се ценят самопроизводните действия, тъй като тогава не се нарушава кармата. Тогава е и по-лесно да се помогне. Към вече устремената енергия винаги може да се добави енергията на Ръководителя, но е нецелесъобразно да се преобръщат инертните каменни блокове скали - те отново ще застинат в своята неподвижност. Когато ученикът прояви цял свят самостоятелни действия, Учителят се Радва. Трябва да вървите сами, без да очаквате, че ще ви завлекат в рая. Царството Божие се превзема със сила, но със своята собствена, а не с нечия чужда.

1968 г. 542. (Гуру). Дори птицата няма да полети, ако въздухът не окаже необходимото съпротивление на крилата ѝ. Именно съпротивлението дава сила на крилете да се издигат във въздуха. Ще приложим този закон за съпротивлението на средата и към възхода на духа. Трудно е да се усвои, че именно съпротивлението и противодействието дават опората, върху която стъпва кракът. Но вместо да се радва на това, че му се дава възможност да върви стъпвайки твърдо, малко опитният пътник се огорчава. Но разбралият се радва на всяка трудност, на всяко обременяване, на всеки урок, получен от живота и особено от хората. Те помагат да се опознава човекът.

1968 г. 543. (12 ноември). По нивото на съзнанието не е чак толкова трудно да се определи към кой слой от астралния свят се привлича дадено съзнание. Ако в него са смесени елементи на Светлината и тъмнината, то притеглянето надолу трябва да премине и да се преодолее, за да се издигнете към Светлината. По-добре е толкова пламенно да се устремите нагоре, че низшите слоеве съвсем да не бъдат докосвани, тъй като привлечени към тях, макар и не за дълго, е трудно да се откъснете от тях. Опашката от нечисти мисли се влачи дълго, нахлувайки през цялото време в съзнанието. Не трябва да им се дава нова храна. Те и без това имат тенденция да растат и да се задълбочават даже и без желанието на техния породител. Мислите растат, както добрите, така и лошите. Лошите се изтръгват с корена. За целта трябва да се копне по-надълбоко и да се проследи тяхното зараждане и причини. В поредното възплъщение техните кълнове се проявяват под една или друга форма, но корените продължават още по-надълбоко, те растат с векове. Затова борбата с тях и изкореняването им изискват немалко сили. Но тя е възможна и ще бъде успешна ако вниманието се насочи към това, че трансмутацията на качествата се осъществява по линия на родствените противоположности, направлението на енергията зависи от тъгъла на прилагане на силата, и страхът се преобразява в мъжество, а ненавистта в любов и най-лошото качество - в най-доброто, противоположно на лошото. Само за нямащия нито едните, нито другите няма надежда, тъй като от нищо се получава нищо и не може нищото да се трансмутира в нещо. Така пламенният и упорит устрем към Светлината заставя всичко да служи на възхода на духа и обръща всичко в полза, без да се смуцава от нищо и без да се спира пред нищо, за да достигне поставената цел.

1968 г. 544. (М. А. Й.). Указва се пътя по върховете. При подем на съзнанието неговите, на пътя вехи се забелязват. При полет на мисълта се прокарват каналите на устремения дух в пространството. Пътят преминава над сивото ежедневие. Вдигнатите глави търсят Лъча. Но даже самолетът няма да

полети, ако не е подготвено поле за полета. Полето на съзнанието също изисква подготовка, за да може духът да се издигне и да полети над бездната на живота.

1968 г. 545. (13 ноември). В едни или други условия човек действа според това, как са го научили или се е научил сам, или въз основа на по-рано получения опит и мислене. В едни и същи условия храбрият и страхливецът, подвижникът и еснафът, философът и дивакът ще действат съответно на своето умствено състояние и природа. Размишлявайки за това какво трябва да прави, всеки ще призове своя жизнен опит и натрупвания. След освобождаване от тялото се осъществява същият този процес, само че с тази разлика, че мисленето, творчеството и действията на човека ще потекат по направление на проявите, които са били най-ярки и звучащи за него през земния живот. А всичко останало ще отстъпи и ще се забрави от него. Затова е много важно изяснявайки тези лайтмотиви на земния живот на съзнанието да се отберат от тях всички положителни и нужни за възхода и да се утвърдят още повече, а всичко останало и особено препятстващото или влачещото надолу да се отхвърли, разрушавайки неговата привлекателност. Това трябва да се направи докато сте още тук, на Земята. Там ще бъде късно, тъй като водовъртежите на астралните вихри могат да въвлечат в себе си духа, чиито язви не са изживени на Земята. Ще се наложи отношението към много неща да се измени волево, за да не се окаже то устремяващо към низшите слоеве на астрала. За целта е необходимо да се овладеят своите чувства и страсти. Трябва върху тях да бъде наложена сребърната юзда на духа. Те трябва да бъдат безусловно подчинени на волята. Волята, управляваща чувствата на Земята, ще ги управлява и в Надземното. Опасността е в това, че потиснатите, но неизживени чувства могат да надигнат и надигат своите глави, и там, където всичко се обостря, борбата с тях може да се окаже не по силите. Ще се наложи да се отчитате за всичко, за всяка приета в съзнанието мисъл, даже и ако тя не е от Светлината. Този отчет ще се заключава в това, че когато мислите-спътници срещнат развъплътения пред Прага, охраняващ входа по-нагоре, ще се наложи или да се приеме всяка мисъл и да останете с нея, или да се отхвърли, тоест да се потуши нейната магнитно-притегателна сила, увеличаща нейния породител към съзвучните на тази мисъл слоеве. Всичко в този свят се движи от мисълта и мисълта придобива особена реалност и власт над човека, ако той не се е научил да управлява мисълта. В Тънкия Свят животът върви по своя си ред: там някой пуши, някой седи мрачно и усамотено, както е правил това на Земята, някой реже дърва, някой ходи насам-натам и обсъжда различни планове за някакви заводи, предприятия, някой седи в чиста, уютна, красива стая, украсена с цветя и живее още в годината, когато е умрял, някой ви преследва и иска да ви достигне на Земята. Не може да се разкаже всичко, но тези наблюдения дават богат материал за размисли и разбиране на това, че състоянието на развъплътените много зависи от земното ниво на съзнанието и неговите натрупвания. Тъй като там мнозина спят. И живите по време на земния сън, и мъртвите, оставили плътното тяло вследствие на смъртта, могат да се намират там в състояние на пълна несъзнателност. Целта на ученика е да достигне стъпалото на непрекъснатото съзнание. Не е лесно и не е просто да се постигне това. Трябва да се приложат много труд и усилия, за да се победи несъзнателността. Необходима е упорита борба с рефлексното мислене и рефлексните действия преди да се утвърди властта над себе си. Рефлексното мислене води към несъзнателност. То е лунно наследство от миналото.

1968 г. 546. (М. А. Й.). Рефлексното мислене, областта на подсъзнателното и дедуктивното мислене са много свързани. В тази сфера сякаш е кристализирана миналата воля на човека, проявяваща се в неговите привички,

склонности и емоционални тенденции. Ако човек бъде лишен от съзнание и му се предостави пълна свобода на действие, неговата лунна рефлексна същност ще се прояви в пълна степен. Но неин господар е самият човек. Това е областта, където той може да се разпорежда и да утвърждава чрез нарасналата воля и разширеното огнено съзнание това, което съответства на новото стъпало на неговото разбиране на (за) нещата. От ученика се изисква утвърждаване на властта над себе си, над своето минало, стремящо се да прояви себе си в настоящето, и често в желания и стремежи противоречащи на новото стъпало, достигнато от него. За да вървиш по-нататък, трябва да победиш себе си, да победиш в себе си човека, който си бил някога.

1968 г. 547. (15 ноември). Минало имат всички, и малко ли е било допуснато в миналото. Работата не е в това, то да не е било, а в това, сенките от миналото да не закриват светлото бъдеще и да не пречат да се устремявате към него. И борбата на човека със самия себе си се заключава в това миналото да не побеждава и не миналото, а бъдещето да бъде водещото начало. За Огнената Йога „в миналото всичко е изгорено“. Това значи, че всички мисли, чувства и постъпки на човека се настройват в ключа на бъдещето. И ако сега той не лети, тъй като не е овладял своето тънко тяло, то в бъдеще той все пак ще лети. И ако сега неговата аура още не излъчва Светлина и не разсейва обкръжаващия мрак, то в бъдеще това ще бъде. Пътят към бъдещето преминава през настоящето, което се явява стъпало към него. И ето в това именно настояще се залага фундаментът на бъдещите достижения, и в това настояще съзнанието се приучва да постъпва в пълно съзвучие с най-добрите стремежи на духа. Настоящото може да се разглежда като сфера на причини, даващи следствия в бъдещето. Каквито са зърната на тези причини, такива са и следствията. За ученика всички негови постъпки са причини, семена за посев, които дават своите кълнове във времето. Той знае, че причината и следствието са пряко свързани, тоест неразривни. Всяка дума, всяка постъпка, всяко движение е причина за бъдещи следствия. Оттук и суровият контрол над себе си, оттук и строгата обмисленост на поведението пред лика на пространството.

1968 г. 548. (Гуру). Именно въпреки очевидността се утвърждават проявите на Светлината. Тази Светлина е невидима за окото, но тя съществува. Борбата с плътната очевидност и очевидността на астралния свят влиза в задачата на ученика. Всички хора живеят под властта на твърде разнообразни очевидности и се намират в робство на тях. Минава време и старата очевидност се заменя с нова, при което старата, някога толкова силно звучаща за съзнанието, отмира, забравя се и се заменя с нова, също толкова силно звучаща. Звученето на настоящето, ако то е наситено със суета, ще бъде и Майята, с която е принудено постоянно да се бори съзнанието, искащо Светлина.

1968 г. 549. (Гуру). Виждайки несъвършенствата на приятелите трябва преди всичко да се помисли за своите собствени и тогава осъждането ще се превърне в съждение за истината, и ако своите собствени недостатъци не пречат да се устремявате и да се считате достойни за вниманието на Учителя, то същото това трябва да се приложи и към недостатъците на приятеля, също устремен към Светлината и също считащ себе си за достоен за грижата и вниманието на Учителя.

1968 г. 550. (17 ноември). Тържественост, а не надменност, тържественост, а не надутост. Тържествеността няма да допусне да заиграеш, няма да допусне бърливост, суета, угодливост, подмазване и много други действия и чувства. Тържествеността ще бъде изразяване на разбирането за величието и Красотата на Мирозданието и звученето на Сферите на Висшите Светове. Страхът

и тържествеността са несъвместими. Лъжата и тържествеността не живеят в едно сърце. Тържествеността изключва пълзенето пред силните на този свят и унижаване достойнството на духа. Тържествеността не допуска одумките и осъжданията. Чрез тържествеността може да се постигне много.

1968 г. 551. Ако съществуват условия на земен бит, то съществуват и условия на бита на Тънкия Свят. Именно бит, ограничен от свързаността на съзнанието, а не битие. Очарованието на астралния свят се разрушава при съзнателното стълкновение с условията на неговия бит, тоест с това, с което обкръжават себе си много жители на този свят, потопили се в земните привички и използващи творческите възможности на духа за създаване на илюзиите на земното съществуване там, където всичко се създава и движи от мисълта. Това е напълно възможно, но то пресича развитието и усъвършенстването на духа, тъй като преимуществата на тънкото състояние се заключават съвсем не в това изкуствено да влачите след себе си опашката на земните преживявания. Там живеят както и преди в тесни домове, макар и такива да не са нужни. Занимават се както и преди със земни дела, дори когато не са необходими. И не толкова самите земни дела са ненужни, колкото е вредна тяхната ограниченост на чисто личната, тясна сфера, докато в същото време грижата за целия народ или за човечеството биха могли да издигнат съзнанието на висшо ниво. И даже грижата за това да се помогне на някого, да се подкрепи някой и да се опази би могла да изведе човека от затворения кръг на неговото себелюбие. Полето за свръхлична дейност в Тънкия Свят е широко отворено за всекиго. Желанието да се вкопчиш за своята бивша земна личност е толкова нелепо, както и съжалението за оставената астрална черупка, когато се е осъществило отделянето, тоест освобождението от нея. Много неща трябва да се преразгледат от съвсем друга гледна точка, за да се влезе свободен в Тънкия Свят. И е добре ако някой може да направи това още на Земята, тоест да освободи съзнанието от нелепите и невежи представи и да го приобщи към упознаването на другия свят.

1968 г. 552. (19 ноември). Нямащият нищо свое може да влезе. Отсъствието на вещи, които да изпълват и свързват съзнанието, служи като непременно условие за свобода в двата свята. Може и да притежавате, но ако липсва чувство за собственост, тоест свързаност с тях. Когато човек счита нещо за своя собственост, той я въвежда в съзнанието си и тя заема в него определено място и го изпълва. Колкото повече вещи, толкова повече обвързаност и толкова по-малко място за проявите от духовен порядък. При Плюшкин или скъперника-рицар цялото съзнание е било заето от придобиването на вещи и мислите за тях. Свързаността на вещите е била толкова огромна и те дотолкова са изпълвали цялото поле на съзнанието, че за нищо друго вече не е оставало място. Поради това за закоравелия собственик в Тънкия Свят е толкова трудно да се освободи от земните преживелици. Тъй като трябва да се стремите към нещо, да вярвате в нещо и нещо да желаете. Но когато всичко е съсредоточено върху призрачната собственост, тогава човек си остава с нея. На бедняците и скитниците им е по-леко в това отношение, но при условие, че съзнанието е свободно от желанието да притежават вещи или е свободно от привързаността към земното жилище. Може да имате всичко и да не бъдете скитник и все пак да бъдете напълно свободни в съзнанието. Условията за свобода или свързаност се намират не във вещите, а в съзнанието, тоест в отношението към тях. Трябва да се разбира смисълът и значението, и крайността на вещите, заобикалящи човека, и тогава заминавайки в Тънкия Свят всички те могат да бъдат спокойно оставени на Земята. Те, разбира се, остават и така, но закоравелият собственик взема със себе си астралните им образи и с тях затваря кръга на своето съзнание. Добре е да се променят

местожителството и вещите, за да не се прираства към тях. И ако на човека не му е жал да се раздели с нищо, което се намира около него, значи неговата аура в своя устрем вече се е откъснала от всичко това. Размислите за значението на земните вещи много помагат да се освобождавате от тях. Колкото по-малка е привързаността към земното, толкова по-леко и свободно можете да се движите по-нататък. Трябва да се помни, че на самотата никой и нищо няма да измени, затова е по-добре да се опирате на Йерархията на Светлината, отколкото на минувачите.

1968 г. 553. (24 ноември). Сферата на Тънкия Свят е сфера на изпитание на мислите. Защо? Защото мислите там се отливат незабавно в действие и незабавно предизвикват видими, частично даже върху себе си, видоизменения на тънката обвивка. Именно там тайното става явно и видимо. Мисълта на пръв поглед е вътрешно скрита, а нейните следствия се отразяват върху обличащата духа външна форма. Именно под въздействието на собствените мисли едни се обезобразяват, а други, обратно, придобиват прекрасен, сияен облик. Този, който се е научил да управлява своите мисли и чувства, няма да допусне негодни и обезобразяващи. Този, който е привикнал да поощрява най-ниските и да ги допуска, ще ги изрази и с външния си облик. Разбира се и на Земята мислите въздействат върху плътната обвивка, но само в редки случаи мигновено и явно, когато, да кажем, човекът, получил потресаваща вест, умира от сърдечен пристъп. Но ако човешкото лице се наблюдава внимателно и особено някои лица, може да се види как изражението на лицето се изменя под въздействието на мислите. Мисълта от сърцето, оцветена с чувство, въздейства по-силно. Всичко това говори колко настоятелно са нужни самоконтролът и овладяването на своите чувства и колко далеч отиващи следствия има това. Тъй като ако човекът е огнено същество, то и всички процеси, протичащи в него са основани на проявите на Агни, и овладяването на своите мисли и чувства означава пряк подход към овладяването на огнената стихия първо вътре в себе си, а после и вън.

1968 г. 554. (25 ноември). (М. А. Й.). Всеки час от земния живот може да се прекара с полза. Главното е да се осъзнава, че каквото и да правите на Земята, всичко това ще бъде причини, определящи условията на Надземното Пребиваване. Именно както посееш, така и ще пожънеш, и жалко, че честото повтаряне на тази велика формула е изтрило в човешките умове нейната желязна нерушимост. Първото стъпало на нейното разбиране ще бъде невършенето на зло, второто - вършенето на добро и с мисъл, и със слово, и с действия. Извършеното в името на бъдещето е неотменимо, както и утрешният ден. Когато целта е ясна и пътят е пред вас, остава само да се върви, да се върви твърдо, неотклонно, безстрашно и устремено, да се върви към това велико, сияйно бъдеще, което е отсъдено на човечеството.

1968 г. 555. (Гуру). А все пак се налага да се върви по Земята и с човешки крака, и при това - със своите собствени. Затова всякакви надоблачни и безпочвени мечтаения, неутвърдени с приложение в живота, говорейки по същество са напразни. Ученикът трябва да бъде в живота и практичен, и находчив. Неприспособеността към живота и неумението да се живее са показател за неприспособимост на съзнанието. Но качеството приспособимост е много ценно и много нужно не само на Земята, но още повече в световите. Ние много ценим в ученика практическата находчивост. Тъй като и на ученика може да се предостави възможност да има свои подопечни, и как би се справил с това, ако самият той не може да се оправя в сложните условия на живота.

1968 г. 556. (Гуру). Ако животът в развъплътено състояние зависи от съзнанието, то колко богати трябва да бъдат тези натрупвания, за да могат да

разкрепостят съзнанието от неговата свързаност и привычката да мисли при условията на плътния свят и да им се подчинява. Ако човек никога не е мислил за това, че в тънко тяло може да лети, то той няма и да полети. Нека да помислят над това тези, които никога не са мислили за това. В бъдеще това ще им бъде от голяма полза.

1968 г. 557. (28 ноември). Отричането от вещите се съдържа в отказа от чувството за собственост. Не от притежаването на вещи се налага да се отказвате, а от отношението към тях. Орденът на просещите монаси е забранявал на своите членове да притежават каквито и да било вещи. Но ако такъв монах вътрешно не се откажел от вещите и е мечтаел за тяхното притежаване, то такова отричане се е оказвало несъстоятелно. Ние Разрешаваме да се притежава всичко, но при условие вътрешно нищо да не се счита за свое, а само за временно дадено. Собственикът на дома остава с този дом и даже в този дом и след смъртта на физическото тяло. Той е роб на собствеността, свързан с нея за ръцете и краката. Но притежаващият дом, но отрекъл се от чувството за собственост, не прираства към него, тъй като не го чувства за свой и, напускайки тялото, престава да мисли за него, тъй като знае, че земните вещи са нужни само за Земята, но не и по-нататък. По-нататък той върви свободен от вещите, не свързан от тях и не отнасящ техните образи със себе си в Тънкия Свят. Тъй като там всичко се твори с мисъл и тънките форми на вещите, създадени от мисълта, се роят около човека, ако той не се е освободил от призрачната собственост. Струва си да се помисли колко тежко е, бидейки в Тънкия Свят, все още да се мисли за това, че на собственика действително принадлежат земи, поля, гори, ниви и посеви или ливади, домове и други вещи. Освобождаването от вещите и отричането от собствеността е в духа. Отричането от нещо в духа трябва твърдо и ясно да се осмисли. Никакви въздържания от храна или от нещо друго няма да дадат желаните резултати, ако желанията не са изживени в духа, ако отричането от тях не се е осъществило в духа. Неизживени те отново ще надигнат глави и на човека ще му стане по-горчиво от тях, отколкото е било по-рано. Дълбоките размисли могат да доведат до разбиране на безсмислието на притежаването на вещи и временността на всяка от тях. Колкото и вещи да притежава ненаситността, на нея ѝ се иска още и още. Имащият хиляда рубли - да стане милионер, милионерът - милиардер, но къде е пределът на човешката алчност? Освобождаването от желанията не се заключава в това да ги удовлетворяваш, тъй като те ще растат, а в това да се отречеш в духа от тях. Известни са случаи на феноменално чревоугодие и други страсти и човешки пороци. Съдбата на тези хора в Надземния Свят е ужасна. Овластяването на себе си включва в себе си и отричане в духа от всичко, което свързва неговата свобода, което го привлича към Земята и пречи да се издигне в сферите, където свършват земните притегляния. Човекът, треперещ над своята собственост, в плътния свят е достатъчно често явление, но само в Тънкия Свят абсурдността на продължаването на чувството на собственост се изяснява в цялата си сила, но за съжаление не за самия собственик, а за този, който го наблюдава отстрани.

1968 г. 558. (М. А. Й.). "Моята душа скърби смъртно". Замисляли ли сте се някога над тези думи? А нищо не пречи да поразмислите над тях, тъй като Бремето на този свят е огромно. Вървящите след Владиката, всеки според силите си, споделят неговата тежест. И когато съзнанието се озарява от мисълта, че усещането за непосилно натоварване не е от себе си, а от това, че в духа се разделя тежестта на планетното Бreme на Владиката, то тогава ще се намерят и сили да се издържи всичко и даже повече от това, което е възможно. Вървящите след Владиката разделят и Неговите радост и скръб. И ако намерите сили в себе си да се стремите да Му помагате в Неговия труден час на най-висше напрежение и

натоварване, то и Той няма да Остави този, който е проявил такава самоотвержена грижа за Него в минута на Негова тежка нужда.

1968 г. 559. Ако собственикът, седящ в своята плесенясала къщичка в Надземния Свят е нелеп, то не по-малко отвратителни, ужасни и безобразни са собствениците на своите страсти и пороци. Те също седят там във въображаеми пушални на опиум, игрални домове, в питейни заведения, в публични домове или се крият по тъмните ъгли, отдавайки се на овладялите ги възжелания. Човек трябва да се отрече от много, преди да бъде в състояние да отхвърли от себе си тежкия товар на миналите натрупвания.

1968 г. 560. (29 ноември). Мисленето за себе си и за своето пречи да се мисли за другите и за друго. И пространствената нота е невъзможно да се определи, ако сте заети със своите преживявания. Вземайки в ръце старинна вещ и желаейки да определите или да усетите нейните наслоявания, е необходимо да се отдръпнете от себе си и да погасите своите лични чувства. Тогава вещите могат да започнат да говорят. Всяка вещ и особено старата е покрита с наслоявания от вибрациите на това, което се е случвало около нея. Материята притежава памет. Чувствителните организми остро чувстват атмосферата на древните храмове, замъци и други места, където в продължение на векове са се наслоявали отлагания от различни енергии. Даже влизайки в чужд дом и отричайки се от себе си може поне за миг лесно да се почувства неговата атмосфера. "На мен ми е приятно да съм там" - казва еснафът, който не си дава сметка за своите усещания. А защо? Той несъзнателно усеща аурата на мястото и това чувство определя неговото отношение. Ученикът се учи да анализира подобни усещания и по този начин да обостря своята възприемчивост. Дънерът не усеща това, но няма да завиждаме на неговата дървена същност. Може да се каже, че вещите имат душа, тоест аура, която ги обкръжава. Имат я и вещите и предметите, намиращи се около човека. Изобщо аура притежава всичко съществуващо в света, но аурата на растенията, цветята, птиците и животните носи вече друг характер. Даже камъните и водата имат аура. Всяко място на планетата е наситено с невидими излъчвания.

1968 г. 561. (Гуру). Да усещаш радост в духа независимо от външните условия и дори въпреки тях ще бъде победа над тях. И ако психически болните преживяват всевъзможни емоции въпреки обкръжаващото, то нима здравомислещият човек не може да се издигне над живота дотолкова, че да застане над суетата на ежедневието и еснафската безпросветност.

1968 г. 562. (30 ноември). Дошлия при Мен с Мен и ще пребъде. Но степента на тази близост е различна. Близостта до Мен е също в духа. Възможно е да бъдеш редом с Мен, но духовно по-далеч, отколкото този, който се намира на хиляди километри, но в духа си е единен с Мен. Духовната близост неотнимаема и никой, освен самият приближил се, не може да я отдели или отнеме. Всяко действие, чувство или мисъл може да приближи още повече към Мен или да отдалечи от Мен. Можете да мислите за всички свои движения, допускани в обвивките именно под този ъгъл. Осъзнаването на постоянното Присъствие и мисълта за това, че върху невидим филм се нанася всичко, което се случва вътре и вън, ще помогнат да не се нарушава тази близост. Трябва действителността на невидимото да победи плътната видимост и да стане реална за съзнанието. Невидимият свят съществува и никакви отричания, никаква очевидност, никаква слепота не могат да го накарат да не съществува. Но признаването му в духа рано или късно неизменно ще вдигне завесата. Така и признаването Ми в духа неизменно ще доведе до Мен и в тялото или в обвивката, която ще се окаже по-подходяща за момента. Моята Близост е неотменима за устремения към Мен дух. Магнитът на Моя дух събира духовете, съзвучни на зараждащата се шеста раса. И

отговарящите на Зова се устремяват към Фокуса на притегляне. Времето е небивало и е отбелязано с небивали условия и изключителни възможности. Нищо няма да спре тези, които са Ми отсъдени и никакви прегради, нито вътрешни, нито външни няма да ги задържат. Космическите срокове приближават и Моите воители бодърстват.

1968 г. 563. (М. А. Й.). Напрягайте още и още своята сила, за да освободите крилата си за полети. Облитайки планетата в духа се подготвяте за полети във всички обвивки. Прокараните в пространството канали ще облекчат движението по тях. Духът, който е прикован като пеперуда с карфица към своя дом и не се осмелява с мисъл да прекрачи извън неговите предели, обрича себе си на неподвижност и в другите светове. Толкова важно е да се освободи крилатата мисъл от всякакви окови. В Тънкия Свят където е мисълта, там е и духът. Мисълта води. Трябва да се разбере значението на мисълта за полетите в пространството.

1968 г. 564. (1 декември). Привичката да се посещават мислено различни места, далечни и близки, и да се облита планетата с мисъл ще облекчи вече съзнателната дейност в Тънкия Свят. Преддверието, създадено чрез мисълта, има водещо значение. Дори земните полети на земни самолети са предшествани от мислено дерзание. Именно дръзновението прорива пътищата в бъдещето и довежда до осъществяване на замисленото. При това е важно не толкова това как ще се осъществи дерзанието, важно е да се дерзае. При целеустременост пътищата за осъществяване или достигане ще се зложат от мисълта, която знае целта. Мисълта е магнитна, тя ще привлече от пространството елементите, необходими за нейната реализация или възплъщаване вече в плътна форма. "Ние Даваме Гаранция за притеглянето на мисълта". Творческите мисли неизменно творят. Всичко създадено от човешките ръце е резултат от творчеството с мисли. Не е нужно да се вдигат очите към небето и да се търси проявата на този закон в Надземните Сфери, тъй като той ярко и в пълна сила се проявява и на Земята. С мисъл се твори и земното.

1968 г. 565. (М. А. Й.). Както на Земята, така и в световите духовното богатство се събира със собствените ръце и собствените усилия. Никой не може да направи това за някого друго. Не взетото със собствените стремежи не се задържа в съзнанието. Областта на Съкровено Знание се превзема със силата на устрема. Учителят Дава знание в съответствие със силата на устрема и съразмерно със същността и природата на ученика.

1968 г. 566. (Гуру). Почитането на Йерархията е различно от унижеността. От почитането се ражда сила, от унизяването - нищожност. Ще различаваме тези два антипода. Благоговението и трепетът пред величието на Йерархията и нейната Светлина нямат нищо общо с унижеността, близо до която мърда сивия страх, угодливостта и раболепието. Почитането на Йерархията и достойнството на духа не се изключват едно друго, но достойнството на духа и унижеността са несъвместими. Пълзенето пред Висшите се изключва в ученика. Качеството смирение не означава униженост, а включва в себе си умението да смиряваш своето себелюбие и възжелания и да обуздаваш своето низше "аз".

1968 г. 567. (2 декември). Реалността на световите е относителна. А няма плътният свят не е според съзнанието? За философа, поета, композитора, художника, пияницата, картоиграча, скъперника, кариериста, наркомана и садиста плътният свят се възприема през лещата на техните съзнания, оцветен с всичките й особености. Всички светове са според съзнанието. Тънкият Свят е още по-цветист, отколкото земният и възприемайки го човек забравя за света на земната очевидност. Действителен става този свят, в съответстващата на който обвивка се намира духът. За огненото тяло и за духът, пребиваващ в него, реален е

Огненият Свят. Синтетичното съзнание на Адепта обединява в своето разбиране всичките три свята и всеки от тях поотделно е достъпен за него. Те биха могли да бъдат достъпни и за някои вече достатъчно развити духове, ако те можеха да намерят в себе си сили да не се потапят прекалено в земното. Не Говоря за Земята, за нейните цветове, за нейната природа, цветя и ливади, гори и планини, за океаните и реките, и другите красоти, а за личните, суетни, дребни, житейски еснафски преживявания на човека, които го правят напълно сляп и глух за всичко. Красотата на природата го сближава с всички светове, тъй като животът е в Красотата и Красотата е мост към Светлината. Всичко зависи от това накъде е устремено съзнанието и какво възприема то. Плътният свят, който е също според съзнанието, е безкрайно многообразен. Планината на Майката на Света може да служи като символ на величието на земния свят, а Нашата Твърдина – на здравата основа на новото разбиране на това, което обкръжава човека и е достъпно за него даже в плътното тяло.

1968 г. 568. (М. А. Й.). Трябва да се познава врага, а също и неговата упоритост и изобретателност. Астралът е враг древен, упорит и настойчив. Какви ли не способности и начини не са прилагали аскетите, отшелниците и подвижниците от предишните времена, за да го приведат в подчинение! Самоизтезаването и веригите показват доколко е силен той и колко трудно им е било да сломят неговото своеволие с по-приемливи методи. Агни Йога указва да се води борбата с единното начало на духа, без да се прибегва към подобни мерки. В Тънкия Свят вериги не могат да се вземат и няма физическо тяло, което да може да бъде изтезавано и тогава Указанието за единното начало на духа придобива особено значение. Всяко стълкновение със своеволието на астрала трябва да завършва с победа на духа. Поражението, макар и временно, го усилва и му дава възможност да се проявява в същото това направление и в бъдеще. Победата трябва да бъде пълна и окончателна и трябва да бъде утвърден дозор.

1968 г. 569. (4 декември). Малко ли неща е можело да се случат в миналото. Въпросът не е в това, а в това да не бъдеш побеждаван от миналото, тоест от своите натрупвания. Само по този път е възможно да се освободиш от тяхното влияние. “За Огнената Йога всичко в миналото е изгорено” и всичко се изгаря именно по тази причина. Миналите мисли като стражи на Прага стоят, не позволявайки да се премине по-нататък, ако човекът не е в състояние да им противопостави още по-силни, но противоположни по характер мисли. А тъй като мисълта не може да се унищожи, то дозорът, охраняващ от тяхното въздействие, трябва да бъде постоянен. Цялата беда е в това, че те също растат. Следователно и човекът трябва да расте и да ги надраства, и да създава нови мисли с по-мощен потенциал. Освен това тъмните твари, познавайки слабостта и уязвимите места на човешката същност и виждайки понякога тези мислеобрази, се стремят да въздействат именно по това направление, раздухвайки угасващите огньове на негодните мисли. Но ако гори с неугасващия устрем към Светлината духът е непобедим. В процеса на огнения устрем новите мисли растат и достигат такава сила, че преодоляването на старите натрупвания става възможно. По този път се постига победата над миналото. И ако тя вече е постигната на Земята, то и в Тънкия Свят в момент на решаваща борба между низшата и Висшата дуади Висшата лесно побеждава. Ако Ние сме заедно, ако е осъзната неотменимата Близост, победата е обезпечена. Трябва по-често да си спомняте думите: “Нито делата, нито обстоятелствата, нито характера, нито всевъзможни причини не могат да поставят преграда между Учителя и ученика”.

1968 г. 570. (М. А. Й.). Ще помним за непреодолимата сила на ритъма на постъпателното движение. Спасението е в него, тъй като той означава

постоянство, без което няма път напред. Сред тези, които са изостанали, не е било проявено качеството постоянство. А без него и любовта, и предаността, и устремът, и много други, ако не всички качества на духа губят своята сила. Ще вземем за пример качеството чистота. Какво струва тя, ако понякога се замества със своята противоположност и потапя съзнанието в тъмнина? Или качеството безстрашие, ако то понякога се заменя от страха. "Ценност има цялата верига". Прекъснатостта на качествата ги лишава от ценност. Затова за постоянството на качествата трябва не само да се мисли или мечтае, но и то да се утвърждава в живота. Ритъмът на постоянството на Общуването дава сила да се утвърждава желаната симфония от качества.

1968 г. 571. (Гуру). Всеки вървящ към Светлината преживява жестока борба със своята низша природа и със своите недостатъци: един - с едни, друг - с други. Такива имат всички, но в различна степен и различни по своите свойства и характер. Разбирането на това обстоятелство помага да се премахне осъждането при анализа на характера на обкръжаващите, също вървящи към Светлината и даже не вървящите. Учителят не познава осъждането, срещайки дори много несъвършени хора. Той Познава тяхната същност, Той ги Вижда с всичките им недостатъци. Той ги Претегля на везните на справедливостта и, познавайки ги, все пак не ги Осъжда. Да се научим да отличаваме обсъждането от осъждането и, научили се, да прилагаме само първото. Аурата на човека, прилагащ обсъждане на правдата, е светла, аурата на осъдителя е опетнена с тъмнина и помрачена.

1968 г. 572. (М. А. Й.). Сливането със Светлината, сливането в Светлината е висшето, което може да има човек на Земята и в световите. Само в своята светлина може да се види Светлината на Водещия Йерарх. Само в своята светлина можем да се издигнем до Него. Но за да може тъмнината, която все още гнезди някъде вътре по ъгълчетата на съзнанието да се замени със Светлина, съзнанието трябва да се освободи напълно. Всеки можещ да съди за себе си непредвзето знае прекрасно от какво именно трябва да се освободи, за да замени тъмнината със Светлина. Не трябва да се заменя съкровището на Светлината за призрачните прелести на тъмнината, под които са скрити шипове и бодли, а зад тях се простира бездна. Сега е време за окончателни и необратими решения: или в тъмнината, или към Светлината. Разделението на човечеството, ставащо на планетата, е окончателно. Няма среда: всеки трябва да се присъедини или към полюса на тъмнината, или към полюса на Светлината. На планетата е отсъдена Светлина, Велика Светлина и всички, които не се присъединят към нея, няма да имат повече място на нея нито в този век, нито в бъдещия. За тях неприсъединилите се, е отсъдена друга планета.

1968 г. 573. (6 декември). Потапянето в земното откъсва от действителността. Тъй като действителността в разбирането на всичките три свята и стремежа към всичките три е в равновесието, не даващо само на плътната очевидност преимуществото да завладява съзнанието. Тъй като действителността е скрита зад нея, а действителността е ценна в цялата си пълнота. "Ние Сме реалисти-действителници" и Нашата Твърдина е средоточие на всичките три свята. Трудно е даже да си представите колко ограничено е съзнанието, задоволяващо се с очевидността. За да си представите това трябва сякаш да излезете от себе си, да се отдръпнете от себе си, тоест да се отречете. Отново достигахме до нерушимостта на древния Завет - "Отвърни се от себе си и Ме следвай". Всяко Велико Учение е наситено с дълбочина на знанието, тъй като Неговите Основи се разполагат върху неизчерпаемостта. Затова тези, които я усещат, могат да препрочитат безкрай Заветите, дадени в тях и всеки път да намират нещо ново. Не говорим за бездушно четене, а за жизнено прилаганото

усвояване на прочетеното. Ще попитат защо Ние Твърдим все за едно и също. Отговорете: “Ще Твърдим дотогава, докато всичко не бъде приложено в живота”. Всяко повторение не е нищо друго, освен нов оборот на спиралата, наистина, аналогичен на предишния, но на ново ниво, на нивото на новото разбиране на Единното, Неповторимо, но вечно Ново Учение на Живота, едно и също във всички векове, но в различни аспекти и съизмеримо със степента на съзнанието на тези, на които се дава. Коренът е един и стволът е един, но клоните са различни. Само синтезът може да обхване многообразието, разновидността и ценността на тези аспекти, взети поотделно, и да ги обедини в разбирането на Единната Вещ. Така е многообразен и Космосът, и са безпределни формите на неговите прояви, но същността му е една. И тази същност е Огънят. Така разнообразни и външни са и формите на Съкровеното Знание, частично давано в Ученията, но Основите са неизменни и нерушими.

1968 г. 574. (М. А. Й.). Вярно е: недостатъците в ученика съществуват за преодоляване. Всички те, особено скритите, се извеждат навън от Учителя и проявяват с особена сила и именно за това, да бъдат преодоляни. Трансмутирани в своята противоположност, те се превръщат в сила. Принципът “студен или горещ” означава, че нещо, даже отрицателно, може да бъде преотлято, преродено в положително със същия или дори по-голям потенциал. За нищожествата, нито горещи, нито студени, а само топлички е Казано: “Ще ви Изхвърля от устата си”. На съвременен език това означава, че те ще бъдат изхвърлени от потока на еволюцията и ще се превърнат в Космически боклук.

1968 г. 575. (Гуру). Който стъпва твърдо, вървейки по пътя, той няма да бъде отклонен от чуждите мнения, осъждане и неразбиране, и не само чуждите, но даже и на приятелите, ако срещне такива. Този, който знае своя път, няма да се смути от съжденията на незнаещите. Но пазете Съкровищата на Знаците, свидетелстващи за близостта на Йерархията или Нейните Доверени и не давайте на другите за проверка доказателства или потвърждаване на това, за което говорите. Нека и те, нуждаещите се от доказателства, да приложат чувствителност на сърцето, както в своето време сте прилагали и вие. Тъй като каквото и да казвате и каквито и доказателства да предявявате, даже във видима форма, нищо няма да помръдне от място помраченото от съмнение или недоверие съзнание. Така че не хвърляйте бисера. И ако по-рано сте имали желание да споделите, а след проявеното съмнение от страна на приятеля то е изчезнало, считайте решението да се въздържите от доказателства и издаване на това, което е така скъпо на сърцето, за правилно.

1968 г. 576. (М. А. Й.). Нахлуването на хаоса застрашава хората много по-често, отколкото те мислят. В тези моменти трябва особено грижливо да се пази равновесието и особено здраво да се държите за Йерархията. “Освен нишките на сърцето няма нищо”. Но тази Сияйна Нишка е по-надеждна от каменните стени и железните задключалки. Образът на Владиката в сърцето охранява като щит. Сребърната Нишка се удържа със силата на духа. И докато Нишката е цяла нищо не е страшно.

1968 г. 577. (Гуру). Тъмните са постоянно на стража наоколо. И когато произнасяте гласно нещо, което се е удало да постигнете или да утвърдите, те тутакси се стараят да го разрушат. Поради това за някои успехи е по-добре да не се говори на глас, за да не се дава в ръцете им това, върху което те биха моли да се нахвърлят и при възможност да повредят. Те чуват преди всичко думите, а мислите - вече много по-трудно. За много неща е по-добре съвсем да не се споменава.

1968 г. 578. (11 декември). Съгласно притчата след дълги и напразни скитания във външната тъмнина блудният син е бил приет от Баща си и е получил своя дял. Мнозина блуждаят наоколо и наблизо, не намирайки входа. И даже влизайки, все още се чувстват като странични, като нямащи право на вход. Думата "син", дори да няма в себе си определено указание за връзка със своя Космически Баща, все пак крие в себе си дълбоко значение и дава право на Близост. Тя напомня за нишката, съединяваща с Учителя и сякаш предопределя съдбата на човека. За разлика от кръвната връзка тя подчертава именно духовната връзка и замества кръвното родство с родство по дух. Някога е било Казано на хората, че те, приемайки заповедта на Учението, ще се нарекат синове Божии. Разбира се, такива синове ще бъдат в отношенията си един към друг братя, и дъщерите – сестри. И тогава ще стане възможно всеобщото братство на цялото човечество да се осъществи на Земята. Много кръв ще се пролее, много зверства и нещастия ще се случат и много зло преди хората да достигнат до осъзнаване на братството. Но имат за пример Нашето Братство и всеки, който поиска, може да започне да утвърждава в живота Неговите Идеали. Негова Основа е невършенето на зло и утвърждаването на добротворчеството. Някога хората няма да издържат всичките ужаси на творимото от тях зло и ще се обърнат към доброто и към Светлината. И тогава на осветената и преобразена Земя ще се утвърди братството. И тогава ще има "единно стадо и Един Пастир".

1968 г. 579. (12 декември). При прехода в Тънкия Свят нови възможности се отварят само за тези, които ги искат и се стремят към тях. Който не е имал никакви стремежи, освен обикновени, земни, с тях и ще остане. Подобно отношение може да се разпростре върху всички обикновени хора, пребиваващи там. Те са потопени в привичните дела и мисли, и чудесните особености на този свят, които те биха могли лесно да използват и приложат, остават неосъзнати и незабелязани. Точно така и на Земята много чудесни явления преминават покрай хората, без да привлекат вниманието им. Пребиваването в Тънкия Свят дава малко полезно на такива духове. Особено пагубни са отричанията, които пресичат разширяването на съзнанието и го затварят в кръга на безизходицата. Даже малкото признаване или вяра в Тънкия Свят облекчава много и отваря очите за много. Но човекът е сам строител на своето бъдеще и именно от този материал и с тези инструменти, които той е приел за приложение. Надземният Свят дава неограничени възможности за познание и работа, но само на този, който ги допуска в съзнанието. В противен случай бъдещето ще бъде ограничено в теснотата на разбиране на свойствата и особеностите на извънплътното съществуване, извън пределите на което съзнанието не може да прекрачи.

1968 г. 580. (13 декември). Добро е всичко, което помага и способства възхода и лошо - това, което пречи. Тази мярка може да се прилага към всички явления в живота. Понякога на пръв поглед и най-безобидните неща може да се окажат в числото на пречещите. И общ стандарт няма. Необходим е индивидуален подход. Има още и деление по светлосянката. То е безпогрешно, но трябва да имате развито съзнание и изтънчено сърце. В Тънкия Свят е по-лесно и просто, тъй като мисълта и емоцията се отразяват на излъчванията и е невъзможно да се скрие същността на преживяваното състояние. Затова Тънкия Свят може да се нарече място за изпитване на мислите. Но мисълта не само се проявява външно, тя увелича своя породител в сферите, съответстващи на нейния характер и светлоносимост. Тъмните мисли съзвучат с тъмните слоеве и се привличат към тях, светлите - на светлите. При установен и привичен контрол над мислите изненадите са по-малко. Законът за съзвучието управлява световите.

1968 г. 581. (14 декември). Истинското величие на човека се определя само във вековете. Ще минат векове и Обликът на Гуру в представите на човечеството ще израсне до своите истински размери и ще заеме подобаващото му място сред най-високите Светилници на Света, наред с тези, които човешката мисъл е обгърнала с ореола на могъществото, знанието и силата. Ще отбелязват датата 13 декември по цялата планета. Той, както и всички забележителни хора на своето време, вървеше преди своя век. Неговата мисъл беше устремена в бъдещето. В това бъдеще той виждаше осъществено великото предназначение на човека като сътрудник на Космическите сили и гражданин на Вселената. Той не ограничаваше живота на човека до Земята, той виждаше живота в Далечните Светове и призоваваше към сътрудничество с тях. Той беше твърдо уверен, че човекът ще излезе извън пределите на планетата и ще се влее в живота на Далечните Светове. Той считаше, че на някои от тях хората са достигнали високи степени на знание и сила и че земните жители могат да се научат на много от тях. Той считаше устрема към Далечните Светове за фактор, отварящ пред човечеството нови възможности за нечувани достижения в областта на науката, във всички отрасли на знанието. Той считаше възможностите на човешкото знание за неограничени от нищо. Той вярваше в светлото бъдеще на човечеството.

1968 г. 582. (М. А. Й.). Съзнанието се определя от мисълта. Съзнание имат всички, но мислите са различни и хората се отличават безкрайно един от друг по качествата на своето съзнание. За разширяване на съзнанието е нужно мисълта да израсне. За преобразяване на съзнанието трябва да се преобрази мисълта. Ударението се поставя върху мисленето, тъй като мисълта е основа. За качеството на мисълта е казано достатъчно, за да може да се пристъпи към грижа за нея. Всяка мисъл влияе на човека. И колко грижливо трябва да се отнасяте към тези мисли, които се допускат в съзнанието. Мислите творят, мислите тъкат кармата, мислите създават бъдещето на човека. Съблюдавайте мисълта, ако искате да достигнете.

1968 г. 583. (Гуру). Човешкото признание е нужно не на нас, а на хората. Ние ще преживеем и без него, но на тях ще им бъде тясно в ограничения кръг, в който са затворили своето мислене. Признавайки нас и обръщайки се към нас с мисъл, те установяват магнитна връзка с непресъхващия извор на светлоносни енергии, тъй като ние сме само проводници на Светлината, излъчвана от Фокуса на Йерархията. Затова признание е толкова важно за признаващия. Тъй като за да получите, трябва да се обърнете. Към кого и накъде? Ние указваме и даваме направлението. Чрез нас може лесно да се доближите до Тези, Които Водят нас. Но ако отхвърлите нас, указващите входа, то как ще влезете? Тъй като сами не знаете. Значи трябва да признаете можещите да покажат посоката.

1968 г. 584. (М. А. Й.). "Идва Князът на този свят и няма нищо в Мен". Тези думи на Великия Дух не трябва да се забравят, тъй като в плътното всекидневие се налага постоянно да се посрещат силните вълни на външните въздействия, стремящи се да погасят огньовете на сърцето, стига само тези противни вълни да могат да засегнат нещо вътре и да предизвикат нежелани съзвучия с антагонистичните или тъмни енергии на пространството. Указва се постоянен дозор, за да се отбранявате от тях. Но за да се утвърди имунитетът на духа срещу отрицателните въздействия, трябва да се спази още едно условие, най-трудното: трябва вътре да няма нищо съзвучащо на външната тъмнина. И тогава може победно да се срещат бурните вълни на приборя.

1968 г. 585. (Гуру). И когато е утвърден ритъмът и е станал така неизменен, както ежедневният изгрев на слънцето, тогава може уверено, твърдо и плодотворно да се устремявате в бъдещето и обилно да жънете от мощната

енергия на ритъма. Ако хората можеха да разберат каква непреодолима сила се съдържа в ритъма на постъпателното движение.

1968 г. 586. (17 декември). Огорчавайки се и помрачавайки се под влияние на неблагоприятните условия, с това ние не можем да ги подобрим нито на йота. Затова е по-добре да не се поддавате на подобни емоции. Те са напълно естествени за обикновените хора. Но реакциите на йога на външните условия на живота се отличават от рефлексите на обикновените хора. По-добре е да се научите да не реагирате никак, дори само заради това, че не знаете какво ще донесе със себе си едно или друго явление. Затова трябва да се радвате или, във всеки случай, да не допускате помрачаване. Тъй като то не може нищо да измени. Реакцията на пълно спокойствие или безстрастие към едни или други събития в личния живот дава в ръцете власт над себе си, а следователно, в една или друга степен - и власт над самите събития. Човекът, овладяван от своите чувства и преживявания и нямащ власт над тях, е безсилен да управлява и явленията, които са ги предизвикали. Равновесието е сила, пред мощта на която нищо не може да устои. И трябва да се стремите не към промяна на външните условия, стремящи се да нарушат спокойствието на духа, а към утвърждаване на равновесието, което и ще даде в ръцете възможност да се справите и с нежеланите условия. Обичайна грешка е енергията да се насочва именно към външното, докато в същото време най-нужното, най-важното за отстраняване на външното е да се установи равновесието на духа. Равновесието събира вътре във фокус огнената мощ на духа, енергиите на който обикновено са устремени навън и разпилени в различни посоки, и благодарение на това лишени от сила. Както цялата сила на удара на тарана се съсредоточава върху острието и придобива несъкрушима мощ, така и утвърденото равновесие събира в една точка на приложение енергиите на съзнанието и извършва нужното действие. В някои случаи, особено при защита, е достатъчно да се установи равновесие. В овладяването на себе си се съдържа огромна сила и равновесието служи като щит. В течение на деня могат да се предоставят много случаи да се прояви равновесието на духа. Нека то да бъде проявено в дреболиите, тъй като малките неща и явления са от значение с това, че от тях израстват големите.

1968 г. 587. (18 декември). Човекът е привикнал да очаква подаяния от Небето, да измолва милост. Но Ние Казваме: елате и вземете сами, без да молите никого. Условието е просто - всеки сам си отмерва дяла. Мисълта и въображението служат за мярка. С мисъл и въображение човекът отмерва своето бъдеще и този дял, който той иска да има в него. Там, където царства мисълта, всичко се твори и движи с мисъл. И мисълта представлява живота на съзнанието, и мисълта определя границите на възможностите. Широтата на мисълта зависи от разширяването на съзнанието. За пример може да се сравни мисълта на кръчмаря с широтата на мисълта на философа и да се видят свойствата и границите на мисленето на двамата. Всичко зависи от това какви мисли отнася човек със себе си от земния свят в Тънкия Свят. Задачата на всеки е да се запаси с мисли и устрем, който ги движи. Въпросът е в това какви мисли е по-добре да вземеш със себе си на далечния път и с кои да се разделиш. На Земята мощта и значението на мисълта невинаги се осъзнават. Отхвърля се мисълта като сила, обуславяща битието на човека. Никой не иска да мисли нито за съблюдаване на мислите, нито за контрол над тях. Занимават се с това дотолкова, доколкото ги принуждават едни или други условия, изискващи прилагане на внимание, а следователно и на мисъл. Но често вниманието е насочено към зло и натам също се насочва и мисълта. Но мисълта за зло устремява в тъмнината. И какво може да бъде по-ужасно от тъмнината на низшите слоеве на Тънкия Свят, където разюзданите черни мисли

творят отвратителни, ужасни и безобразни форми, затваряйки породителя си в кръга на обречеността. Чистата мисъл служи като гаранция за чистотата на устрема и чистотата и светлоносимостта на тези сфери, към които устремява своя творец. "Ние Даваме гаранция за магнитното притегляне на мисълта" и този, който иска да бъде с Нас, трябва да съблюдава чистотата на мисълта.

1968 г. 588. (М. А. Й.). С цялото си същество, с всяка своя мисъл, с целия си живот Гуру е проявявал със себе си същността на Учението на Живота, същността на Учението на Владиците, давано сега на хората. Не може неговата личност да се отдели от Учението на Живота, тъй като то е неразривно слято с него. Затова няма да бъде грешка ако се счита, че всичко дадено в Учението на Живата Етика напълно и безусловно се споделя от Гуру и е прието от него. За разбиране характера на Гуру и неговото творчество това е особено важно, тъй като, изхождайки от това, може безпогрешно да се определи неговия характер, неговото творчество и неговия живот. Той е проявявал чрез себе си Учението на Огнената Йога така, както го е разбирал и това разбиране се е отливало в пълно приложение на дело, в живота.

1968 г. 589. (Гуру). Добрият ученик изразява почитането на своя Гуру в действия. Словесното почитане е нищо. Колкото по-широко е съзнанието, толкова по-ярко е и действието. По действията съдим за пригодността на ученика. Всеки може да определи сам къде свършват думите и започват действията. Агни Йога е Йога на действията. Създавайте сами цял свят от действия, но в съответствие с това, на което учи Йогата на Огъня. Действие, действие, действие – така Указа Владиката.

1968 г. 590. (19 декември). В обикновения живот човек не влачи след себе си опашката от спомени за миналото, а се ползва от това, което му е нужно в дадения момент и изпълва съзнанието си с постъпващите в него текущи впечатления. Освободил се от тялото и установил новия център на възприятия, той започва да живее с това, което го обкръжава в новите условия, запазвайки в паметта от миналото това, което в него е било най-силно звучащо. Можеш да забравиш цялото минало и все пак да оставаш самия себе си. Може съвсем да не се мисли за миналото и да се съхрани центъра на съзнанието. Тъй като възплъщавайки се човек не помни своите предишни животи, а опитът от миналото се проявява в неговите способности, склонности, желания и стремежи. По същия начин и при прехода в Тънкия Свят същността на човека, привикнала да реагира на определен род въздействия, ще съзвучи с тези елементи, които съставляват материята на неговото тънко, ментално и огнено тяло. Това, което е събрал в живота, с него и ще съзвучи в новото обкръжение. Ако са били събрани елементи на Светлината, ще има реакции съзвучни на нея, и магнитното притегляне ще бъде съзвучно със сферите на прекрасното. Ако са събрани елементи на тъмнината и тънкото тяло е оформено в съответствие и съзвучие с тях, то и притеглянето и реакциите ще тръгнат по тъмните канали и към низшите слоеве. Съзнанието, разбира се, ще претърпи видоизменение, но отново в посока на по-рано прокараните в пространството канали на устрема и мислите, тоест човек ще жъне това, което е посял и неговата жътва ще бъде в пълно съответствие с посева. Двигател ще бъдат желанията и стремежите. Вървящият към бащите с тях ще пребъде. Вървящият към Владиката - с Владиката. „Идващия при Мен няма да Изгоня въвн“.

1968 г. 591. (М. А. Й.). Тънкият Свят взема участие в живота на планетата. Но активни са далеч не всички - болшинството са заети със себе си. Обитателите на Девачан са потопени в своите щастливи сънища - на тях не им е до Земята. Но сътрудниците на Светлината и учениците на Владиците продължават да се трудят съзнателно в полза на света. Тази дейност е твърде разностранна и

многообразна. Тя се обуславя от отсъствието на себелюбие и егоизъм. Мнозина се учат и допълват знанието за земния свят със знание за Надземния Свят. Там е лесно да се изучава, тъй като изучаването върви по нагледен път и практически. Например на Земята обикновено изучават географията по книги, там планетата може да се опознава посещавайки изучаваните места и страни. Така също и астрономията се изучава на практика. Неограничените възможности на мисълта решават тези проблеми. За развитото съзнание, знаещо какво иска, животът в Тънкия Свят е пълен с разностранни възможности, стига да не пречат неизживените възжеления и страсти.

1968 г. 592. (Гуру). В каквото и състояние да си представите преминалия в Тънкия Свят човек, всяка представа ще бъде правилна, тъй като тези състояния са също толкова разнообразни, колкото са различни и хората, и вътрешния свят на всеки. Могат да се дадат общи положения и да се приведат някои закони, но всеки твори според себе си и сам създава за себе си това обкръжение, в което живее. Именно основното условие е изразено напълно точно с думите: „Тънкия Свят е според съзнанието“. Затова главната грижа на човека е за своето съзнание и за това, с което то живее и което го изпълва. При това всичко има значение, всички дреболии и най-малките мисли. Дава се според вярата, тоест според приемането в съзнанието на едни или други положения, мисли, убеждения и така нататък. Много важно е какви гости кани човек на пира на своите мисли, тоест какви мисли допуска в своя вътрешен свят, тъй като бъдещето на човека във всички светове се обуславя от мислите.

1968 г. 593. (20 декември). Говоря за разширяване на съзнанието затова, защото трябва да се вмести толкова много. Многообразието на света не се вмести в рамките на обикновеното съзнание. Особено трудно се вменят противоположностите и, вместо да проявяват със себе си облика на Единната Вещ, те, взети поотделно и сами по себе си, предизвикват противоречие и неразбиране. Единството на света се постига само при условие че се вменят, противоположностите. Гледайки единия край на пръчката е лесно да се допусне, че тя има и друг или като се знае за северния полюс може да се предположи, че съществува и южен - неговата противоположност, или че мракът на нощта се сменя със сиянието на деня. Но когато мисълта засяга по-дълбоки явления, например младостта и старостта, радостта и мъката, подема и падението на нравствеността, разцвета и падението на народите, разцвета и гибелта на цели цивилизации и много други въпроси на живота и смъртта, то само синтетичното съзнание позволява да се примири, уравни и разбере същността на тези противоположности. Обикновено хората страдат от едностранчиво мислене, когато опитвайки се да разберат някое явление те не са в състояние да видят неговия противоположен полюс. Ако виждаха, не биха творили зло. Ако разбираха, животът на Земята би се преобразил. Ако мислеха за това, че всяко страдание, причинено на ближния, ще отзвучи напълно и ще изчерпи себе си върху този, който го причинява, не биха допуснали много мъка и много страдания. Но едностранчивостта на мисленето прави хората слепи. А слепците, бродещи по пътищата на живота, често попадат в ями и увеличат след себе си и други, също слепи и не разбиращи, че уязвявайки, притеснявайки и подтискайки другите, нанасят вреда преди всичко на самите себе си, тъй като всичко съществуващо е единно и никой не може да отдели себе си от него.

1968 г. 594. (21 декември). Обединяването на световите трябва да се осъществи преди всичко в съзнанието на човека. В действителността световите не са разединени, а представляват едно цяло. Сред стотиците милиони въплътени и милиардите развъплътени духове е лесно да се объркаш и да загубиш (изгубиш)

посоката. Но на стража стои Йерархията на Светлината. Стълбата на Йерархията продължава нагоре и няма край. Ако човек се залови за нея и застане поне на някое нейно стъпало, то изведнъж под краката ще се окаже твърда опора и тълпите на плътния и на Тънкия светове вече няма да го погълнат. От стъпалата на Стълбата на Светлината може безопасно да се съзерцава светът, без да се боите, че ще бъдете въвлечени във водовъртежите на неизвестни течения или от астралните вихри. Трябва да се държите здраво за Йерархията. Друга опора няма. Има толкова мятаци се духове в този свят и в онзи, не знаещи направлението, неразбиращи накъде вървят. „От Твърдината са протегнати ръце и се изливат Лъчи“. Трябва да влезете в орбитата на притегляне на Светлината, трябва да се слеете с Лъча на Йерархията съзнателно. Как по друг начин да се устои сред земните и надземни вихри? С устрема се създава притегляне към Фокуса на Светлината. Нека устремът да стане съзнателен. Именно със съзнанието трябва да се държите здраво за Лъча на Йерарха. „Няма нищо освен нишките на сърцето“.

1968 г. 595. При постоянство на контрола над мисълта въздействието на предишните, нежелани натрупвания постепенно, макар и незабележимо, ще отслабва, докато те не загубят напълно властта над съзнанието. По този път се постига очистването от негодните мисли. Не е възможно това да се постигне изведнъж, тъй като предишните мисли живеят. Отначало човек създава целеустремено нужния поток на мислене, а после вече води мисълта. Тя води всички развъплътени в съзвучие със своята природа в тези сфери, които са й родствени по състав.

1968 г. 596. (М. А. Й.). Всеки Фокус на Светлината има значение за обкръжаващата го среда и за пространството. Това значение обикновено не се разбира, тъй като „Светлината е невидима за носещия я“. Ако не бяха тези светляци, светът би потънал в мрак. Трябва по-често да се мисли за това и да се осъзнава своята отговорност пред пространството и Поръчението, което се състои в това да носите Светлина на света. При това контролът над мислите придобива вече не лично, а общополезно значение. Светлината се удържа в съзнанието не заради себе си и своето преуспяване, а заради Общото Благо. Всеки човек с излъчванията на своята аура насища обкръжаващата среда със Светлина или тъмнина и трябва да се помисли за това, да се помисли здраво какво внася в света с вибрациите на своята аура човек.

1968 г. 597. (Гуру). Мисълта за Учителя е докосване на Светлината, докосване до Светлината, обединяване със Светлината. Постоянното пребиваване на Лика на Учителя в сърцето е съприкосновение със Светлината. Много е трудно да се постигне такова постоянно предстоене. Всичко обкръжаващо противостои на тази Близост и тъмнината ръмжи. И всичко противодейства на стремежа да се утвърдите в Светлината. Но устремът движи и ако той не се прекъсва и не угасва, достигането на целта ще бъде осигурено.

1968 г. 598. (22 декември). Получаването се обуславя от пълното себеотдаване на Владиката. За да получавате трябва напълно да отдадете себе си. Отдаването е в духа и получаването е в духа. При отдаването мислят за обикновени вещи. Но на кого са нужни те. В сферата на Светлината няма място за земните вещи. Затова отдаването е само в духа. Отдалият всичко, целия себе си, ще получи в пълна мярка. Тъй като ще се наложи да отдадете всичко, даже своите обвивки и да останете в облеклото на Светлината. Но трябва отдаването да бъде съзнателно и доброволно. Може да възникне въпросът: но как така да се отдаде всичко, а какво ще остане? Ще остане вечното, неотнимаемо достояние на човека - Безсмъртната негова Триада, неговата истинска Индивидуалност, неговото висше огнено „Аз“. Това е и самият човек, не преминаващ във вековете. Всичко останало са само

временни дрехи, тесни и преходни. Да отъждествиш себе си с Безсмъртната и Вечна своя Триада - значи да достигнеш степента на непрекъснато съзнание. Това е висшето, което човек може достигне на Земята и тогава нищо земно не е нужно, не са нужни вещи, не са нужни притежания, не е нужно нищо от това, до което така усилено се домогват хората. Тъй като Моето Царство не е от този свят и този, който влиза в него, се отрича от себе си и земната собственост. Съкровищата на духа превишават земните богатства. Участи на последните винаги е една и съща: те винаги се оставят на Земята от напускащия тялото дух. Но съкровищата на духа винаги остават при него и се отнасят от духа по-нататък със себе си и в духа. Затова именно и е било Казано отдавна: „Не си събирайте съкровища на Земята“. Но земните жители са глухи и слепи и с всички сили продължават да ги събират, за да оставят всичко. Но прозрелият в духа се стреми да се измъкне от колелото на обречеността и да достигне свобода в духа, разкъсвайки земните вериги. За него, устремения, Нашата Помощ е готова.

1968 г. 599. (23 декември). Моят Свят е Свят на неограничените възможности на духа. Вратите към него се отварят за тези, които са устремени към него. Цената за входа трябва да се разбира така, че всички земни вещи и всичко това, с което човек е обкръжен на Земята - всичко е само стъпала за изкачване в света на духа и че всичко се оставя назад, за да не се върне към него. Отровата на вещите и на земните преходни явления е единствено само в това, че с тях не могат да се разделят и да ги вземат със себе си в духа си там, където те не са нужни, където за тях няма място, където лишени от земната основа те обременяват човека със своята призрачна реалност и му затварят входа във Висшия Свят, където няма нито вещи, нито земна собственост, където духът на човека е свободен от тях. Трябва да се познава природата на вещите и тогава те се лишават от отрова. И тогава може всичко да се притежава. И тогава се постига тайната на притежаването на вещи без чувство за собственост. И тогава духът е свободен от властта на вещите над съзнанието.

1968 г. 600. Съзнанието притежава упоритата особеност да се връща назад изгубвайки това, което е било вече завоювано. Лунната същност, още неизживяна, се стреми безволно да се потапя в миналото, в явленията, с които живее и които я хранят. Светлината на утрото, прогонваща нощните сенки, не е съзвучна на нея. Затова е трудно да се удържа завоюваното, отхвърляйки смътните гласове и призивите на миналото. Но „в миналото всичко е изгорено за Огнената Йога“ и няма път назад.

1968 г. 601. (Гуру). Единството на световите е разрушавано от привидното им разединение и отделеност един от друг. С това разбиране и трябва да се подхожда към проблема за съединяване на Тънкия и плътния светове. В действителност няма отделеност, а тя съществува в съзнанието на човека. Следователно със съзнанието и трябва да се започне и тази идея да се утвърди именно в него, в мислите и разбиранията. И тогава съзнанието, приело принципа на единство на битието, ще помогне да се отворят очите за действителността и да започнете да забелязвате тънките прояви там, където по-рано не сте забелязвали нищо.

1968 г. 602. (М. А. Й.). Съзнанието трябва винаги да бъде бодърстващо и в съня, и наяве. Бодърстващото съзнание е сила, можеща да разсейва тъмнината. Усещането на тази сила може да бъде много ярко. То дава победно състояние на духа. И тогава нищо не е страшно, никакви опити да се извика изживяното минало или да бъдете смутени от каквото и да било съблазняване, изкусно замислено и подхвърлено от тъмните. Именно трябва да разберете откъде се промъква злото намерение и тогава е лесно да се защитите. Едва ли някой ще поиска да се

съблазни от тъмната примамка, ако са забелязани ноктестите ръце, които са я подхвърлили. Тъмните полагат много усилия да приспят бдителността и да ви направят слепи за разпознаването на техните уловки. В това е тяхната сила. Разобличени те тутакси отстъпват, тъй като се обезсилват поради разкриването на техните хитроумни изобретения. Трябва да имате сто очи и да не се лъжете от външната безобидност на някои прояви, за да не бъдете въведени в заблуда.

1968 г. 603. (25 декември). Сърцето може да лети, но го задържа мозъкът. Той е зает със своите съображения, толкова далечни от полетите. Мозъкът трябва да се приведе в подчинено положение по отношение на сърцето. Но за това сърцето трябва да бъде очистено от всякакъв боклук. Културата на сърцето е въпрос от първостепенна важност. Черното сърце е бедствие за човечеството. Такива сърца са въвличали човечеството в ужасите на войните, разрушенията, ненавистта и взаимното унищожение и потъпкването на всички човешки закони. Пътят към Общото Благо преминава през собственото сърце. И затова главната грижа е за него. Не е възможно да издигнете сърцето на друг човек от тъмнината към Светлината, ако собственото сърце не познава Светлината. Сърцето е уникален апарат. То може да стане светлоносно, неговите излъчвания, невидими за окото, действат и на близки, и на далечни разстояния. Като всеки апарат сърцето изисква внимание, но то е в немилост у хората. Векът на Майтрейя може да бъде наречен Век на Сърцето. Именно в сърцето са заложени всички възможности на бъдещето и човечеството ще достигне до тяхната реализация.

1968 г. 604. (Гуру). Ние сме заинтересовани от успешното завършване на полета на хората до Луната. Вратите към Космоса трябва да бъдат отворени. На изолираното състояние на Земята трябва да се сложи край. Ще бъде трудно с тези планети, където животът е съсредоточен на тънкия план на материята. Но и в този случай има възможности да се установи контакт. Разбира се, вече по необичаен път. Съединяването на световите ще отвори нови възможности. Велико бъдеще е отсъдено за на хората.

1968 г. 605. (26 декември). Когато се говори за очистване на съзнанието се има предвид пълното очистване, без любимите хлебарки в пазвата и окончателното и искрено желание да се освободите от всякакъв боклук. Опашката на неизживените чувства може да се окаже много здрава и може да въвлече астрала в сферата на нежелани преживявания. Волята стои на дозор и охрана на всички действия на човека както в този свят, така и в другия. Води мисълта. Нека преживяното състояние на двойственост на мисълта в съня да послужи като предупреждение за това, че в Тънкия Свят мисълта ще повлече духа по канала, прокаран от нея, и че всяка мисъл от съмнителен характер може да го увлече надолу от достигнатата от него височина. Допусканите в съзнанието мисли, а главно допуснатите някога, изискват препроверка и суров контрол.

1968 г. 606. (М. А. Й.). А защо такива светилници на духа като Антоний Велики е трябвало да издържат продължителна и жестока борба с различни изкушения, прелъстявания и съблазни? Не показва ли това, че в дълбините на паметта за много въплъщения е могло да се натрупа многовековен боклук и че борбата за изкореняването му затова е трудна, защото корените на злото са се вкоренили много дълбоко. Помнете какво е Казано: „Търси в сърцето си корена на злото и го (изтръгни“. Той може да расте векове. Борбата с него може да възникне на всяко стъпало и даже на достатъчно високо такова, каквото например е било стъпалото на духа на Антоний Велики. Няма нито да се смущаваме, нито да се срамуваме от тази неизбежна борба, а по-скоро ще се радваме, че е настъпил часът на борбата, а следователно - и на освобождението. Тъй като поражението е

немислимо. Възможна е само победа. С това съзнание и трябва твърдо и решително да се върви само напред, към бъдещето.

1968 г. 607. (Гуру). Всяко прелъстяване и съблазняване са характерни с това, че тяхното удовлетворяване рано или късно ще повлече след себе си разочарование, а след тях ново преследване след нови миражи на преходните чувства и емоции. Ако живеете с тях, преследвайки призраци, то те няма да имат край: едни миражи ще се сменят с други, а желанията през цялото време ще растат, увеличавайки духа все по-надолу и по-надолу в бездънната пропаст на страстите и възжеленията. Операцията по отстраняване корена на желанията е достатъчно трудна. Но само по този път може да се отстранят корените. Освободеният от желанията дух получава огнени крила. Неосвободеният не помръдва от мястото си, за да падне после още по-ниско.

1968 г. 608. (27 декември). Малко ли неща са могли да се случат в миналото на човека. Народната поговорка, че „който спомене миналото да остане без око“ не е лишена от смисъл дори само затова, че в миналото може да има натрупвания с нежелани свойства, при което е много важно да не бъдеш победен от тях. Това първо, а второ този, който насочва поглед към миналото и се потапя в него, сам става сляп за бъдещето, сам лишава себе си от поглед в бъдещето и спира своя напредък. Затова с миналото трябва да се борави с умение и да се взема от него само това, което е озарено от Светлината на духовните достижения, отбелязващи светлия път в бъдещето. Изобщо в миналото всичко е изгорено за Огнената Йога, тъй като всеки миг от миналото е по-несъвършен от настоящия и бъдещите, ако духът върви победно напред. Бъдещето е поле за всички достижения, в бъдещето всичко е възможно и осъществимо. Затова Ние Наричаме устрема в бъдещето летящ килим.

1968 г. 609. (М. А. Й.). Отлагането на кристали империл се забелязва по-лесно, отколкото отлагането на благодат. Отрицателните свойства по-лесно се откриват и отбелязват в особеностите на проявите на Тънкия Свят, отколкото положителните свойства. Така например по-скоро може да бъде видяно въздействието на допуснатите преди отрицателни мисли, отколкото на неутралните или даже на добрите мисли. Ударите на кармата ще научат по-бързо на правилно действие, отколкото условията на щастливо и безгрижно съществуване. Почти всички Високи Духове са имали тежка карма.

1968 г. 610. (Гуру). При ритмичност на действията се създава процес на тяхното плавно нарастване и задълбочаване, процес законен и имащ особена сила на въздействие. Не е трудно да се отклоните от набеязаната цел или изобщо да забравите за нея, но ритъмът като грижлив пазач няма да позволи това да се случи. Ако хората можеха да разберат силата и въздействието на ритъма, те биха могли да умножат своите достижения и успехи във всички области на живота. Ако положителният ритъм е толкова плодотворен, то също толкова пагубен е отрицателният ритъм. Пагубността на много привички е обусловена от несъзнателното прилагане на ритъма. Алкохолиците, страдащи от неизлечимо пиянство, знаят по себе си за страшната сила на разрушителния ритъм. Познават я и наркоманите. Ритъмът е двуостро явление. Прилагайки положителен ритъм не трябва да се изпуска от поглед и противоположния полюс.

1968 г. 611. (28 декември). Всичко живо се храни с живо и за сметка на живота. Една жива форма се използва за храна от друга. При това става ясно, че в схемата на еволюцията формата като такава сама по себе си няма значение и тя се принася в жертва на друга, или пък просто се унищожава, изпълнила своето предназначение. Предназначението на всяка форма е постепенното наслояване на опита от живота в тази среда, в която тя е проявена. Всяка форма е външна проява

на зърното или семето на живота, която се облича от дадената форма. Всички форми на живот умират и се унищожават, а животът остава и продължава своя еволюционен бяг във времето. Еволюцията обхваща огромни периоди от време, в продължение на които животът неизменно променя формите на своето изразяване, развивайки се, разширявайки се и увеличавайки наслояванията на зърното. Две растения, да кажем момина сълза и гъба, могат да растат на една и съща почва и да се хранят от нея, но зърното на живота, затворено в тях, дава две форми, напълно различни една от друга по своя състав, свойства и изражение. Еволюционно натрупаното от всяко от тези зърна на живота богатство се изразява съответно във всяка форма и в процеса на това изразяване се задълбочава и нараства новият опит и свойства, за да го съхрани в зърното за проявата на нови форми. Затова еволюцията не се съобразява с формата, обречена на унищожение, тъй като нейната цел не е самата форма, а еволюцията на зърното на живота, затворено във формата. Това положение обхваща всички форми на живот, включвайки тук и човека. Можете да си представите колко хора са живели и умрели на планетата и умират ежеминутно. Живеят и умират в името на еволюцията на живота. Животът е безсмъртен, но е смъртна формата, в която той се проявява. Съзнанието, привързано към външната форма на своето изражение, обрича себе си на смърт заедно с формата. Но зърното на духа, в който се съдържа животът, е безсмъртно. Съзнанието, устремено към духа и съсредоточено в него, продължава своя живот вече независимо от живота на външната телесна форма.

1968 г. 612. (М. А. Й.). В какъвто и свят да живее човек, животът на този свят изцяло го завладява и се явява за него реалност. Другите светове обикновено се забравят. Изключенията като правило са редки. И това е разбираемо, тъй като обвивките, в които той се намира, съответстват именно на дадената среда. Обединяването на световите ще наруши това и ще позволи на човека, намирайки се в плътно тяло, да участва и в живота на Тънкия Свят. Еволюцията неудържимо увелича човечеството към изтъняване на неговия физически апарат, тоест на тялото, което при достатъчно изтъняване ще даде възможност да се приобщи към Надземния Свят. Вече се дават много знаци за това. А науката ще помогне да се просече прозорец към Тънкия Свят.

1968 г. 613. (М. А. Й.). Кажете на тези, които искат да бъдат с Владиката и с нас, да се погрижат за своето облекло. Тъй като даже на гости хората отиват обличайки най-хубавите дрехи. Нима на празника на духа ще тръгнат в старите, мръсни и закърпени дрипи? Ако на облеклото на духа се отделяше също толкова внимание и грижи, колкото се отделя на обикновеното облекло, човечеството би се придвижило бързо напред. Мнозина следват капризите и неудобствата на модата без да се спират пред разходите и загубата на време. Колко енергия се изразходва за свършено ненужни вещи, за облекло не съответстващо нито на красотата, нито на удобството, нито на целесъобразността. Ако тази енергия беше насочена към нещо друго, по-нужно и полезно, животът би се опростил много. Лъжливият блясък, суетата и робството на модата се раздухват от тъмните. Много ненужно и напълно излишно се върши от хората във всички области на живота. Време е да се помисли за това какво следва да се премахне от бита поради ненужност и нецелесъобразност.

1968 г. 614. (Гуру). В бъдещето облеклото ще бъде регламентирано от особени институти и в основата му ще бъдат заложили принципите на хигиеничността, удобството, красотата и целесъобразността. Хората няма да се отдават във властта на модата, често преследваща печалбата. Не стандартът, а свободната изява на творчеството в съчетание с четирите указани принципи безболезнено ще реши този проблем.

1968 г. 615. (29 декември). Тънките явления започват да се забелязват ако им се обръща внимание. Любовта към Тънкия Свят облекчава общуването с него. То трябва да бъде естествено. Психизмът и медиумизмът са неестествени, тъй като нарушават равновесието. Трябва да бъдете винаги на стража и особено при съприкосновение с хората трябва да си давате сметка за реакциите, които те предизвикват в аурата. Аурата е сякаш сеизмограф, отбелязващ характера на вибрациите на чуждите излъчвания. Но този сеизмограф се нуждае от внимание. От едни хора ви става леко, от други тежко. Но това е вече явление от тънък порядък. Не в някакви поразяващи феномени, а именно в анализа на привичните вещи може да се намира и отбелязва присъствието на другия свят. Заобиколени сме от него и от неговите обитатели, които често силно се стремят да окажат своето въздействие. Но на тях им е нужно задължително съответствие или сходство поне в нещо, в тяхната настроеност с настройката на мислите, чувствата на тези, на които те искат да повлияят. Достатъчно е да издигнете своята тоналност по-нагоре и аурата става недосегаема за подобни опити. Затова Образът на Учителя в сърцето е като щит срещу странични въздействия. Трябва много внимателно да се следи за състоянието на собствената аура, тъй като аурата е мост за свързване с енергиите, постъпващи отвън. Всяко раздразнение гостоприемно и широко отваря вратите за нежелани пришълци, а всяко пораждано чувство - за същностите, настроени в същия този ключ. Така например силно преживяваните възжеления и страсти установяват връзка и възможност за общуване с тънки обитатели, изпълнени със същите чувства и емоции. Но все пак ключът към общуването с тях е в ръцете на човека. Както е настроил себе си или каквото чувство е допуснал в себе си човекът, на същото и ще отзвучи пространствено, отваряйки себе си за въздействие от съзвучните слоеве на астралния свят и по-нависоко. Заградителната мрежа охранява, но тя трябва грижливо да се поддържа в утвърдения от волята ключ. Малко мислят за съзвучието на своите мисли с мислите на обкръжаващите сфери. Мислите са магнитни и привличат към себе си отвсякъде тези, които вибрират съзвучно с тях. Мисълта е отворен прозорец към цялата сфера на сходните с нея мисли, от които тя се усилва и поддържа. Над всяка мисъл е нужен контрол, тъй като всяка свързва с нещо и с някого пространствено. Не каните при себе си в дома нежелани гости, а като не контролирате течението на собствените мисли, с негодните мисли отваряте широк достъп. Няма по-печално зрелище от робството на собствените мисли.

1968 г. 616. (Гуру). На създаването на причини се отделя много малко внимание, докато) всичко случващо се в света е техни следствия. Но причините продължават далеч в миналото. А миналото трябва да се разбере. Настоящото позволява да се установяват нови причини от волята, но не прекъсвайки, а трансмутирайки веригата на причинността. Веригата не може да се прекъсне, но да се трансмутира може. Така може да се постъпва и при стремеж да се измени кармата. Не може да се отхвърли, но да се измени, тоест трансмутира, може. Всяка енергия, променяйки фокуса на нейното приложение, е възможно да се насочи към добро. Стига само да не сте топлички.

1968 г. 617. (М. А. Й.). Във всичките три свята на Постоянен Дозор се намират Високи Духове, Служители на Светлината. Дозор означава състояние на постоянно бодърстващо съзнание. Всички слоеве на пространството се охраняват от стражи на Йерархията, снабдени със съответстваща власт. И в същото време, когато в низшите слоеве ниските духове са погълнати от своите възжеления и страсти и са заети с тях, в същото време, когато в средните слоеве е налице същата тази заетост със своите преживявания на по-високо ниво, и в същото време, когато в Девачан духовете са потопени в личните усещания на радостните чувства и

мисли, Служителите на Светлината Стоят на Дозор и усилено Работят в пълно съзнание за Общото Благо. Отвърщането от себе си и своите преживявания допуска свободата на съзнанието и възможността то да се запази извън зависимостта от свързаността с тях. Надземната свобода на духа силно се отличава от обичайните представи за свобода. Нейното разбиране се утвърждава на Земята и се осъществява в Надземния Свят.

1968 г. 618. (Гуру). Учениците на Владиката се отличават с това, че стъпват твърдо по Земята; независимо от това, че главите им се намират високо в небето, няма безпочвени мечтания, няма надоблачна еуфория, няма непрактичност и разсеяност. Не са фантазори, а практики в живота, отличаващи се със съобразителност и трезв ум.

1968 г. 619. (М. А. Й.). Става толкова тъмно, че дори знаците не се виждат. И тогава трябва да се удържи правилното направление, за да се движите даже и без знаци. Знаци ще бъдат дадени, но е необходимо да се задържи направлението, за да се премине полосата на сгъстен мрак. Основите ще помогнат да се удържите. Не се надявайте на синовете човешки, те няма да помогнат, но ще Помогне Учителят. Така с непоколебима вяра в Учителя, в това, че Той няма да Остави, може твърдо да се премине през всички клисури на мрака и теснини на плътния свят. Сами няма да преминете, но с Учителя може. Дръжте се неотделимо.

1968 г. 620. (30 декември). Планините трябва да се признаят като начало, извеждащо от триизмерния свят. Колкото по-високо, толкова по-изтънчено. Плътността на астрала е също на слоеве - колкото по-близо до Земята, толкова по-грубо и по-уплътнено. Под земята уплътнеността се усилва на известно разстояние от повърхността на Земята. Нашите Ашрами са разположени на големи височини. Планинските условия облекчават съприкосновението с Тънкия Свят. На тези, които са привикнали да живеят на високо, при прехода в Надземното им е лесно да се издигат нагоре. На жителите на низините е много по-трудно, ако техният организъм не е изтънчен. Дори на хълм се чувствате по-леко, отколкото в низината на дола. Даже в подземията е по-тясно, отколкото на горния етаж. Ненапразно човечеството се стреми да се изкачи все по-нагоре и по-нагоре, макар и да не си дава сметка защо. Подземията на астралния свят са ужасни - те са тъмници за духа. За полети винаги се издигат нагоре. В подземията няма да полетиш. Ние приветстваме движението. За движението също е нужен простор. Най-нужният простор е просторът за полета на освободената мисъл. Не е трудно да се разбере как мисълта е прикована към привичните предмети, към малките къщички, в които се приютяват хората. В същите колиби и подземия се крият от активния живот и в Извънплътния Свят. Крият се по навик, тъй като не се стремят към свобода на духа. Колко най-здрави нишки привързват човека към Земята. Всеки е завързан със собствените връзки, направени със собствените му ръце. Трябва да се разбере, че ако ядете, то тази храна е нужна само на Земята; че ако човек живее в жилище, то жилище и покрив над главата са нужни на Земята. Много неща са нужни за живота в плътния свят, но са напълно ненужни в Надземния. Впрочем, мъдреците даже на Земята са се нуждаели от много малко. Това е било добра подготовка за прехода в другия свят. Дори за да ядеш е нужна лъжица и паница, и за неподготвения човек е трудно да разбере, че там не са нужни нито лъжици, нито паници, нито дори храна. Всичко отпада поради ненужност, но е много болезнено, ако съзнанието не е готово. Добре е при преминаването там да знаеш отрано какво да вземеш със себе си. Но кой от почтените граждани на планетата ще поиска да се затруднява с подобни размисли. И, не помислили, отиват там обременени с преживяванията си.

1968 г. 621. (М. А. Й.). Много интересно е да се отбележи как хората започват да се привличат несъзнателно, когато чувстват необичайността на светлоносната аура. И приятелите, и враговете се привличат от нея, последните - за да вредят. Никой няма да отминее, без да прояви своята същност. За враговете няма да говорим, но тези, които не са враждебни, се нуждаят много от направляваща ръка. Налага се да се ръководи даже без всякакво желание или намерение, тъй като не знаещите нищо се нуждаят от Светлина. За да насочиш съвсем не е задължително да говориш за нещо или да посвещаващ в нещо, както се налага това да се върши по отношение на учениците. При обикновено съприкосновение те все пак получават светли въздействия. С незабележими докосвания те могат да се превъзпитават и да им се въздейства беззвучно със своята Светлина и топлината на своето сърце.

1968 г. 622. Човекът във физическо тяло представлява трипланова същност, тъй като живее в три свята и неговата седмична форма се състои от трите земни принципа (физическото тяло, етерния двойник и праната) и висшата четворка, отнасяща се вече към Тънкия Свят и по-нагоре. Първите три умират заедно с плътното тяло. И тогава човек става двупланова същност в Надземния Свят. Той вече не може обичайно да се проявява в плътния свят и неговото тънко тяло се подчинява вече на законите на Тънкия Свят, като разликата със земния план е огромна. Разбирането на това различие и познаване свойствата на Тънкия Свят и особеностите на тънкото тяло позволяват свободно да се ориентирате в новите условия и да привиквате към новия живот. Много неща, толкова нужни на Земята, там стават напълно ненужни и много обременяващи и пречещи, ако се вземат със себе си. Колко чисто битови вещи са необходими в земния живот: четка за зъби, сапун, кърпа, лъжици, чаши, ножове, вилици и така нататък. Нелепо е да се да се взема всичко това и много друго със себе си в своето съзнание там. Но болшинството развъплътени правят това, тъй като психически не могат да се разделят с това, към което така са привикнали при живота на Земята. Тъй като често те не разбират, че тяхното физическо тяло е умряло и че всичко наоколо се е изменило. Там животът е според съзнанието, но ако съзнанието не се е ориентирало в ставащата промяна, то не е толкова просто да се влезе в ритъма на новите условия. Особено голяма е разликата в способите за придвижване. Тънкото тяло е много леко и подвижно и се придвижва под въздействието на мисълта, и при това с необичайна бързина. Но и тази лекота е твърде относителна. Не всички я притежават. Всичко зависи от състоянието на съзнанието и степента на освобождаване от плътните частици в тънката материя, влизаща в състава на тънкото тяло. Двуплановата същност не се нуждае от това, от което се е нуждаело физическото тяло. Към това също се налага да се привиква и да се премахват земните привички. Общественият взаимоотношения коренно се променят. Много от това, което е задължително на Земята, там става ненужно. Няма държави, няма документация, отчетности пред милиция и полиция и други земни учреждения и институти. Но има въображаеми жилища, в които се приютяват бившите земни жители, има и двойници на всички земни постройки, има и съобщества на родствените по дух хора. Между развъплътените има любов и ненавист, има неизживени страсти и чувства, има го всичко това, с което човек си е отишъл вътрешно от земния свят. Двуплановата същност, нямаща богатството на вътрешния свят и знания може там да влачи много жалко съществуване. Но и там можете да се трудите и да придобивате и да натрупвате знания, и да водите много интересен и съдържателен живот. Тънкият Свят е свят на неограничените възможности, където се осъществяват най-дръзновените духовни стремежи на човека и където всичко е постижимо.

1968 г. 623. (Гуру). На чувствителното ухо на художника може да се прошепне, че подготвяйки се за преминаването на Великите Граници не е нужно да взема със себе си нито бои, нито четки, нито платно, нито статив. Там може да се твори без всички тези вещи, толкова необходими на Земята. Там всичко се твори с въображението, твори се от тънката субстанция на Надземния Свят. Там няма ограничения за творчеството, ако духът гори с него. И там не трябва да се правят изложби, тъй като продуктите на творчеството са видими от всички. Широкото поле за развитие и усъвършенстване способностите на духа е безпределно.

1968 г. 624. (Гуру). Когато в съзнанието и особено насън възникват смущаващи или съблазняващи форми и образи, трябва да се помни, че много често в тях се обличат тъмните същности, опитвайки се да се приближат именно под воала на тези форми, може би дори познати. Но познатата форма още не означава, че това е познатият човек, от който няма основание да се страхувате, тъй като се случва под нейния вид да се крие враждебна или отвратителна същност. Не трябва да се забравя за това. Допускайки близо такава същност и влизайки в контакт с нея, може да нанесете голяма вреда и на себе си, и на обкръжаващите. Трябва да бъдете много зорки към подобни опити и даже насън да бъдете постоянно на стража.

1968 г. 625. (М. А. Й.). Няма да се смущаваме от трудността на стоящите пред нас задачи. Самостоятелно те не могат да бъдат решени, но когато сме заедно с Йерархията на Светлината, успехът ни съпътства. Главното е да не се откъсвате в съзнанието от Единния Фокус на Светлината и да бъдете заедно с Него винаги. Върху това трябва да съсредоточите целия свой устрем. Враговете мислят само за едно - как да отвлекат, как да заемат полето на съзнанието с нещо друго. Но ако се приеме правилото каквото и да се върши, да се върши заедно с Владиката, държейки Неговия Лик здраво в сърцето си, успехът ще ни съпътства. Не е лесно да бъдем заедно винаги, тъй като шумът на суетата отвлича, земните дела също изискват внимание към себе си. Значи трябва да се решава как да се съвмести едното и другото. Не е интересно да се остане със земните преживявания и това може да се окаже трагично. Да се пренебрегнат земните задължения - значи да нарушиш своя дълг. И едното и другото се нуждае от съгласуване. Задачата на ученика е намери златната среда. Вървящият с Владиката ще достигне.

1968 г. 626. (Гуру). В доброто стопанство всичко се използва рационално, даже отпадъците. Също и мелничарят събира вода отвсякъде, за да я насочи към работното колело. Така също и Учителят обръща всичко в полза, даже вредителството на тъмните. По този начин се достига до степента, когато няма противни явления и когато всичко започва да ви служи. И е добре когато на дело и в живота се разбира ползата от обременяванията на духа с обстоятелства. Така може да се стигне до разбиране на ползата от страданията. Тялото страда и се измъчва, и протестира, и не иска да се примири с болката, а духът извлича от този урок нещо ценно, но само освободил се от тялото той ще разбере ползата от това. Ненапразно съществува предание, че от човешките страдания се раждат скъпоценни камъни. Да се посрещат вълните на живота без оплаквания и недоволство е показател за висока степен на развитие на духа.

1968 г. 627. (31 декември). С израстването на духа и неговите сили растат и противните обстоятелства, от които духът трябва да израства все повече и повече. Тези натоварвания винаги са според силите, тоест духът може да ги преодолее, ако напегне достатъчни своите енергии. Но в това време не трябва нито да се помрачавате, нито да се огорчавате, нито да падате духом, нито да

прибирате оръжието, нито да отстъпвате. Колкото и време да продължи противодействието, не трябва да прекратявате борбата против него до победата. Не може да очаквате пощада, съчувствие или жалост от тъмните. Жестокостта е техен неотменим признак и те не могат да бъдат смекчени по никакви начини. Тяхното сърце е затворено за добрите човешки чувства. Равновесието и несломимата твърдост, и съзнанието за своята сила все още могат да ги обуздаят. Заиграването с тъмнината или желанието да предразположите към себе си нейните прислужници или тези, които са подложени на нейните въздействия е безполезно. С тъмните не може да има сътрудничество в нищо. Тяхната цел е възможността да мъчат другите и да им доставят всевъзможни неприятности, в това е и тяхното наслаждение.

1968 г. 628. (М. А. Й.). Разпятието на духа ще свърши тогава, когато той се върне в Бащиния Дом. Жестоките и тъмните ще останат там, долу, тъй като нямат достъп в светлото Прибежище. Твърдината е оградена с непристъпни стени от Светлина. Яростните мъчители никога няма да влязат тук. Ако осъзнаваха своята обреченост може би биха умрели от своята злоба. Трябва да се мисли за Бащиния Дом. Мислите създават магнитно привличане към него, стремежът движи. Намирайки се в жестоките условия на живота, сред студа на неразбирането и пълното безразличие на вкаменените сърца е трудно даже да си представите благостната, радостна и благожелателна атмосфера на Бащиния Дом. Но можете да се стремите към него. Можете да мечтаете, можете да се надявате, че все пак ще достигнете до неговите врата, и да се подготвяте, да се подготвяте, да се подготвяте да влезете в него в достоен вид. Там ще ви посрещнат близките и скъпи на сърцето същества, там цари мир и хармония и там духът може да отдъхне от земните бури и земните притегляния, и от астралните вихри и дисхармонията на ниските слоеве. Колко самотно са преминавали земния живот много Високи Духове! Колко удари са приели върху себе си! Колко трудно им е било в задушната и тежка земна атмосфера сред неразбирането и недоброжелателството. Новият Свят говори за кооперация и добро сътрудничество и призовава към него. Но тези призови далеч невинаги дават желаните резултати. През колко ли страдание и изпитания трябва да премине човечеството, за да достигне дружелюбието! Но времето не чака. Сроковете настъпват.

1968 г. 629. (Гуру). Джиновете често, без сами да подозират това, помагат на учениците да строят храма. Без техните старателни и постоянни усилия би било трудно да се съсредоточат сили в несломимия устрем към Светлината. Те толкова яростно притискат. Накъде? За ученика пътят е един, само към Владиката и всяко притеснение приближава към Него. Няма да се страхуваме от притесненията, няма да се боим от нищо. Използваме всяка частица от враждебните енергии за претворяването ѝ в движеща към Светлината сила. Нека джиновете да се трудят непрестанно над това, напредването (напредъкът) на ученика към Светлината да се ускорява постоянно.

